

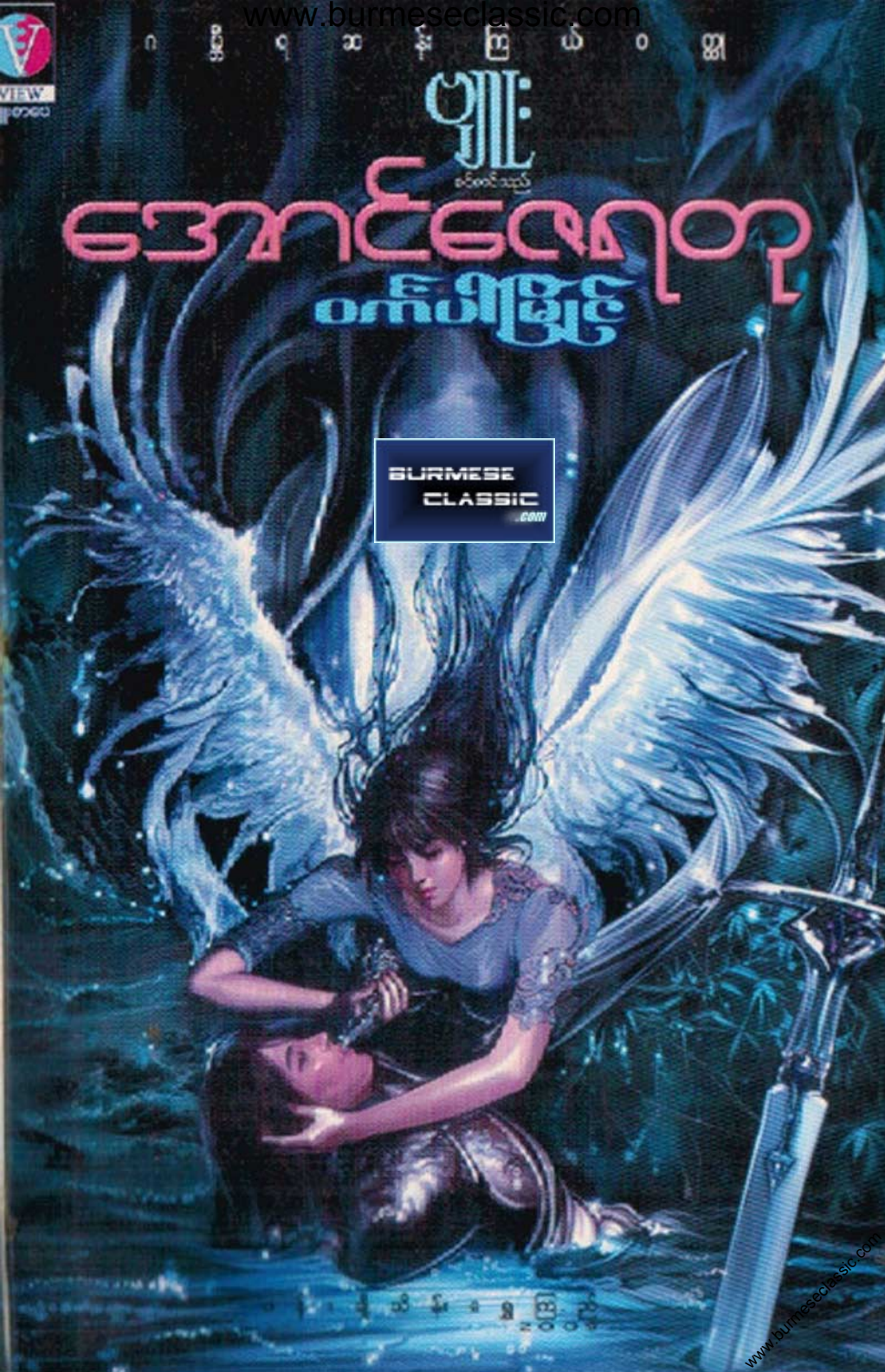

၅၅၆

စင်စင်သွယ်

ဒောက်ဒေဂုတ် ဝိကိပါဠိ

BURMESE
CLASSIC
.COM

ဒီတစ်ပတ်အစောဆုံးသုံးစဉ်

ပြည်ထောင်စုမဏ္ဍိုင်ရေး

တိုင်းရင်းသားအညီမျှရေးနှင့်အမျိုးမျိုးရေး

အဖွဲ့ဝင်ပြောဆိုသော စာအုပ်တိုက်ခြေရေး

ဒီအရေး

ဒီအရေး

ပုံနှိပ်ရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- * ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုင်ငြင်မပါဒီအားအား ဆန့်ကျင်ကြီး
- * နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြီး
- * နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ထင်ရောက်စွာကပ်ကပ်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြီး
- * ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားအဖွဲ့အစား ဘုံရဲ့ သူ့အမြင် သဘောထားချော့ဆိုကြီး

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- * နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ဥက္ကဋ္ဌရေးများ သာမဟုတ်ဘဲ ဘုရားပြုပေးရိုး၊ မိုးရေး
- * အမျိုးသား ပြန်လည်စုစည်းပေးခြင်းတို့
- * နိုင်ငံဟူသည့် စွဲစဉ်ပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ပြင်ဆင်ရေး
- * ပြင်ဆင်ရေးဟူသည့် ပြုစုဆောင်ရွက်ခြင်းပုံစံပေးသော စီမံခန့်ခွဲမှုနှင့် ခေတ်မီ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

မီးပွားရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- * စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားအမျိုးမျိုးကဏ္ဍများအဖို့လည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ထောင်တည်ဆောက်ရေး
- * နေရာကွက်မီးပွားရေးနှင့် ပိုပြင်စွာ ပြင်ဆင်ရေး
- * ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ စိတ်မချီ၍ မီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်ထောင် တည်ဆောက်ရေး
- * နိုင်ငံတော် မီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို စနစ်တကျ ဖွံ့ဖြိုးဆောင်ရွက်ရန် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ပမ်းထွင်ပေးရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- * တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် ဘာထွင်တက်ကြွပြင်ပေးရေး
- * အမျိုးသား၊ ဓာတ်ပုံတို့ဖြင့် ပေးရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းဆောင်ရွက်ရေး
- * မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- * တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာဖြည့်နိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြှင့်တင်ရေး

အောင်မြင်ရတနာ

ဝက်ပါမြိုင်

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း
စာမူနှင့်ပြုစုက်အမှတ်
၅၀၀၀၆၄၀၁၀၉
မူတ်မှတ်ခွင့်ပြုချက်အမှတ်
၅၀၀၂၁၀၂၀၉
ထုတ်ဝေသူ

ဦးကျော်ဆန်း (ပြု-၀၉၉၂)
(ရုံးအောင်စာအုပ်တိုက်)

အမှတ်(၂)၊ ဧရာ(၁)လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊
အတွင်းမူတ်မှတ်ခွင့်ရရှိ

ဦးကျော်စင် (ရွှေမြသေပုံနှိပ်တိုက်) (ပြု-၀၅၄၁၇)

အမှတ် (၂၂၅)၊ ၃၂-လမ်း (အထက်)

ဟင်းခင်းတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့

မူတ်မှတ်ခွင့်အမှတ်

သိန်းရွှေကြည်

ကွန်ပျူတာစာမီ

မြည်မြို့

ပုံနှိပ်ခြင်း

ပထမအကြိမ်

၂၀၀၉ ခုနှစ် ဧပြီလ

အုပ်စု - ၅၀၀ အုပ်

တန်ဖိုး - ၁၀၀ ကျပ်

မြန်မာ့စာပေ

စီမံခန့်ခွဲရေး

အခန်း (၁)

သုတေ

သည်းလိုက်သည်တို့။
ညနေစောင်းကတည်းက ရွာနေခဲ့သည်မိုး။
အလင်းရောင်ကွယ်ပျောက်၍ အမှောင်သို့ရောက်သည်တိုင်
မိုးက အထက်မပြတ်ရွာချနေထဲ။
ရွာနေပုံကလည်း ဖွဲ့ဖွဲ့ရေးရေးဖြင့် ရွာနေပုံမျိုးမဟုတ်။ သဲကြီး
မဲကြီးရွာနေသည်မှ ရေကြည်အိုးရိုက်ခွဲလိုက်သည်အတိုင်း ဖြစ်သည်။
"သား မင်းအဖေ ပြန်မလာသေးဘူးလားကွယ်"
ဒေါ်ဇာယုက အိပ်ရာထဲမှလှမ်းမေး၏။

ဇွဲစာပေ

အိမ်ရှေ့ခန်းရှိ ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ငုတ်တုတ်ထိုင်နေသည့် သူတော်သည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် သက်ပြင်းကိုသာ ချလိုက်မိ၏။

သူ့အမေ သည်မေးခွန်းကို ညစဉ်အချိန်မှန်းမေးနေကျဖြစ်၏။ အမေသည် အဖေအား ညမှောင်သည်နှင့် မေးနေကျဖြစ်သည်။

ကြာတော့လည်း

သူတော်သည် အမေမေးခွန်းကို ဥပက္ခာပြုနိုင်စွမ်းလာသည်။ ကြားနေကျ မေးခွန်းတစ်ခုမို့ ပြန်မခွဲဘဲ အသာငြိမ်နေတတ်လာ၏။

အဖေကလည်း အဖေပါပဲ။

ဘယ်တော့မှ စောစောစီးစီးပြန်ရောက်မလာတတ်။

အစဉ်အပြည့်သလို အပြင်ထွက်အချိန်ပြုန်းနေပြီး ညမှောင်တော့မှ ပြန်လာတတ်၏။

အိမ်တွင်ကျန်ရစ်နေသည့် သူတို့သားအဓိကတော့ အမှောင်ထဲမှာ အချိန်ကုန်နေရတတ်၏။

အမှောင်ထဲမှာ ထိုင်နေရသည့် သူတော်အဖို့လည်း ခြင်္ဂင်ကိုက် ခံရသည့်ဝေဒနာကို ခံစားနေရသော်လည်း သိပ်ပြီးအမှုမထားတော့။ မသိကျိုးကျွံပြုတတ်လာသည်။

“ဟဲ့ သူတော် နင့်အဖေ ပြန်မလာသေးဘူးလားလို့ ငါ မေးနေတယ်လေ”

သည်ကနေတော့

နည်းနည်းထူးဆန်းနေသည်။

အခါတိုင်းနေတွေ့တုန်းကဆိုလည်း သူ့အမေသည် တစ်ခါမေးပြီးလျှင် နောက်ထပ်တစ်ခါ ထပ်မံမေးလေ့မေးထ မရှိတတ်။

သည်ကနေတော့

ဒုတိယတစ်ခေါက်ထပ်ပြီးမေးနေ၏။

ပြီးတော့

အမေ့လေသံက အခါတိုင်းနေတွေ့လို မဟုတ်တော့။ စိတ်မရှည်သည့်လေသံတွေ ရောပါနေ၏။

သူတော်သည် ထိုင်ရာမှထကာ အတွင်းခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့၏။

အမှောင်ထဲမှာပင်

စောင်ခေါင်းပြီးခြံ၍ အိပ်နေသော အမေ့ပုံစံကို ဝိုးတဝါး

အနေအထားဖြင့် တွေ့မြင်ရ၏။

သူတော်က အမေ့ဘေးမှာ အသာအယာထိုင်လိုက်၏။

“သားလေးသူတော် သားရဲ့အဖေ ပြန်မလာသေးဘူးလား

ဟင်”

အမေ့လေသံသည် အခါတိုင်းကဲ့သို့ မဟုတ်။

အနည်းငယ်ပျော့ပျောင်းပြီး တိုးတိမ်နေ၏။

အမှေ့ကျန်းမာရေးသည် တစ်စတစ်စ ချူချာလာနေသည့် အဖြစ်ကို သူတော် တိတိပပသတိပြုမိလာ၏။

သူတော်ရင်ထဲမှာ တင်းတင်းကျပ်ကျပ်အတောတစ်ရပ်ကို ခံစားလိုက်ရသလို ဆိုနှင့်သံကြီးဖြင့်လည်း မိခင်ခြစ်သူအား ပြန်ပြောမိသည်။

“အမေရယ် ဘယ်တုန်းကများ ဇေဇေ စောစောပြန်လာ တတ်လို့လဲ၊ ဇေဇေကို ဇေဇေရင်းခွဲ မေမေပဲ အမောပောက်လာ လိမ့်မယ်၊ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် မေမေက ဇေဇေကို မျှော်နေသလို သားလည်း ဇေဇေကိုထိုင်ပြီး မျှော်နေတာပါပဲ မေမေရယ်”

ဝမ်းနည်းဆို့နှင့်သံကြီးဖြင့် ပြောမိသည်။

မိခင်ပြစ်သူထံမှ သက်ပြင်းချသံတစ်ချက်ကို ကြားလိုက်ရ သည်။

တကယ်တော့

သူမခင်ဦးကျော်ဇေယျသည် လက်သမားဆရာတစ်ဦး ဖြစ် သည်။ အိမ်ပြုပြင်ရာရှိမှ အိမ်ဆောက်စရာရှိမှ အလုပ်အကိုင်အဆင် ပြေတတ်၏။

ခက်သည်ကား

ဇွေနှင့်ဆောင်းတွင်းကာလမှာသာ လူတွေ အိမ်ဆောက်လုပ်

တာများ၏။ သည်လို မိုးတွင်းရာသီမှာတော့ အလုပ်အကိုင်က ရှားပါး လှ၏။

တစ်ခုတော့ ရှိသည်။

ဇေဇေဦးကျော်ဇေယျသည် အလုပ်အကိုင်ရှိရှိ မရှိရှိ အပြဲ တမ်းလိုလို အိမ်ပြန်နေခက်ကျတတ်၏။ အပြင်တွင်သာ အချိန်ကုန် နေတတ်၏။

တကယ်တော့

ဇေဇေဦးကျော်ဇေယျက အပေါင်းအသင်းခင်တတ်၏။ အပေါင်းအသင်းများ၏အလိုဆန္ဒကို လိုက်တတ်၏။ သူ့အပေါင်း အသင်းတွေဆိုသည်များကလည်း အလုပ်အကိုင် လက်ကြောတင်း အောင်မလုပ်လျှင်သာ ရှိရမည်။ ပျော်မယ်ပါးမယ်ဆိုသည်ကိုစွဲများ မှာတော့ ထမင်းမေ့ဟင်းမေ့ အိမ်က သားမယားကိုပင် မေ့ထားတတ် ကြသူများဖြစ်၏။

ယခုဆိုလျှင်

သူတော်အသက် နှစ်ဆယ်ကျော်ခဲ့ပြီ။ ပညာကို ဟုတ်တိ ပတ်တိ မသင်ခဲ့ချေ။ ပညာတစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် ထွက်ခဲ့ရသည်။ အတန်း ပညာ ကြောက်တန်းအောင်ပြီးသည်နှင့် ကျောင်းဆက်တက်၍မရ တော့။ ဒါကလည်း ဇေဇေဦးကျော်ဇေယျ၏ စီးပွားရေးမပိုင်နှင့်ပူပူ

ကြောင့် ဖြစ်သည်။ သူ့ကျောင်းထွက်မည်ဆိုသောအခါ ဖေဖေဦးကျော်
ဇေယျက ဘာတစ်ခုနဲ့မှ တားမြစ်စကားမဆို ကောင်းသည်ဆိုသည်
ကိုလည်း အပြစ်မပြော။ ဦးခေါင်းညိတ်၍ မင်းသဘောပဲဟုသာ ဆို
ခဲ့သည်။

စင်စစ်

ဖေဖေဦးကျော်ဇေယျသည် သူတို့သားအမိအပေါ်တွင် သိပ်
ပြီး အလေးအနက်မထားတော့မှန်း ထိုစဉ်ကတည်းကပင် သူတော်
ရိပ်စားမိခဲ့သည်။

ဒါကလည်း အကြောင်းရှိသည်။

ဖေဖေဦးကျော်ဇေယျသည် မေမေ့ကွယ်ရာတွင် နောက်ထပ်
အဝယ်အနှောင်းတစ်ယောက် ထပ်မံယူထားပြီး ပျော်ပိုက်နေသော
ကြောင့်ဖြစ်၏။ ထိုမိန်းမနာမည်ကား နွဲ့နှောင်းဖြစ်သည်။ ရွာထဲမှ
ဖြစ်သည်။

သည်အကြောင်းကို

သူတို့သားအမိ သိနေသော်လည်း မသိကျိုးကွဲပြုနေရ၏။

ပြဿနာမရှာရဲဘဲ ရှိရသည်။ အပြစ်မပြောရဲဘဲ ရှိရသည်။

အကယ်၍

အပြစ်မပြောလိုက်လျှင် ဖေဖေဦးကျော်ဇေယျသည် သူတို့

သားအမိအား တစ်ခါတည်း ပစ်သွားမှာစိုးသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

“သားလေး ဗိုက်မဆာဘူးလားဟင်”

အားအင်ချဉ်နဲ့စွာဖြင့် မေမေဒေါ်ဇာယုကမေးလာ၏။

အမှောင်ထဲမှာပင် သူတော်သည် မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်မိလျက်

“မေမေရယ် သားဗိုက်ဆာနေလို့ကရော ဘာထူးမှာမို့လို့လဲ

ဖေဖေမှ မလာသေးဘဲ၊ ဖေဖေလာမှ သားတို့ စားရသောက်ရမယ့်
ဥချော”

“အင်း အဲဒါလည်းဟုတ်တာပဲ၊ ဒါဖြင့် ဒီလိုလုပ်လေကွယ်၊

သားလေးဗိုက်ဆာနေရင် ဒေါ်သိန်းသိန်းတို့ဆိုင်ကနေ ထမင်းနဲ့ဟင်း

အကြွေးယူလာခဲ့လေ၊ သားရဲ့အဖေပြန်လာတော့ သွားပြီးဆပ်လိုက်

ပေါ့ကွယ်”

ဒေါ်ဇာယုက အစီအစဉ်ချပေး၏။

သူတော်၏ရင်မှာ ပိုပြီးမောသွား၏။

“အမေရယ် အရင်အကြွေးတွေတောင် မဆပ်ရသေးတဲ့ဥချော
နောက်ထပ်ယူရင် ပေးပါ့မလား”

“ဒါကတော့ သားရယ်၊ အကျိုးအကြောင်းပြောပြမှပေါ့၊

သူတို့က ဒီလောက်ဆိုးတဲ့သူတွေမှ မဟုတ်တာ၊ ကောင်းကောင်း

ဥန်းမှန်နဲ့ပြောပြရင် ရမှာပေါ့ကွယ်၊ သွားလိုက်ပါ သားလေးရယ်၊

မေမေလည်း ဒီကနေ့ ဘာဖြစ်လို့လဲမသိဘူး။ ခိုက်ဆာနေသလိုဖြစ်နေတယ်”

မေမေ ခိုက်ဆာနေသည်ဆိုတော့လည်း သူတော် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိရပြန်၏။

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သည်။

မေမေသည် နေ့လယ်တုန်းကလည်း ဘာမှမစား။

ကျွဲထားသည့်ဆန်ဖြုတ်ကို သူတော်အား ပေးကျွေးခဲ့၏။

သူကတော့ ခိုက်မဆာလို့ဟု အကြောင်းပြပြီး ဘာမှ မစားမသောက်ဘဲ နေခဲ့၏။

အခုတော့ မေမေ့မျှ ခိုက်ဆာနေလေပြီ။

သူတော် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိ၏။ အလိုလိုနေရင်း မျက်ရည်

များမင် လည်၍လာရသည်။

သူတော်သည် မေမေ့အနားကနေ ရွာခဲ့သည်။

ဒေါ်သိန်းသိန်း၏ထမင်းဆိုင်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။

“ဟဲ့ကောင်လေး ဘာကိစ္စလဲ၊ အကြွေးလာဆပ်တာလား”

ဆိုင်ထဲသို့ မဝံ့မရဲအမှုအရာဖြင့် ဝင်လာသော သူတော်ကို

ဒေါ်သိန်းသိန်းက သီးကြီးမေး၏။

သူတော် မျက်နှာမထားတတ်အောင် ထူပူသွား၏။

ဒါပေမဲ့

ချက်ချင်းစိတ်တင်းကာ ရှေ့မျက်နှာနောက်ထား၍ လာရင်း ကိစ္စကို ပြောမိသည်။

“အဖေ အခုအချိန်ထိ ပြန်မလာသေးဘူး၊ ကျွန်တော်တို့လည်း အခုအချိန်ထိ ဘာမှမစားရသေးဘူး။ မေမေဆိုရင် ပိုပြီးဆိုးတယ်။ နေ့လယ်ကတည်းက ခုချိန်ထိ ဘာဆို ဘာမှမစားရသေးဘူး။ အဲဒါ”

ဆက်ပြီးပြောရမည့်စကား နှုတ်မှပြောမထွက်ဘဲဖြစ်သွား၏။ ဒေါ်သိန်းသိန်း မျက်နှာမဲ့သွားသည်ကို သတိထားမိလိုက်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“နင်တို့ပြောလိုက်ရင် ဒီအတိုင်းချည်းပဲ၊ ဘယ်တော့မှ အဆင်ပြေတယ်ရယ်လို့ မရှိဘူး။ ဒုက္ခရောက်တဲ့အကြောင့် ချည်းပဲ နင်တို့ပါးစပ်က အဆက်မပြတ်ထွက်နေတယ်။ ငါ့ဆိုင်ကို လာတယ်ဆိုရင်လည်း အဆင်ပြေပြေနဲ့ လာစမ်းပါဟယ်။ နင့်အဖေကလည်း ပိုက်ဆံသာ မရှာနိုင်တာ၊ မိန်းမကျတော့ အငယ်အနှောင်းတွေ ဘာတွေနဲ့၊ တော်တော်တရားကျဖို့ ကောင်းတယ်။ ကဲ သူတော်ရေ ဒီကနေ့ ငါတို့လည်း ဈေးရောင်းလို့သိပ်မကောင်းဘူး။ အကြွေးပေးလို့လည်းမရတော့ဘူး။ အဲဒီတော့ မင်းအဖေပြန်လာတော့မှပဲ”

ဝယ်တော့ကွယ်၊ အားနားဖိထား”

စကားအဆုံးတွင်

ဒေါ်သိန်းသိန်းသည် လက်ကိုကာ၍ ပြုလိုက်သေးမေး သူ တော်၏ရင်ထဲမှာ နှင့်နှင့်သီသီးခံစားရ၏။ ဗိုက်ထာအမှပည့် မေပေ မျက်နှာကို ပြေး၍မြင်သည်။ မျက်ဝန်းအိမ်မှာ မျက်ရည်များ ရစ်ထဲချင် လာ၏။

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ မေမေ”

ဒေါ်သိန်းထိန်းအိမ်ထားပြစ်သူ မောင်မောင်လတ် ရောက်လာ ကာ သူမိခင်အား မေးခွန်းထုတ်သည်။

မောင်မောင်လတ်မှာ သူ့တော်နှင့် အသက်ပတ်စီးမပတ်စီးချို့ သည်။ ရပ်ထဲရွာထဲတွင် အပေါင်းအသင်းဖွဲ့၍ အလေလိုက်နေသူ တစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။ တစ်ချိန်တုန်းက သူတော်ကောင်းအနုစဉ်တုန်း က ကျောင်းနေဘက်ဖြစ်၏။ အတန်းတူတက်နေစဉ်ကတည်းကပင် သူတော်နှင့် သိပ်တည့်ကွသည်မဟုတ်ပေ။

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ ထုံးစံအတိုင်း အရင်အကြားတွေ မထပ်သေးဘဲ နောက်ထပ်အကြားတွေလာဝယ်နေလို့ အကျိုး အကြောင်းရှင်းပြပြီး ဆိုဝဲထဲကနေ မောင်းထုတ်နေတာ”

ဒေါ်သိန်းသိန်းက လိုရင်းတို့ရှင်း ရှင်းပြလိုက်သည့် နောက်

မောင်မောင်လတ်သည် သူတော်ဘက်သို့လှည့်၍ မျက်နှာချင်းဆိုင်လာ ၏။

သူတော်အား အထင်သေးသည့်အကြည့်ဖြင့် ကြည့်ခဲ့ရာမှ

“မင်းတို့တွေ အလုပ်လုပ်ဖို့ မစဉ်းစားကြတော့ဘူးလား၊ ဒီလို ပဲ လျှောက်ပြီးအကြွေးခံစားဖို့ စိတ်ကူးနေကြသလား၊ မင်းအမေကို တော့ ဘေးလိုက်ပါတော့၊ သူက ကိုယ်ရေးပြားရောဂါသည်တစ် ယောက်ဆိုတော့ အလုပ်မလုပ်နိုင်ဘူးဘဲ ထားပါတော့၊ မင်းကရော ဘာဖြစ်နေလို့လဲ၊ မင်းမှာရော မင်းအမေရော ကူးနေပြီလား။ ဒီလိုဆိုရင်လည်း ဒီလိုဆိုင်တွေထဲကို မဝင်ခဲ့တော့လေကွာ၊ လူခြင်လို့ လည်း မကောင်းဘူး၊ ကိုယ်ရေးပြားရောဂါသည်တွေ ငါတို့ရဲ့ဆိုင်ထဲကို ဝင်လာရင် အရောင်းအဝယ် အ,တယ်ကွ”

မောင်မောင်လတ်ပြောဆိုသွားသမျှ ကောင်းတွေက သူတော် အား ပီသဘာလေးနှင့် ဘေးပစ်သကဲ့သို့သာတည်း။

အကောင်းပြောသလိုလို့နှင့်

သူ့မိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်ဖောယုကိုလည်း နှိမ်သွား၏။ သူ့ကိုလည်း နှိမ်သွား၏။

သူတော်သည် မိတ်ထဲက မခံချိမခံသာဖြစ်ခဲ့ရာမှ ဒေါ်သ လှိုင်းတံပိုးတွေ အလိပ်လိပ်ထနေ၏။

မိခင်ဇရာ ဖခင်ပါ ထိပါးခဲ့ပြီပို့ သူတော်စိတ်ထဲမှာ သည်းခံ စိတ်မရတော့လောက်အောင်ပင် တင်းကျပ်သောဝေဒနာကို ခံစားလိုက်ရ၏။ ဦးခေါင်းမှာလည်း တဆစ်ဆစ်ကိုက်ခဲလာသကဲ့သို့ရှိသည်။

မောင်မောင်လတ်သည် ငြိမ်မသွားဘဲ ဆက်လက်၍ ပြောဆိုခဲ့ပြန်၏။

“မင်းတို့က ဘာမှအလိုက်ကန်းဆိုးမသိဘူး။ လူတွေမှာ ဘယ်လိုခုကျခံပြီး ထမင်းတစ်နပ်ရဖို့ ရှာစားနေရတယ်ဆိုတာကို ဘာမှနားမလည်ဘူး။ မင်းတို့ရဲ့ဦးနှောက်ထဲမှာရှိနေတာက ဘယ်သူ့ဆီက အကြွေးယူရမယ်၊ ဘယ်သူ့ဆီက လက်ဖြန့်တောင်းခံရမယ်၊ ဒီလောက်ပဲသိတယ်။ အေးလေ အဲဒါကလည်း မင်းတို့ရဲ့အလုပ်လို ဖြစ်နေတာကိုး။ ငါကတော့ မင်းတို့ကို တစ်ခုတော့အကြံပေးလိုက်ချင်တယ်။ မင်းတို့ ဒီပုံစံအတိုင်းပဲ သွားနေမယ်ဆိုရင်တော့ ဒီရွာမှာ ဆက်နေမနေခဲ့တော့၊ ဗြိတိသျှတို့ မင်းတို့ အလုပ်အကိုင်ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဗြိတိသျှတို့ ရထားဇရာ၊ ကားဇရာ၊ သင်္ဘောပါစုံတယ်လေကွာ၊ ငါပြောတာ မဟုတ်ဘူးလား သူတော်”

စော်ကားသည်ထက် စော်ကားလာလေပြီ။
အနာကို တုတ်နှင့်ဆွသည်ထက် ဆွနေလေပြီ။
ယမ်းပေါ်မီးပုံကျအောင် လုပ်နေလေပြီ။

ကြည့်စမ်း။

မောင်မောင်လတ်သည် တစ်ဆင့်ကဲလာပြန်လေပြီ။ သူ့အင်္ကျီလက်မောင်းစတစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ရာမှ တစ်ဆက်တည်း

“သူတော် သွားတော့လေကွာ၊ ဒီလောက်ပြောနေတာတောင် မင်း နားမဝင်ဘူးလားကွ ဟေ့၊ ဘာလဲ မိုက်မိုက်ခိုင်းခိုင်း ဆက်ဆံပြီမှရမှာလား။ မင်းကို ဆွဲထုတ်မှ ထွက်သွားမှာလား။”

မှားလေစွ မောင်မောင်လတ်။
နဂါးမှ ဒေါသအရှိန်အဟုန်က အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်နေသည့်သူတော်။

နှုတ်ဖြင့် အဖြေပေးမနေနိုင်ပါလေတော့။
သူ့အင်္ကျီလက်မောင်းစကိုဆုပ်ကိုင်ထားသည့် မောင်မောင်လတ်၏လက်ကို ဆောင့်ရုန်းလိုက်၏။

သည့်နောက်
ညှာလက်သီးဆုပ်၍ မောင်မောင်လတ်၏ မျက်ခွက်ထဲသို့ ပစ်သွင်းလိုက်၏။

‘ခွတ်’
“အင့်”

မောင်မောင်လတ် နောက်ဘက်သို့ ယိုင်ထွက်သွား၏။

သူတော်သည် ဆက်လက်လှုပ်ရှား၏။

မောင်မောင်လတ်၏မျက်ခွက်ဆီသို့ နောက်ထပ် လက်သီး တစ်လုံးထပ်မံပေးသွင်းပေးလိုက်၏။

‘ခွပ်’

‘အင့်’

သည်တစ်ခါတော့

မောင်မောင်လတ် ပို၍အထိနာသွား၏။

နောက်ဘက်သို့ ယိမ်းယိုင်သွားသည်။ ကျောက်ကြမ်းပြင် ထက်သို့ လဲပြိုကျသွားလေ၏။

သူတော်သည် ရှေ့သို့တက်၍ မောင်မောင်လတ်၏ရင်ကို ခြေထောက်ဖြင့်ဆောင့်နှင်းချေဖို့ ဟန်ပြင်လိုက်၏။

သို့တစေ

မနှင်းဖြစ်ပါလေတော့။

အကြောင်းမူ

ခုနစ်တိမ်ကြား ရှစ်တိမ်ကြားအော်လိုက်သော ဒေါ်သိန်းသိန်း ၏အသံက သူ့ကိုဟန်တားလိုက်သောကြောင့် ဖြစ်၏။

‘‘အမလေး ကြည့်ကြပါဦးရှင်၊ ကလေးကလေး၊ ကလေးကဝ

ကောင်က ကျွပ်ချိသားကို ခိုပ်စက်နေလိုက်တာ၊ လာကြပါဦး၊ ရှင်းပေး ကြပါဦး။’’

ဒေါ်သိန်းသိန်း၏အော်သံကြောင့် ထင်သည်။

ဆိုင်နောက်ဘက်ကနေ အဖျိုးသားကြီးနှစ်ယောက် ပြေး ထွက်လာ၏။

တစ်ယောက်က ဒေါ်သိန်းသိန်း၏ခပ်ပွန်းဖြစ်သူ ဦးလှမောင်၊ ကျန်တစ်ယောက်ကတော့ ဦးလှမောင်၏ညီဖြစ်သူ ကိုအေးမောင်။

ဒေါ်သိန်းသိန်း၏အော်သံကြောင့်လည်းကောင်း၊ သူတို့၏ သွေးသားဖြစ်သည့် မောင်မောင်လတ်အထိနာနေသည့်အဖြစ်ကို မျက် မြင်ကိုယ်တွေ့ တွေ့မြင်လိုက်ရပြီမို့ သူတို့သည် နောက်ထပ် ဘာမှ ဝဉ်းစားဝေဖန်ခြင်းပြုမနေကြလေတော့။

ညှပ်ပူးညှပ်ပိတ်လုပ်၍ သူတော်အား ပိုင်းပြီးထိုးကြိတ်ကြ လေတော့၏။

‘ခွပ်’

‘‘အား’’

‘ခွပ်’

‘‘အား’’

သူတို့နှစ်ယောက်၏ လက်သီးချက်တွေအောက်မှာ သူတော်

ခမျာ အလူးအလိမ့်ခံနေရ၏။

ခေါင်းပင်မထူနိုင်တော့လောက်အောင် အဆက်မပြတ် အလိုးခံနေရ၏။

လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် မျက်နှာရှေ့က အုပ်ထားလိုက်ပြန်တော့ လည်း ဝမ်းဗိုက်မှာ အတိုးခံနေရပြန်၏။

နောက်ဆုံး

သူတော်သည် ဖြေပြင်ထက်သို့ လဲကျသွားရ၏။

သည်တော့လည်း

ခြေထောက်ဖြင့် နံစောင်းကို အဆက်မပြတ် အကန်ခံပြန်

၏။

သူတော်ခမျာ ညည်းပင်မညည်းနိုင်ပါလေတော့၊

အတော်ထူးကြာတော့မှပင်

သူတို့၏လှုပ်ရှားမှုတွေက ရပ်တန့်သွား၏။

သူတော်ခမျာမှာတော့ သတိမပေမဲ့တဖန် အသည်းခိုက် မတတ် နာကျင်ခံရခက်ကာ ဝေဒနာတွေကို ခံစားရလျက် ဖြေပြင်ထက် တွင် အလူးလူးအလိမ့်လိမ့်ခြစ်နေ၏။

သူတို့၏အမြစ်ကို လာကြည့်ကြည့်လှူတွေမှာလည်း တစ်ဝ တစ်စဖြင့် များပြားလာ၏။

“ဘာဖြစ်ကြတာလဲ”

တစ်ယောက်က မေး၏။

“ဘာမှဖြစ်တာမဟုတ်ဘူး ဒီကောင် ဆိုင်ထဲဝင်ပြီး သောင်း ကျွန်းနေလို့ ကျွပ်တို့ဆုံးမနေတာ”

ဒေါ်သိန်းသိန်း၏ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဦးလှမောင်က အပြေပေးခဲ့ သလို ဒေါ်သိန်းသိန်းကလည်း

“ကြည့်စမ်းပါဦးရှင် အရင်လက်ကျန်အကြွေးတွေ မဆပ်တဲ့ အပြင် နောက်ထပ်အကြွေး ထပ်လာယူနေသေးတယ်။ အဲဒါကျွပ်တို့က မပေးရကောင်းမလားဆိုပြီး ကျွပ်ရဲ့သားမောင်မောင်လတ်ကို လက် သီးခွဲထိုးတယ်လေ၊ ဟိုမှာ ကြည့်စမ်းပါဦး။ ကျွပ်ရဲ့သားလေး နှုတ်ခမ်း တွေ့ဘာတွေကွဲလို့ ကြည့်လို့ကောင်းသေးရဲ့လားတော်”

“အင်း သူတို့သားအဖကတော့ တဖြည်းဖြည်းလွန်လာပြီး သူ့အဖေကလည်း မျက်နှာပြောင်တိုက်လွန်းအားကြီးတယ်။ ကိုယ့်မှာ သာ စားဖို့သောက်ဖို့မရှိတာ ဖယားငယ်နဲ့ကျတော့ တတွဲတွဲ လှူပြင်လို့မှ မကောင်းဘူး။ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် သူတို့အားလုံးကို ဒီနေရာမှာ မထားသင့်တော့ဘူး။ ဒီရွာကနေ တစ်ခါတည်းမောင်းထုတ်ပစ်လိုက်ဖို့ ကောင်းတယ်။ ခင်ဗျားတို့ပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ။ သူ့အဖေဆိုတာက လည်း ကိုယ်ပြောရေးကတော့ပါ။ ကြာရင် ရွာထဲကလူတွေကိုတော့

ကူးမှာစိုးရတယ်”

ဦးလှမောင်၏ညီ ကိုအေးမောင်ကလည်း မီးလောင်ရာ လေပင့်စကားဆိုနေပြန်၏။

သို့နှင့်

မြေပြင်ထက်မှာ အလူးလူးအလိမ့်လိမ့်ဖြစ်နေသည့် သူတော်ဘေးတစ်ဝိုက်မှာရှိနေကြသည့်လူတွေက တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နှင့် တီးတိုးတီးတိုးသေခန်းပိုးလုပ်လာကြတော့၏။ သူတို့အားလုံးပင် တူညီသောအချက်တစ်ချက်ရှိ၏။ ယင်းမှာ သူတော်တို့သားအမိသားအမသုံးယောက်အား ဤရွာကနေ နှင်ထုတ်ဖို့။

အားလုံးက သူတို့အပေါ်မှာ ကျေနပ်မှုမရှိကြလေတော့ပြီ။

ကိုယ့်အကြောင်းနှင့်ကိုယ် ကိုယ့်ရုက္ခနှင့်ကိုယ်ဖြစ်နေသည်ကိုပင် ရိုးမယ်ဖွဲ့ခဲ့ကြလေပြီ။

“အမလေး ကြည့်စမ်း ကြည့်စမ်း၊ ငါ့သား သူတော်ကို ရက်စက်ထားလိုက်ကြတာ၊ ငါ့သားကို စိတ်မချလို့လိုက်ကြည့်တာ၊ ကံကောင်းလို့ ကြည့်စမ်း၊ နှင်တို့တစ်တွေ နှိပ်စက်ထားလိုက်ကြတာ၊ ငါ့သားသူတော် မသေရုံတမယ်ပါပဲလားဟင်၊ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ သားရယ်”

မေမေဒေါ်ဇာယု၏အသံကို ကြားလိုက်ရသောကြောင့် သူ

တော်သည်ဒဏ်ရာဒေဒနာတွေကြားမှပင် မျက်လုံးအစုံကို တဖြည်းဖြည်းနှင့် အားယူဖွင့်ကြည့်မိသည်။

ဒေါ်ဇာယုသည်သူတော်ဘေးမှာထိုင်ပြီး သူတော်၏ဦးခေါင်းကို သူမ၏ပေါင်ပေါ်တင်သည်။ သားဖြစ်သူ၏မျက်နှာပေါ်မှ ဖူးရောင်နေသည့်များကိုကြည့်ပြီး မျက်ရည်များ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်ကျဆင်းလာ၏။

“သားလေးရယ်၊ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ၊ ဒီလောက်အထိ ဖြစ်လိမ့်မယ်မထင်လို့ မေမေလွှတ်လိုက်တာပါ၊ သားလေးရယ်၊ သားလေးကို ဘယ်သူတွေလုပ်လိုက်တာလဲ၊ ပြောစမ်း၊ ပြောစမ်း၊ မေမေ့ကို အမြန်ပြောစမ်း”

ချက်ချင်းပင်

ဝမ်းနည်းလှိုက်လှဲမှုမှသည် ဒေါ်သအသွင်သို့ ကူးပြောင်းသွားလေ၏။

“ပြောစမ်းပါ၊ ငါ့သားကို ဘယ်သူနှိပ်စက်တာလဲ၊ တစ်ယောက်တည်းကို ဒီလောက်တောင် ဝိုင်းပြီးနှိပ်စက်ရသလားဟင်”

ဒေါ်ဇာယုသည် ဒေါ်သိန်းသိန်းကိုစုစုကြည့်၍ ခက်ခက်ထန်ထန်ပေး၏။

ဒေါ်သိန်းသိန်းကလည်း ခပ်တည်တည်။

“အို ရှင်သားက အရင်စပြီး ရန်စတာပဲ၊ ကျွန်ရဲ့သားကို ထိုးထားလိုက်တာ ဟိုမှာကြည့်ပါလား။ နှုတ်ခမ်းတွေတောင် ကွဲပြီး သွေးတွေထွက်လို့”

ဒေါ်ဇာယုသည် လက်နှစ်ဖက်ကို ခါးပေါ်မှာထောက်လိုက် လျက်

“ငါ့သား အဲသလောက် မခိုက်ခိုင်းဘူးဆိုတာ ငါသိတယ်၊ သူ့ကို စမလုပ်ဘဲနဲ့တော့ သူ့ကအရင်စပြီး ဘယ်တော့မှ မလုပ်တတ် ဘူး”

“ဒီမှာ ဒေါ်ဇာယု ရှင် ဘာမှမသိဘဲနဲ့ လျှောက်ပြောမနေနဲ့ ရှင်သားက အရင်အကြွေးကျန်တဲ့ကိစ္စတွေကိုမပြောဘဲနဲ့ နောက်ထပ် ထမင်းကြွေး၊ ဟင်းကြွေးယူဖို့လုပ်နေတာ ကျွန်က မပေးနိုင်တဲ့ အကြောင်းပြောတာ၊ မကျေနပ်ဖြစ်နေတာ၊ အဲဒါ ကျုပ်အပေါ် မကျေနပ်တာနဲ့ ကျုပ်သားနဲ့ ဆက်ပြီးပြဿနာတက်တာ၊ ကျုပ်သားက စကားနဲ့ပဲပြောတာ၊ တော်သားက လက်ပိ ပါလာတာ၊ ကျုပ်သားကို ထိုးလိုက်ကြိတ်လိုက်တာ ဘယ်လိုမှတားလို့မရဘူး၊ သူတို့ညီအစ်ကိုက သူတို့ကြားထဲ ဝင်ပါလိုက်ရတာပဲ”

ဒေါ်သိန်းသိန်းက အမှန်တစ်ဝက်၊ အမှားတစ်ဝက်ကို နုတ်သံ နော့၍ပြောသည်။ ဦးလှမောင်တို့ညီအစ်ကိုဆီ မေးငေါ့ပြလိုက်၏။

ဒေါ်ဇာယုသည် ဦးလှမောင်တို့ညီအစ်ကိုအား စေ့စေ့ကြည့်ကာ နှုတ်ခမ်းကို မှဲ့ရှဲ့၍

“ဪ ဪ ဝီလောက်အားကောင်းမောင်းသန်ယောက်ျား သားကြီးနှစ်ယောက်က ငါ့ရဲ့သားလို နုနုနယ်နယ်လေးကို ဂိုင်းတိုးလိုက် ကြတယ်ပေါ့လေ။ တော်တော်ကို တရားကျင့်ကောင်းလိုက်တာ၊ တစ်ယောက်၊ တစ်ယောက်ဆွမ်းဆို တော်သေးတယ်။ အခုတော့ နုတ်တို့က နှစ်ယောက်၊ ကဲ သတ္တိရှိရင် ငါနဲ့လာပြီးဖြစ်လေ။ နုတ်တို့ကို နှစ်ယောက်မဟုတ်ဘူး။ နုတ်တို့ကို သုံးယောက်ပေးတယ်။ လုပ်ရဲရင် လာလုပ်ကြလေ”

ဒေါ်ဇာယုသည် ရဲရဲတင်းတင်းပင် စိန်ခေါ်သည်။ သားစောက ကပ်နေပြီနို့

ဒေါ်ဇာယုအနေဖြင့် ဘက်မှ မဟူတော့။ ဘာကိုမှမကြောက်တော့။ ရင်ဆိုင်စရာရှိတာကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ရင်ဆိုင်ပြေရှင်းရန် အသင့်။

ဦးလှမောင် အရှေ့သို့ တစ်လှမ်းတိုးလာလျက်

“ဒီမှာ ဒေါ်ဇာယု ခင်ဗျား အေးအေးဆေးဆေး ကိုယ့်သားကိုယ်ခေါ်ပြီး ပြန်ရင်ကောင်းမယ်။ ဒီမှာ ထမင်းဆိုင်ခွင့်ပြီး စီးပွားရေး လုပ်နေတာဗျ။ ကျုပ်တို့စီးပွားရေးကိုလာပြီး အနှောင့်အယှက်ပေးနေတာကိုတော့ မကောင်းပါဘူး။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားမှာ ဘာရောဂါရှိနေပါသလဲ”

တယ်ဆိုတာလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သိမှပေါ့။ ခင်ဗျား ဒီဆိုင်ထဲဝင်လာတာတောင် လွန်လှပြီ။ ကျွန်တို့ ဆိုင်းအရောင်းအဝယ် အ.တယ်ဗျ”

“ဪ ဪ နင်တို့ကလည်း လုပ်သေးတယ်။ နင်တို့ကပဲ ပြန်ပြီး ငါ့ကိုး ဘေးထုတ်နေသေးတယ်။ ငါက ဘာဖြစ်နေလို့လဲ။ ငါ့ဝေဒနာနဲ့ ငါဖြစ်နေတာ နင်တို့မှာ ဘာထိခိုက်စရာရှိလို့လဲ။ လူတိုင်း လူတိုင်းမှာ သူ့ဝေဒနာနဲ့သူရှိတာချည်းပဲ။ အပေါ်ယံကြည့်ပြီး ဝေဒနာ မရှိဘူးမထင်ပါနဲ့။ အတိတ်က ဝင့်ကြွေးပါခဲ့လို့ ငါ့ဘဝက ဒီလိုဖြစ်နေတာ။ အဲဒါကိုပဲ နင်တို့ အပြစ်ဆိုချင်သေးသလား။ နင်တို့လည်း တစ်နေ့ကျရင် အလှည့်ကြိုမှာပဲ။ နင်တို့အလှည့်ကျမှ ငါ့ထက်ပိုပြီး အပြစ်ဆိုမှမယ်။ ငါတို့အပေါ်ဖိနှိပ်ဖို့လောက်ပဲ နားလည်တတ်ကြတဲ့ နင်တို့တွေအားလုံး တစ်နေ့ကျရင် ဒုက္ခလှလှကြီးတွေ့မယ်မှတ်။ ဝင့်ဆိုတာ နောင်ဘဝအထိ မသွားဘူး။ အခုဘဝမှာတင် နင်တို့ကောင်းကောင်းကြီးဝင့်လည်လိမ့်မယ်။ ငါပြောတာကို ယုံ”

ဒေါ်ဇာယုသည် ဒေါ်သိန်းသိန်းတို့လူတစ်သိုက်အား လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးရင်း ပြောစရာရှိသည်များကို အားပါးတရပြောသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် သူ့အသွင်က ဒေါ်သိန်းသိန်းတို့အား ကျိန်စာတိုက်နေသည့်နယ်။

သည်စဉ်က

ဒေါ်ဇာယု၏သွင်ပြင်ပုံစံသည် တော်တော်ကို ကြောက်စရာကောင်းနေသည်။

တစ်ကိုယ်လုံး မိုးရေတွေ ရွဲရွဲရှိနေလျက်။ ဆံပင်ကိုလည်း မားလျားချွတ်ား၏။

အတွင်းစိတ်၏ဒေါသ၏လှုပ်ခတ်မှုကြောင့် ဖျက်လုံးအစုံမှာ ကားစွမ်းကုန်ပြူးထွက်နေ၏။ ဒေါ်သိန်းသိန်းတို့အား စိုက်ကြည့်နေပုံမှာ ဖျက်လုံးအစုံထဲကနေ အနီးအငွေ့ထွက်လာတော့မလား မှတ်ထင်ရ၏။

ကိုယ်ရေပြားရောဂါသည်ဝေဒနာသည်တစ်ယောက်မို့ ဒေါ်ဇာယု၏အသားအရေတို့မှာ ဖြူးဖပ်ဖြူးရော်ကြီးဖြစ်နေ၏။

တိုက်တိုင်ဆိုင်ဆိုင်ဟုင်ဆိုရစပည်လား မပြောတတ်။ ဒေါ်ဇာယုစကားအဆုံးတွင်

အပြင်ဘက်ထိမှ မိုးကြိုးပစ်ချသံကြီးက နားစည်ကွဲအက်ပတတ် ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

‘ဂျိမ်း ဒလိန်းလိန်း ဂျိမ်း’

‘ဖြောင်း’

လေကလည်း ခပ်ကြမ်းကြမ်းလေး တိုက်ခတ်လိုက်သည်မို့ သစ်ပင်တစ်ပင်မှ သစ်ကိုင်းကျိုးကျသံက ဖြောင်းခနဲ။

‘ဒိုင်’

ကြည့်စမ်း

ထမင်းဆိုင်မှ ဆိုင်းဘုတ်ပင် အောက်သို့ပြုတ်ကျသွားလေ၏။

“လူ့လောကကြီးဟာ အင်မတန်ထူးဆန်းတယ်။ လျှို့ဝှက်နက်နဲတယ်။ လူ့လောကကြီးမှာ နေတတ်ဖို့အရေးကြီးတယ်။ မနေတတ်ရင် ဒုက္ခဆိုတဲ့ ပင်လယ်ကြီးထဲမှာ လက်ပစ်ကူးရမယ့် အတိတ်ဘဝက ဘယ်လောက်ကြီးပဲ ကောင်းတာလုပ်ခဲ့လုပ်ခဲ့၊ ဒီဘဝမှာ မကောင်းတာလုပ်ရင် မကောင်းတဲ့အပြစ်ဒဏ်ကို လောလောလတ်လတ်ခံရမယ့်။ ကောင်းတာလုပ်ရင် ကောင်းတဲ့အကျိုးကျေးဇူးကို ခံစားရမယ့်။ လောလောဆယ်မှာ နှစ်တို့ဟာ မကောင်းတဲ့အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်လိုက်ကြပြီး အဲဒီဒဏ်ကို နှင်တို့အားလုံးခံစားရမယ့်။ အဲဒါကို နှင်တို့အားလုံး ဦးနှောက်ထဲမှာ သေသေချာချာမှတ်ထားလိုက်ကြ”

‘ဂျိမ်း ဒလိန်းလိန်း ဂျိမ်း’

နောက်ထပ်တစ်ချက် မိုးကြိုးပစ်ချလိုက်ပြန်၏။

ကမ္ဘာမြေကြီးတစ်ခုလုံး သိခိုသိခိုတုန်သွားသလား မှတ်ထင်လိုက်ရ၏။

မိုးကြိုးပစ်ချပြီးနောက်

နောက်ဆက်တွဲအဖြစ် လျှပ်ရောင်တန်းကြီးက ဝင်းခနဲ လက်

ခနဲ ထွက်ပေါ်လာ၏။

အဆက်မပြတ်ရွာချနေသည့် မိုးကလည်း စောစောကထက် ပိုပြီးသည်းလာ၏။

လေကလည်း ပိုပြီးပတ်ကြမ်းတိုက်လာ၏။

သစ်ပင်ကြီးများ လှုပ်ယမ်းနေသံ၊ သစ်ကိုင်းသစ်ကိုင်းချွင်း

ပွတ်ကျိတ်နေသံတွေက နားမခံသာစရာ ကောင်းလှ၏။

ဆိုင်ခန်းထဲတွင် ထွန်းချိတ်ထားသော မှန်မီးအိမ်လေးပင် လှုပ်လီလှုပ်လို့ဖြစ်လာလေ၏။

“ဟား ဟား ဟား။ ဒီလောက်မိုးကြိုးပစ်တာလေးနဲ့တောင် နှင်တို့အားလုံး တုန်လှုပ်နေကြပြီမဟုတ်လား။ အဲဒါ နှင်တို့ကို လောလောလတ်လတ်ဘုရားပြနေတာပဲ။ ငါတို့ကို ဒီရွာထဲကနေ နှင်ထုတ်ဖို့ လုပ်နေတဲ့ နှင်တို့တစ်တွေအားလုံး တစ်နေ့ကျရင် ဒီရွာကိုစွန့်ပြီး အဝေးကိုပြေးကြရလိမ့်မယ်။ သူများကိုမကောင်းကြရင် ကိုယ်သာ အထိနာတတ်တယ်လေ”

ဒေါ်စာယုက ပြောစရာရှိသည်များကို ဆက်တိုက်ပြောနေသည်။

လူအချို့သည် တပြည်ပြည်နှင့် နောက်ထုတ်၍ ထမင်းဆိုင်ထဲကနေ ထွက်သွားကြလေ၏။

နောက်ဆုံး

ဒေါ်သိန်းသိန်းတို့လူတစ်သိုက်သာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့၏။

ဒေါ်သိန်းသိန်း၏မျက်နှာမှာလည်း သွေးဆုတ်သကဲ့သို့ ခြုံ့မယ်

မြူရော်ကြီးဖြစ်နေ၏။

“သားလေး မင်းလမ်းလျှောက်နိုင်တယ်မဟုတ်လား”

ဒေါ်ဇေယျက သူတော်ကိုမေး၏။

သူတော်က ခြည်လေးစွာ ဦးခေါင်းညှိတ်ပြလေ၏။

ဒေါ်ဇေယျသည် သူတော်အား တွဲထူပေးလေသည်။

ထိုနောက်

သူတို့သားအမိနှစ်ယောက်သား ဒေါ်သိန်းသိန်း၏ဝမ်းမင်း

ဆိုင်ထဲကနေ တဖြည်းဖြည်းချင်း ထွက်သွားလေ၏။

မိသည့် သည်းထန်နေဆဲ။

လေလည်း ခပ်ကြမ်းကြမ်းလေးတိုက်ခတ်နေဆဲ။

စိုး စိုး စိုး

အခန်း (၂)

အဝ

“မင်းတို့သားအမိကိုတော့ ငါ တဖြည်းဖြည်းစိတ်ကုန်လာပြီ
ဟိုစိုမှာ အေးအေးဆေးဆေးကိုမနေချင်ဘူး။ ရွာထဲလှည့်ပြီး လျှောက်
ရန်ဖြစ်နေတော့တာပဲ။ ကြာရင် မင်းတို့သားအမိနှစ်ယောက်ကြောင့်
ငါ့မိ ဒုက္ခအဆစ်ရောက်ဦးမယ်”

သိမ်သို့ရောက်၍ အဝတ်အစားလဲပြီးလို့မှ မကြာတတ်သေး။
ဦးကျော်ဇေယျ ပြန်ရောက်လာ၏။ သူတို့သားအမိနှစ်ယောက်၏
သတင်းတို့ ဦးကျော်ဇေယျကြီး သိလာပုံရ၏။ ရောက်ရောက်ချင်း
ပေပြစ်တင်စကားဆိုလေ၏။

“ဒါကတော့ရှင် သူတို့ဘက်က လွန်တာကိုး”

ဒေါ်ဇာယုက သူတော်ကို ကာကွယ်ပြီးပြောသည်။

“တော်စမ်းပါကွာ၊ သူဘက်က မင်း ဘာမှ ကာကွယ်မနေခဲ့
မင်းတို့ ငါ့ကိုပေးလေးစောင့်နေလိုက်ရင် ဘာဖြစ်မှာလို့လို့လဲ။ အခါတိုင်း
နေ့တွေတုန်းကလည်း စောင့်နေတာပဲမဟုတ်လား။ ဒီကနေ့မှ ထူးထူး
ဆန်းဆန်းလုပ်ပြီး ပြဿနာသွားရှာရတယ်လို့ကွာ၊ ကြာလေလေ မင်း
တို့အပေါ်မှာ စိတ်ကုန်လာလေပဲ။ ဒီကောင်ကလည်း တပြည်းဗြည်းနဲ့
သူ့အဖေတင်ဝင်းနဲ့ တူ တူချင်လာပြီထင်တယ်”

ဦးကျော်ဇေယျ၏ နောက်ဆုံးစကားကြောင့် သူတော် ဆတ်
ခနဲဖြစ်သွား၏။ ဦးကျော်ဇေယျကို လှမ်းကြည့်မိသည်။ ဦးကျော်ဇေ
ယျ၏နောက်ဆုံးစကားက သူ့ခားထဲမှာ အထူးအဆန်းဖြစ်နေသည်ပဲ
မဟုတ်လား။

“ကိုကျော်ဇေယျ ရှင်စကားတွေ လွန်လာပြီနော်။ မဆီမဆိုင်
တာတွေကို ကလေးရဲ့ရှေ့မှာ ဘာဖြစ်လို့လျှောက်ပြောနေရတာလဲ”
ဒေါ်ဇာယုက သူတော်ဘက်သို့ တစ်ချက်မျက်လုံးရွေ့ကြည့်ပြီး
ဦးကျော်ဇေယျကိုပြောသည်။

ဦးကျော်ဇေယျကတော့မှ စကားအမှိုက်မသတ်သေးဘဲ

“အို အမှန်ကို အမှန်အတိုင်းပြောနေတဲ့ဥစ္စာပဲ။ သူ့အဖေ

တင်ဝင်းက အရူးရောဂါနဲ့ နောက်ဆုံး လမ်းပေါ်မှာ သေသွားရတယ်
မဟုတ်လား။ အေး တင်ဝင်းရဲ့သားဖြစ်တဲ့ သူတော်လည်း နောက်ဆုံး
သူ့ပေးစေရဲ့လမ်းစဉ်ကို လိုက်ရမှာပဲ။ အခုတောင်မှ ဒီကောင်စိတ်တွေက
သိပ်ပြီးမူးမှန်ချင်တာမဟုတ်ဘူး။ တခြားလူကိုမပြောနဲ့၊ ငယ်ငယ်လေး
ကတည်းက ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ခဲ့တဲ့ ငါ့အပေါ်မှာတောင် တစ်ခါ
တလေ ကလန်ကဆန်လုပ်ချင်သေးတာ။ ဒီကောင်ကို အိမ်မှာဆက်ပြီး
ထားနေရင် ငါတို့ပဲဒုက္ခရောက်ရလိမ့်မယ်။ စိတ်ချ”

သူတော်၏စိတ်တွေ တုန်လှုပ်သွား၏။ ချောက်ချားသွား၏။
ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံး အိုးထိန်းစက်ကဲ့သို့ ချာချာလည်ပြီး ပြိုလဲသွား
သလိုခံစားလိုက်ရ၏။

တစ်သက်တာလုံး သူ့ဖခင်အရင်းအဖြစ် သတ်မှတ်ခဲ့မိသည့်
ဦးကျော်ဇေယျသည် သူပထွေး။

သူ့ဖခင်အရင်းကတော့ ဦးတင်ဝင်း။ သူ ကလေးဘဝ
ကတည်းက သူ့ဖခင်ဦးတင်ဝင်းသည် စိတ္တစရောဂါဖြင့် အသက်သေ
ဆုံးသွားခဲ့ရသည်။

တကယ့်ကို ရင်နာစရာကောင်းလိုက်သည့်အဖြစ်ပါပဲလား။
သေဆုံးသွားသည့် ဖခင်အတွက် ရင်မှာ နှင့်ခနဲခံစားလိုက်
ရသည်။

သို့နှင့်

သူမိခင် ဒေါ်စာယုသည် ဦးကျော်ဇေယျအား ဘာကြောင့်
ကြောက်လန့်နေရသည်ကိုလည်း ခိုင်စားမိလာ၏။

မေမေ့အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိ၏။

သူ့ဘဝအတွက်လည်း ဝမ်းနည်းစိတ်ဖြစ်မိသည်။

အလိုလိုနေရင်း လူတွေအပေါ်မှာလည်း စိတ်နာကျင်လာ၏။

“သား သူတော် သူလျှောက်ပြောနေတာ တမင် သားစိတ်
ညစ်အောင်လုပ်နေတာ၊ သား သူပြောတာတွေ ဘာမှမယုံနဲ့”

သူတော်သည် ရစ်ဝဲလာသော မျက်ရည်များကို လက်ခုံဖြင့်
အသာတို့ထုတ်လိုက်ရာမှ

“မယုံဘူး။ မယုံဘူး။ လူတွေကိုမယုံချင်တော့ဘူး။ ဘယ်သူ
စကားမှလည်းမယုံချင်တော့ဘူး မေမေရယ်။ သား လူတွေကိုမုန်း
တယ်။ အရမ်းမုန်းတယ်။ သားအပေါ်မှာ တစ်ယောက်မှမကောင်းဘူး”

နွတ်မှ အဆက်မပြတ်ရွှေ့တတ်ရင်း အိမ်ပေါ်ကနေ ပြေးဆင်း
ခဲ့သည်။ တွေ့သမျှကျောက်ခဲလုံးတွေကို ခြေထောက်ဖြင့် ကန်ကျောက်
ခဲ့သည်။

မိုးရေထဲမှာ အဆက်မပြတ်လျှောက်နေခဲ့မိသည်။

စိုး စိုး စိုး

ဇွဲးစာပေ

အခန်း (၃)

ကြမ္မာ

“ဒေါ်စာယု ဒေါ်စာယု”

နာမည်ခေါ်ရင်း အိမ်ထဲသို့ အမောတကောပြေးဝင်လာသူ
မှာ ကိုအောင်မြိုင်ဖြစ်သည်။ ဦးကျော်ဇေယျနှင့်အတူ လက်သမား
အလုပ် အတူတွဲလုပ်နေသည့်သူဖြစ်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုအောင်မြိုင်”

အိပ်ရာထဲကနေ ဒေါ်စာယုက လှမ်းမေး၏။

ကိုအောင်မြိုင်သည် အမောမှပြေသေးဘဲ အမောတကော

ပြောခဲ့မိက

ဇွဲးစာပေ

“ဦးကျော်စေယျ ငြိမ်းပေါ်ကနေ ခြေချော်ကျလို့ အဲဒါ ဆေးခန်းဖို့ထားရတယ်။ အဲဒါ လာပြောတာ”

တစ်ဆက်တည်း ဦးကျော်စေယျအား ဖို့ထားသည့် ဆေးခန်းနာမည်ကို ပြောပြ၏။

ဒေါ်ဇာယုက နှုတ်ခမ်းကဲ့မဲ့၍ ပြုံးလိုက်ရမှ

“အင်း ဒီလောက်တောင် အကုသိုလ်တွေများနေတဲ့လူ၊ ဒီလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့။ လူကမရှိကံပေမယ့် နောက်ဆုံးတော့ ဘုရားက ရိုက်လိုက်တာပေါ့တော်။ သူ့အတွက် ဘာမှပူဇော်ပေးလို့ပါဘူးနဲ့နောင်း သွားပြီးကြည့်လိမ့်မပေါ့ကွယ်”

“အေးဗျာ ကျွန်တော်ကတော့ ဝတ္တရားရှိလို့ လာပြောတာပဲ။ သွားကြည့်တာ၊ မကြည့်တာက ဒေါ်ဇာယုရဲ့အပိုင်းပဲလေ”

နောက်ဆုံးတော့လည်း

ကိုအောင်မြင်သည် စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားသလို ဦးခေါင်းထက်ရှိ ဆံပင်များကိုကုတ်ရင်း အိမ်ပေါ်ကနေ ဆင်းသွားလေ၏။

သူတော်သည် စိတ်ထဲ ဘာမှမခံစားရသလို သည်အတိုင်း ငြိမ်ငြိမ်းထိုင်နေခဲ့၏။

အကုသိုလ်၏အဆိုင်သည် အင်မတန်ကြောက်စရာ ကောင်း

၏။

အကုသိုလ်လုပ်ထားသူနောက်သို့ အဆိုင်ပမာ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်ပါတတ်၏။

ငြိမ်းစင်ပေါ်ကနေကူးခဲ့သည့် ဦးကျော်စေယျ ခြေထောက်တွင် သံစူးခွဲရာမှ သံဆိပ်တက်ပြီး ငနောက်ဆုံး အသက်ပါ ပျောက်သွားရသည်။

ဦးကျော်စေယျ ရုတ်တရက်သေဆုံးသွားခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ရွာထဲတွင် လူတို့သည် တီးတိုးတီးတိုးသဖန်းပိုးလုပ်ကြံလေတော့၏။ ဒေါ်ဇာယုနှင့်ပတ်သက်၍ ဖြစ်၏။ ဦးကျော်စေယျသေဆုံးရမှုသည် ဒေါ်ဇာယု၏ပယောဂပဲ မကင်းသလိုလို့။

သည်အကြောင်းတွေကို ဒေါ်ဇာယု ကြားနေသော်လည်း ပသိကျိုးကွဲပြုကာ ပြုံးရုံပြုံးနေခဲ့၏။

ဦးကျော်စေယျပြောကျိပြီး နောက်နှစ်လအကြာတွင် နောက်ထပ်ထူးခြားချက်တစ်ခုပင် ထပ်မံဖြစ်ပွားခဲ့၏။

မိုး သဲကြီးပဲကြီးရွာချနေသည့် ညတစ်ညတွင် ရွာထဲသို့ ကျားကြီးတစ်ကောင်ဝင်လာကာ လူတစ်ယောက်အား ကိုက်ချီခံလိုက်ရသည်ဆိုသည့် အဖြစ်ပါတည်း။

ထိုကျားကိုက်ချီခံလိုက်ရသူမှာလည်း အခြားသူမဟုတ်ပေ။ ဒေါ်သိန်းသိန်း၏ဝင်းဌန်းဖြစ်သူ ဦးလှမောင်ဖြစ်သည်။

ဒေါ်ဇာယုနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ရွာထဲတွင် သတင်းကရိုက်ကြီးလာခဲ့
၏။

“တွေ့တယ်မဟုတ်လား။ ဒီမိန်းမကြီးနဲ့ပြဿနာတတ်တာ
အခုတော့ ကျားအဖွဲ့ခံလိုက်ရပြီလေ။ ဦးကျော်စေယျသေရတာလည်း
ဒီမိန်းမကြီးရဲ့ပယောဂမကင်းဘူးလို့ ထင်ရတာပဲ။ အင်း ကြာရင် သွေး
မြားဦးက တို့ဘက်တောင် လှည့်လာမလားမပြောတတ်ဘူး။”

သို့နယ်

ပြောသူကပြော၍ ဆိုသူကဆိုနေကြသော်လည်း ဒေါ်ဇာ
ယုကတော့ သူ့ထဲဒုက္ခာသူ ကိုတို့ဖိုတ်ခံစားရင်း အိပ်ရာထဲကနေ မထ
နိုင်ရှာ။ ရေသောက်ခိုက်မှောက်ရင်း ထမင်းမစားရသည့်ရက်တွေက
လည်း များလာခဲ့ရာမှ တစ်နေ့တခြား အင်းအားရညှိုးနွမ်းနီလို့လာ
လေတော့၏။ အားကိုးရာမဲ့လေပြီ။ သူတော်မှာလည်း ထမင်းမစားဘဲ
ရေသောက်ရင်း အသက်ဆက်နေရသည့်ဘဝကို ကျင့်သားရလာလေ
၏။

ပြဿနာသည် ထိုမျှနှင့်မပြီးသေး။

ဘာကြောင့်လဲ မသိ။

ရွာထဲတွင် ဂံလေးခေတ်လူကြီးပါ မကျန် ဝမ်းရောဂါဖြစ်လေ
တော့၏။ ထိုဝမ်းရောဂါကြောင့် လူတစ်ချို့ အသက်သေဆုံးသည်အထိ

ဆုံးရှုံးနစ်နာမှုတွေဖြစ်ကုန်၏။ ဆေးခန်းကလည်း တစ်ခန်းတည်း။
ဆရာဝန်ကလည်း တစ်ယောက်တည်းမို့ ဆရာမနိုင် လက်မှိုင်ချရ
သည့်အနေအထားသို့ ရောက်လေ၏။

စိုးဘဲသို့ ရွာထဲတွင်ကပ်ဆိုက်ရခြင်းကိုပင် ဒေါ်ဇာယုအပေါ်မှာ
အဖြစ်ပုံချလာပြန်၏။

“ထင်ဆိုင်ထဲမှာတုန်းက သူပြောသွားတယ်မဟုတ်လား။
တစ်နေ့ကျွန်ုပ် ငါတို့တစ်တွေ ဒုက္ခလှလှကြီးတွေရလိမ့်မယ်လို့လေ။
ပြီးတော့ တို့တစ်တွေအားလုံး ဒီရွာထဲကနေ ထွက်ပြေးရလိမ့်မယ်
လို့လေ။ အခုတော့ သူ့စကားမှန်အောင် တို့ကို တရားပြနေပြန်တု
တယ်”

အမှန်ပင်။

လူအချို့သည် ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာကိုစွန့်ခွာပြီး ရွာထဲကနေ
ထွက်ခွာသွားနေကြပြီဖြစ်သည်။

တစ်စတစ်စဖြင့်

ရွာထဲမှာ ခြောက်ကပ်စပြုလာ၏။

“ဒေါ်ဇာယု ဒေါ်ဇာယု”

အိမ်ရှေ့မှအိမ်ထဲကြောင့် သူတော်သည် အိမ်ရှေ့ခန်းသို့
ထွက်ခဲ့၏။

ရွာထဲမှ လူသုံးယောက်ကိုတွေ့ရသည်။ တစ်ယောက်က
ခရီးဆောင်လက်ဆွဲအိတ်ကို ကိုင်ဆောင်ထား၏။

သူတို့သုံးယောက်စလုံးကို သူတော်ကောင်းစွာသိ၏။
ဦးအောင်ကြည်၊ ဦးအောင်သော်နှင့် ဦးအောင်ရင်။

သူတို့သုံးယောက်က ရုပ်ဝေရွာရောက်ရာကိုစွဲများကို ရှေ့ထိုးကာ
နေ လိုက်လံဆောင်ရွက်နေသူများဖြစ်၏။

“ဘာကိုစွဲရှိလို့လဲ”

သူတော်က မျက်နှာထားတည်တည်ဖြင့် တုံးတိတ်မေးလိုက်
၏။

ဦးအောင်ကြည်က ရှေ့သို့တက်လာလျက် ပြုံးမျက်နှာပေးဖြင့်
“ညီလေးရဲ့အမေနဲ့ ခဏလောက်တွေ့ချင်လို့ပေါ့ကွာ”

“ကိစ္စအထူးရှိလို့လား၊ ကျွန်တော့်အမေက နေသိပ်ကောင်း
တာမဟုတ်ဘူး။”

‘အေးပါကွာ၊ အစ်ကိုတို့သိပါတယ်၊ အစ်ကိုတို့ကလည်း ပြော
စရာရှိတာပြောပြီးရင် ချက်ချင်းပြန်သွားမှာပါ”

သူတော်က အပေါက်ဝကနေမှ လမ်းဖယ်ပေးလိုက်သည်နှင့်
သူတို့သုံးယောက်က အိမ်ထဲသို့ဝင်လာကြသည်။ ဒေါ်ဇာယုဘေးမှာ
ထိုင်လိုက်ကြ၏။

“ထူးတူးဆန်းဆန်းပါလား၊ ရှင်တို့ ကျွန်မဆီရောက်လာတာ
အကြောင်းကိစ္စရှိလို့လား”

ဒေါ်ဇာယုက မနည်းအားယူ၍ပြောရသည့်လေသံမျိုးဖြင့် မေး
၏။ ဦးအောင်ကြည် ဟန်လုပ်ပြုံးဖြင့်ပြုံးရင်း

“အဲ ဦးကျော်ဇေယျမရှိတော့တဲ့နောက်ပိုင်းမှာ ဒေါ်ဇာယုတို့
သားအမိ တော်တော်ဒုက္ခရောက်နေမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့တွေ
မိပါတယ်၊ အဲဒါ”

ဦးအောင်ကြည်၏ကား မဆုံးတတ်သေး။

ဒေါ်ဇာယုက ဖြတ်၍

“သူရှိနေတုန်းကလည်း ကျွန်မတို့ရဲ့ဘဝ အခြေအနေက
သိပ်ပြီးမထူးပါဘူးလေ၊ ဇော်တစ်လှည့် ပြတ်တစ်လှည့်ပါပဲ၊ သူဟာသူ
အငယ်ခွဲငှာခင်းအတွက်ပဲ ကြည့်နေတာ၊ ဒီက သားအမိကိုတော့ ရှိ
တယ်လို့တောင် သူ့စိတ်ထဲက မှတ်ယူထားတာမဟုတ်ဘူးလေ၊ အင်း
လေ သူမှမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်မတို့အပေါ်မှာ လူတိုင်းက သိပ်ပြီးအလေး
အနက်ထားကြတော့တာ အတော်ကြာခဲ့ပါပြီလေ၊ ကျွန်မတို့သားအမိ
လူတိုင်းရဲ့အပယ်ခံဘဝကိုရောက်နေတာ ကြာပါပြီလေ”

ဒေါ်ဇာယု၏အသံသည် ပြောရင်း ပြောရင်း မာလာ၏။
လူတွေနှင့်စပ်လျဉ်း၍ နာကြည်းခံစားနေရသည်ခို့ ထွက်

လာသည်အသံကလည်း မာလာပုံရ၏။

“ခင်ဗျားတို့ ဘာပြောကြမလို့လဲ၊ ပြောစရာရှိတာကို ပြန်ပြန် ပြောကြလေဗျာ”

သူတော်ကလည်း စိတ်မရှည်သလိုဝင်ပြော၏။

“အေးပါကွာ ပြောပါမယ်၊ ဒီလိုပါ။ ဒေါ်ဇာယုတို့အနေနဲ့ ဒီရွာမှာ ဆက်ပြီးနေမယ်ဆိုရင် အဲ ဘာအကြောင်းမှထူးလာမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကူညီမလုပ်လည်း မရှိ၊ စောင့်ရှောက်မလုပ်လည်း မရှိခဲ့ဆိုတော့ ရှေ့လျှောက်အကူတွေ့ရှိပုံရှိတော့တယ်။ အလားအလာကောင်းမဲ့ဆိုတာ ဘယ်လိုမှရှိမလာနိုင်ဘူး။ ဒီတော့ ကျွန်တော်တို့က ဒေါ်ဇာယုတို့အတွက် ဝိုင်းပြီးစဉ်းစားလိုက်ကြတော့ ဒေါ်ဇာယုတို့အနေနဲ့ ဒီမှာနေမယ့်အစား မြို့ပေါ်မှာသွားပြီးနေမယ်ဆိုရင် ပိုပြီးအဆင်ပြေလိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်လေ”

ဦးအောင်ကြည်၏အပြောလေးကတော့ ချိုလို့ တကယ့်ကို ပျားရည်အတိုင်းပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ စားသွားပေါ်တင်ထားသော ပျားရည်မျှ ဖြစ်သည်။

ဒေါ်ဇာယုသည် ဦးအောင်ကြည်၏စကားကို နားထောင်ရင်း မွဲပြုံးပြုံးနေမိ၏။

စိတ်ထဲမှာလည်း ထူးဆန်းသလိုခံစားနေရ၏။

“အခုလို ကျွန်မတို့အပေါ်မှာ စေတနာထားတဲ့အတွက် အရမ်းကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့”

ဒေါ်ဇာယုစကားမှ မဆုံးတတ်သေး

ဦးအောင်ကြည်က လက်ကာပြုလျက်

“နေဦး၊ နေဦး။ ကျွန်တော့်ဘက်က စကားမဆုံးသေးဘူး။ ထက်ပြီးပြောပါရစေဦး။ တကယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ပြောသလို ဒေါ်ဇာယုတို့သားအမိ မြို့တက်မယ်ဆိုရင်တော့ လမ်းစရိတ်ကော၊ စားစရိတ်အတွက်ပါ ကျွန်တော်တို့ဘက်က ကမကထပြုလိုက်မှာပါ။ ကျွန်တော်ပြောတာကို ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

ဒေါ်ဇာယုက ဘာမျှမပြော၊ အသာငြိမ်နေသည်။

သည်တော့လည်း ဦးအောင်သောင်းက တစ်စခန်းထလာပြန်၏။

“ကျွန်တော်တို့ရဲ့ သဘောကတော့ အခွင့်အခါပေးတုန်း ခင်ဗျားတို့အနေနဲ့ မြို့ကိုသွားစေချင်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ဘက်က ပေးလိုက်မယ့် ငွေငါးထောင်ဆိုတာကလည်း တကယ်တော့ မနည်းပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့ ဟိုမှာ အရောင်းအဝယ်တစ်ခုခု လုပ်လို့ရပါတယ်ဗျာ”

“ဪ ဪ ရှင်တို့က ကျွန်မတို့သားအမိကို ငွေခွဲပေါက်ပြီး ဒီကနေ အပြီးအပိုင်နှင့်ထုတ်နေတာကိုး။ ဒီမှာ ရှင်တို့သိထားဖို့က

ကျွန်မတို့က ဒီရွာတင်မွေးပြီး ဒီရွာမှာတင် ကြီးလာတာ၊ တခြားတယ်ပြီ
ကို ပြောင်းဖို့ဆိုတာ ကျွန်မ တစ်သက်လုံး စိတ်မကူးဘူးရှင်၊ ရှင်တို့
တစ်တွေသာ ဒီကနေ ခွေချင်ခွေသွားရမှာ၊ ငွေငါးထောင်မပြောနဲ့
တစ်သောင်းပေးလည်း ကျွန်မတို့ကတော့ မပြောင်းရေးချထဲက
မပြောင်းပဲ၊ အင်း လူတွေလည်း ဘာတွေဖြစ်ကုန်ကြပြီလဲမသိဘူး။
အရာရာကို ငွေနဲ့ပေါက်ရင်ရလိမ့်မယ်လို့ခွည်း ထင်နေကြသလား
မသိဘူး။ အင်း ခက်တော့နေပါပြီ၊ ကဲပါ ရှင်တို့ပေးတဲ့ငွေကော၊ အ
ကြံကိုပါ လက်မခံနိုင်တဲ့အတွက် ဝမ်းတော့နည်းပါတယ်၊ ပြီးတော့
အားနာနာနဲ့ပဲ ပြောလိုက်ပါရစေ၊ ရှင်တို့ ပြန်ကြပါတော့ရှင်”

ဒေါ်ဇာယုမကျေမနပ်ဖြစ်နေသည်ကို သိလိုက်သည့် ဇည့်
သည်သုံးဦးသည် အိမ်ထဲကနေ တစ်ချိုးတည်းလစ်ပြေးကြလေတော့
၏။

သူတော်သည် အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ကာ လက်သီးတပြင်
ပြင်လုပ်ခဲ့ရာမှ နောက်ဆုံး တောက်တစ်ချက်ကိုသာ ထန်ပြင်းစွာခေါက်
လိုက်မိလေတော့၏။ သူစိတ်ထဲမှာလည်း ကိုယ်ချင်းစာနာမှုတရား
ခေါင်းပါးလွန်းသည့် လူတွေအပေါ်မှာ နာကြည်းစိတ်က ပိုမိုပြင်းထန်
လာတော့၏။

အခန်း (၄)

သားကောင်

နေဝင်ပြီဖြစ်သည်။

အလင်းရောင်ကွယ်ပျောက်၍ အမှောင်တို့က သိပ်သည်းစွာ

ကျရောက်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

မိုးကရွာနေသည်ဆိုပေမယ့် သဲကြိုးမဲကြိုးတော့ မဟုတ်၊
ဖွဲဖွဲ ဖွဲဖွဲဖြင့် ဓွေနေနံ့ပျံသာ။

လေကလည်း ငြိမ်နေ၏။

ရွာကြီးတစ်ရွာလုံးမှာ တိတ်ဆိတ်ခြောက်ကပ်နေဘိသို့ ရှိ၏။

နည်းနည်းမှောင်လာသည်နှင့် အပြင်ဘက်သို့ လူတွေ သိပ်မထွက်ခဲ့ကြ

တော့၊ အိမ်တွင်း အောင်းနေကြ၏။ ထိုထက်မှာမူ ရွာထဲမှာ လူဦးရေက တဖြည်းဖြည်းနည်းသွားပြီ ဖြစ်သည်။ တစ်ဗြဲတစ်ရွာဆိုလို့ ပြောင်းရွှေ့ သူက ပြောင်းရွှေ့ ဝမ်းရောဂါကပ်ဘေးကြောင့် အသက် သေဆုံးသူက သေဆုံးနှင့်မို့ ရွာထဲမှာ ယခင်နှစ်တွေလောက် လူဦးရေ မရှိတော့။

အချိန်က တရွေ့ရွေ့ဖြင့် ကုန်ဆုံးလာ၏။

ညအမှောင်ထုကလည်း ပိုပြီးနက်ပိန်းလာ၏။

ဒေါ်သိန်းသိန်း၏ထင်ထင်ဆိုင်ရှေ့ရှိ ကုက္ကိုပင်အောက်မှာတော့ နွားပေါက်ကလေးတစ်ကောင် လည်ပင်းမှာ ချွေခလောက်ကိုဆွဲပေး ထား၏။

ထိုနွားကလေးလှုပ်ရှားမှုပြုလေတိုင်း ချွေသံက တချွင်ချွင် ဖြင့်မြည်နေ၏။

ရွာထဲရှိ လူတွေအိပ်မောကျသွားသည့်အချိန်တွင် ချွေခ လောက် အဆွဲခံထားရသည့် နွားကလေးသည် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားပြု လာလေတော့၏။

‘ခွင် ခွင် ခွင်’

သူ့လည်ပင်းဆွဲထားသည့် ချွေသံကလည်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ် သက်မှုကိုမြို့ခွင်းလာ၏။

တစ်စုံတစ်ရာသောအခွံကို ထိုနွားကလေးရလိုက်ပြီဖြစ်သည်။

အန္တရာယ်အနံ့ ဖြစ်သည်။

တစ်နည်းအားဖြင့် ဆိုရလျှင်

တောကောင်ကြီးသည် ထိုနွားပေါက်ကလေးရှိရာထိသို့ ဦး တည်လာနေပြီဖြစ်သည်။

“ကိုကိုနိုင် ကိုကိုနိုင် ထတော့လေကွာ၊ ဟိုမှာ တို့စောင့်နေတဲ့ အကောင်ကြီး လာနေပြီ”

ကိုအေးမောင်က သူ့ဘေးတွင် အိပ်မောကျနေသော ညီဝမ်း ကွဲတော်စပ်သူ ကိုကိုနိုင်ကို လှုပ်နှိုးသည်။

သူ့အစ်ကိုဖြစ်သူ ဦးလှမောင်အား ကိုက်ချီဆွဲယူသွားသည့် တောကောင်ကြီးအား ပြန်လည်လက်စားချေဖြစ်ဖို့အတွက် ကိုကို နိုင်ကိုခေါ်ယူထားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုကိုနိုင်သည် တောလိုက်ပါသနာ ပါသူ ဖြစ်၏။ အမဲပစ်ဝါသနာပါသူ ဖြစ်သည်။ အမဲလိုက်ရာတွင် အသုံးဝင်သည့် ဆလိုက်မီး၊ မိုင်ဖယ်သေနတ်၊ အမဲလိုက်ဘားစသည် အသုံးအဆောင်များ သူမှာရှိ၏။

သည်ညအဖို့တော့ ပွဲကြီးပွဲကောင်းတွေ့ရတော့မည် ထင် လည်။ သူတို့သည် နွားပေါက်ကလေးတစ်ကောင်ကို သားကောင် (ဖ)ဖြစ် ကုက္ကိုပင်အောက်ရှိချည်တိုင်တွင် ချည်နှောင်ထားလေ၏။

ယခုတော့

ထိုတောကောင်ကြီးသည် ထိုရွားပေါက်ကလေးချီရာသို့ ရောက်လှမ်းလာနေပြီထင်သည်။

ကိုအေးမောင်၏လှုပ်ရှားမှုကြောင့် ကိုကိုနိုင် အိပ်ရာမှနိုးလာ၏။ မျက်လုံးအစုံကို လက်ဖြင့်ပွတ်သပ်သည်။ ဘေးတွင်ချထားသော နိုင်ဖယ်သေနတ်ကို အဆင်သင့်ကောက်ကိုင်ထားလိုက်၏။

သူတို့သည် ထမင်းဆိုင်၏အပေါ်ထပ်ရှိ ဖြတင်းပေါက်ဘေးတွင် နေရာယူထားကြ၏။

“ရွားကလေးတော့ လှုပ်လှုပ်ရွှရွှဖြစ်နေပြီ၊ ဟိုကောင်ကြီး လာနေပြီထင်တယ်”

ကိုအေးမောင်က ပြောသည်။

ကိုကိုနိုင်သည် ဝိုးတဝါးမြင်တွေ့နေရသော ထိုရွားပေါက်ကလေးဆီသို့ မျက်ခြည်မပြတ်ကြည့်နေလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဟိုကောင်ကြီး လာနေပြီ၊ ရွားကလေးရဲ့ ဘယ်ဘက်နားပဲ”

ကိုကိုနိုင်ကပြောရင်း တစ်ဆက်တည်း နိုင်ဖယ်သေနတ်ကို ရှေ့ဆီသို့ထိုးချိန်ထားလိုက်၏။

တောကောင်ကြီးသည် သူ၏သားကောင်ဆီသို့ တဖြည်းဖြည်းချင်းတိုးကပ်လာနေခြင်းဖြစ်သည်။

ရွားပေါက်ကလေးနှင့် အနီးကပ်ဆုံးနေရာသို့ ရောက်သည်နှင့် ကိုကိုနိုင်သည် နဖူးပေါ်မှချိတ်ထားသည့် ဆလိုက်မီးကို ဖျတ်ခနဲ ထွန်းလိုက်၏။

ဆလိုက်မီးမှ မီးအလင်းရောင်က ကုက္ကိုပင်အောက်ဆီသို့ ပြေးသွား၏။

ရွားပေါက်ကလေးဆီသို့ ပြေးခုန်အုပ်တော့မည်ဟန် မြင်နေသည် တောကောင်ကြီးကို ထင်းထင်းကြီးမြင်တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် အမျှ

နိုင်ဖယ်သေနတ်မောင်းခလုတ်ထဲထည့်ထားသော ကိုကိုနိုင်၏လက်ညှိုးလေးက ကွေးညွတ်သွား၏။

‘ဒိုင်း’

‘ဝေါင်း’

ကျားကြီး၏ ဝမ်းဗိုက်ကို ဝိုင်ပယ်ကျည်သံက ထိုးဖောက်ဝင်သွား၏။

ကျားကြီးသည် ဟိန်သံကြီးပြုရင်း တစ်ဖက်သို့လိမ့်ထွက်သွား၏။

“ထိသွားပြီ”

ကိုအေးမောင်က ပြောရင်း အိမ်အောက်ထပ်သို့ ပြေးဆင်း

သည်။

ကိုကိုနိုင်လည်း ကိုအေးမောင်၏နောက် ပြေးလိုက်ခဲ့၏။
တဖွဲဖွဲဖြင့်စွေရုံသာစွေနေတဲ့ မိုးစက်မိုးပေါက်တွေကို ဖြတ်

သန်း၍ တောကောင်ကြီးရှိရာဆီသို့ ပြေးခဲ့ကြ၏။

“ဟင် ဘယ်ရောက်သွားသလဲ”

ကိုအေးမောင်က အာမေဒိုတ်သံလွှတ်ထုတ်ရင်း အနီး
တစ်ဝိုက်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်သည်။

မတွေ့ရပါလေတော့။

တောကောင်ကြီး၏အရိပ်အယောင်ကို စိုးစဉ်းမျှ မတွေ့ရ

တော့။

မြေပြင်ပေါ်တွင် သွေးစက်အချို့ကိုတော့ မြင်တွေ့ရ၏။
ထို့နောက်

မိုးရေစက်များကြောင့် ထိုသွေးစက်ခြေရာများက ချက်ချင်း
ပင် ပျောက်လွင့်သွား၏။

“အထိနာသွားတာတော့သေချာတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတည်း
ခြေရာပျောက်သွားတာကတော့ တော်တော်ကို ထူးဆန်းတယ်။ ဒီ

ကောင်ကြီး တစ်နေရာရာမှာ သွားပြီးသေနေတာတော့ ကျိန်းသေတယ်”
ကိုကိုနိုင်က အတိအလင်းပြော၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကောင်ကြီး ဘယ်လိုမှ နာလန့်ထူတော့
မှာတော့ မဟုတ်ဘူး။ အရေးကြီးတာက ဒီကောင်ကြီး အသက်သေ
ဖို့ပဲ”

စကားအဆုံးတွင်

ကိုအေးမောင်သည် အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်၏။

သွားလေသူ အစ်ကိုကြီးဦးလှမောင်မျက်နှာကို ပြေးမြင်
ယောင်မိလိုက်သောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ဗူး ဗူး ဗူး

အခန်း (၅)

အဝတ္တ

လောကကြီးတွင် တိုက်ဆိုင်မှုနှင့်အတူ ထူးဆန်းထွေလာ အဖြစ်အပျက်များသည် မကြာခဏ ဖော်ပေါက်ဖြစ်ပွားလျက်ရှိလေ၏။

ယခုလည်း ကြည့်လော။

နံနက်မိုးသောက် အလင်းရောက်သည်နှင့် သူတော် အိပ်ရာ မှုန့်ထည်အချိန်တွင် သူမိခင်ဖြစ်သူ ဒေါ်ဇာယုသည် တမလှူနံသို့ ထွက်ခွာသွားပြီဖြစ်သည်။

အရိုးဂေါက်ကန်ခန္ဓာကိုယ်နှင့်၊ အရိုးပေါ်အရေတင်နေသည် မျက်နှာနှင့် ဒေါ်ဇာယုသည် မည်သည့်အချိန်ကတည်းက အသက်သေ

ဗူးစာပေ

ဆုံးနေခဲ့သည် မသိ။

အသက်ပျောက်သွားသည်တိုင် သူမိခင်ဖြစ်သူသည် လူ့ လောကကြီးကို အနှိုးပေးသွားပုံမရ၊ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာမှာ ပန်းရောင် သန်းနေဆဲ။ အထက်ကိုကြည့်နေသော ပွင့်နေသည့်မျက်လုံးအစုံမှာ လည်း တောက်လက်နေဆဲ။

အသက်သေဆုံးနေသည့်မိခင်ဖြစ်သူကို ကြည့်ရင်း သူတော် သည် ငိုရကောင်းမှန်းလည်း မသိ၊ မျက်ရည်ကျရကောင်းမှန်းလည်း ပသိ၊ ဝမ်းနည်းရကောင်းမှန်းလည်း မသိ။

သူတော်အသွင်က ဘာခံစားချက်မှ မရှိတော့သလို။

လက်နှစ်ဖက်ပိုက်၍ မတ်တပ်ရပ်ရင်း မိခင်ဖြစ်သူ၏ အဝိ ညာဏကမဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကို သည်အတိုင်းကြည့်နေခဲ့သည်။

သည်စဉ်

အိမ်နောက်ဘက်မှ ညည်းသံတစ်သံကြောင့် မိခင်ဖြစ်သူ အနားမှခွာလာခဲ့၏။

အနောက်ဘက်ရေတွင်းပျက်နားသို့ရောက်သည်နှင့် သေနတ် ဝတ်ရာနှင့် ကျားတစ်ကောင်ကိုတွေ့ရ၏။ သူတော် ထိုနေရာသို့ ရောက် သွားသည့်အချိန်တွင် ထိုကျားသည် အသက်သေဆုံးနေခဲ့ပြီဖြစ်၏။

ထိုစဉ်မှာပင်

ဗူးစာပေ

လသာအရွယ် ကျားပေါက်ကလေးသုံးကောင်က သူ့ဝတ်
ဆီသို့ ပြေးကပ်လာလေ၏။

ဪ သူ့လိုပင် မိခင်ဖြစ်သူမရှိတော့သည့် အခါ ကျား
ပေါက်ကလေးတွေပါကလား။

သူတော်သည် ကိုယ်ရင်းစာစိတ်ဖြစ်မိခဲ့ရာမှ တစ်ဆက်တည်း
သူ့ဆီသို့ပြေးကပ်လာနေသော ကျားပေါက်ကလေးသုံးကောင်ကို
အသာပွေ့ချီယူလိုက်မိလေ၏။

အင်း (၆)

ပြောင်းလဲမှု

တစ်ချိန်တုန်းက လူသူအများပြိုင် စည်ကားသိုက်မြိုက်ခဲ့သော
ဝက်ပါမြိုင်ရွာကလေးသည် ယခုတော့လည်း တိတ်ဆိတ်ခြောက်ကပ်
သောအသွင်သို့ဆောင်သည့် တောအုပ်ကလေးအဖြစ်သို့ ကူးပြောင်း
သွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

လူအများသည် ဝက်ပါမြိုင်ကို စွန့်ခွာသွားကြ၏။ တစ်နယ်
တစ်ကျေးသို့ ထွက်ခွာသွားကြ၏။

ထိုသို့ထွက်ခွာသွားကြရာ၌ ကိုယ်စီကိုယ်စီ အကြောင်းအမျိုး
မျိုး ရှိကြ၏။

၅၆

အောင်စေတု

အဓိကအကြောင်းရင်းကတော့

ဒေါ်စာယုကြိမ်းပါးဆွဲသော ဒေါ်စာယု၏စကားတွေကြောင့်

ဖြစ်သည်။

လူတို့မရှိပြီဆိုလေသောအခါတွင်မှာတော့ လူနေအိမ်ခြံမြေတွေ

မှာလည်း ပျက်သုဉ်းကုန်၏။

အိမ်တွေအစား အပြိုင်အနိုင်းသစ်ပင်တွေက နေရာယူမင်းမူ

လာကြ၏။

သားရဲတိရစ္ဆာန်အချို့ကလည်း နိုးမီးလာကြ၏။

သိုနှင့်အမျှ

ဝက်ပါပြိုင်သည် တောလိုက်မုဆိုးတွေအတွက် စားကျက်

တစ်ခုဖြစ်လာ၏။

သို့သော်

မိုး မိုး မိုး

ဈေးတပေ

အဆုံး (၅)

သားကောင်

ကျားဆိုသည့်သတ္တဝါသည် သားကောင်ကို အစဉ်အမြဲ ငှားငွေနေတတ်၏။

ထိုကျားသတ္တဝါသည် ရဲရင့်၏။ သတ္တိရှိ၏။

ကိုယ့်အတွက် အန္တရာယ်ရှိနေမှန်းသိလျက်နှင့်ပင် ထို

ကျားသည်ရဲရင့်သည့်နေရာသို့ပင် အကြောက်အလန့်မရှိ သွားတတ် လာတတ်၏။

တကယ်ဆိုတော့

ထိုကျားဆိုသည့်သတ္တဝါသည် သူ့ဦးလျှင်သူ၊ ကိုယ်ဦးလျှင်

ဈေးတပေ

ကိုယ် လှိုင်သူစားတမ်းသဘော ထားတတ်၏။

ဒါကြောင့်လည်း

ကျားကို မုဆိုးက တစ်ခါတစ်ရံချောင်း၏။

တစ်ခါတစ်ရံ မုဆိုးကို ကျားကပြန်ချောင်း၏။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ

လူဆိုသည်သတ္တဝါသည် အဟိတ်တိရစ္ဆာန်ဖြစ်သည့် ကျား၊
သတ္တဝါထက် ဝိညာဉ်စွမ်းစောက်ပြေး၏။ ဉာဏ်များ၏။ အကောက်ကြံ
တတ်၏။

ကျားသတ္တဝါက မည်သည့်ကိစ္စမဆို ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း
လုပ်တတ်၏။ ပြောင်ပြောင်တင်းတင်းလှုပ်ရှားတတ်၏။

လူဆိုသည်သတ္တဝါကတော့ ထိုသို့မဟုတ်။ လျှို့ဝှက်စွာ လှုပ်
ရှားတတ်၏။ သူ့မှာရှိသမျှဉာဏ်ပညာကို အသုံးချ၍ တစ်ပက်သော
သူအား ကောင်းစွာခုခံပေးတတ်၏။

ကျားဆိုသည်သတ္တဝါမျိုးက သူ့နယ်သို့ကျုံ့မှသာ သူ့သား
ကောင်အဖြစ် သတ်မှတ်တတ်၏။

လူဆိုသည့် လူကတော့ ထိုသို့မဟုတ်ပေ။

သူ့မှာသာ ရပိုင်ခွင့်၊ အခွင့်အရေးသာ ရှိမည်ဆိုပါက မည်
သည့်နေရာဌာနဆိုသို့ပဲ သွားရ သွားရ ဇွတ်အတင်းသွားရောက်၍

ခုကွပေးတတ်လေ၏။

သို့နှင့်ပင်

အဇ္ဈာနီတောတွင်းမှ လျှို့ဝှက်ဂုဏ်ဂုဏ်နိုင်သလောက် ထူး
ဆန်းအံ့ဩခွယ်ရာကောင်းကျွန်းလှသော ဤဇာတ်လမ်းစဉ်ပြဆိုက
မှားမည်မဟုတ်။

ဓမ္မ ဓမ္မ ဓမ္မ

အခန်း (၈)

ဈေးဆန်းစဉ်းမောင်နံ

'ဒိုင်း'

သေနတ်သံတစ်ချက်နှင့်အတူ ဗုန်းခဲခဲဆိုသည့် အသံတစ်
ချက်က ရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်လာ၏။
ထိုဗုန်းဆိုသည့်အသံက အခြားကြောင့် ထွက်ပေါ်လာခြင်း
မဟုတ်။

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို ထို
သေနတ်သံက လှည့်လှိုင်းလိုက်သလိုဖြစ်သွားသောကြောင့် သစ်ပင်ပေါ်မှာ
အိပ်တန်းတက်ခိုပြင်ဆင်နေကြသည့် ကျီးတစ်အုပ် ရုတ်တရက်ပြန်ခဲ့ရာ

ဗူးစာပေ

ပူ ထိုဗုန်းဆိုသည့်အသံ ထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်လေ၏။

သေနတ်သံပိုင်စူင်သည် ပင်စည်ထွားထွား ကုက္ကိုပင်ကြီး
တစ်ပင်၏ နောက်တွင်ရှိနေသည်။ အရပ်ဒေ့ မောင်းက ပေပမိဒေါက်
ပမိ ငါးပေကျော်ကျော်လောက်ပဲရှိမယ်။ ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း လူလေ
လေးချာသာ။ ပိန်ပိန်ပီးပီးနှင့် ဦးခေါင်းပေါ်တွင် သံပုရာခွံဦးထုပ်တစ်လုံး
ထောင်းထားသလို။ အောက်တွင်မှာတော့ ရှုပ်အင်္ကျီလက်ရှည် အဖြူ
ထောင်း ဘောင်းဘီရှည်အနက်ရောင်ကို ဝတ်ဆင်ထား၏။ အင်္ကျီလက်
မောင်းဘီခေါက်တင်ထားသောကြောင့် အနိုးသာသာမျှသာရှိသည့် သူ
လက်မောင်းက အထင်းသားအကွင်းသားဖြစ်နေ၏။

သူ့နားညွှတ်က ကျော်လွင်း၊ အလုပ်အကိုင်က မိဘများ၏
စက်ဝတ်လက်ရင်းဖြစ်သည့် ရွှေသွင်းကုန်ထုတ်ကုန်ကုပ္ပလီကို ဆက်
ဆက်ငြိမ်သုပ်ကိုင်နေသူ။ သူက တောလိုက်ဝါသနာ ပါ၏။ အားလပ်
ချက်များတွင် အမဲပစ်ထွက်တတ်၏။

ထိုသို့ အမဲပစ်ထွက်လေတိုင်း သူ့ဘေးမှာ ဇနီးဖြစ်သူ မေနှီ
လှိုင်က အမြဲတစေပါလာတတ်၏။ မေနှီလှိုင်က ခင်ပွန်းဖြစ်သူဝါသနာ
ကိုပေးထားသည့်အပြင် အားပေးအားမြှောက်ပင် ပြုတတ်၏။

ယခုလည်း

သူတို့ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦးသည် ဝက်ပျိုဖြိုင်တောအုပ်လေးထဲ

ဗူးစာပေ

သို့ မနက်ခင်းကတည်းက ကိုယ်ပိုင်ကွန်ကားတစ်စီးဖြင့် ရောက်ရှိနေကြ
၏။ ပျော်ပွဲစားထွက်သည်သဘောမျိုးဖြင့် အစားအသောက်အစုံအလင်
ပါ၏။ အရေအကြောင်းဆို လဲလှယ်ဖို့ အဝတ်အစားတစ်စုံစီကိုလည်း
ထည့်လာလေ၏။

စင်စစ်

မေနီလွင်သည် ခုနနွဲ့နွဲ့ကလေးဖြစ်သည်။
ချောမောလှပသည်။ တောင့်တင်းဖြောင့်စင်းသည်။
အသက်အရွယ်က ခုစ်ဆယ်ကျော်၍ ခုနစ်ခုနစ်ခုနီးနေပြီ။

ခင်ပွန်းဖြစ်သူကျော်လွင်ထက် ဆယ်နှစ်ခန့်ငယ်၏။
အသွေးအသား တက်တုန်း၊ မြန်တုန်းအရွယ်။
ကိုယ်ခန္ဓာအနေအထားက ဖော့ဖယောင်းပမာ၊ ပျော့ပျောင်း
မည့်အသွင်သဏ္ဍာန်ရှိသော်လည်း စိတ်ဓာတ်ကတော့ ကြမ်းတမ်း၏။
ခက်ထန်၏။ ဒေါသလည်းကြီး၏။ ပြီးတော့ မည်သည့်ကိစ္စကိုမဆို
လက်ရဲခက်ရဲဖြင့် ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းတတ်၏။

ဒါကြောင့်လည်း

ကျော်လွင်လိုလူမျိုးနှင့် ပေါင်းဖက်မိခြင်းပဲဖြစ်မည်။
ကျော်လွင်ဆိုသည်ကလည်း ကြည့်လိုက်တော့သာ လူပလံ
လေး။ သန်လိုက်တာကတော့ ဆိုဖွယ်မရှိ။

အထူးသဖြင့်
ကျော်လွင်သည် အမဲလိုက်သည့်ဘက်တွင် စိတ်အားထက်
လန်၏။

ယခုလည်း

တောစပ်တွင် ရေသောက်ဆင်းလာသော ချေငယ်တစ်
ကောင်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသောကြောင့် အပိုင်ပဲဟုတုတ်ဆကာ သေ
ပုတ်ဖြင့်သေသေချာချာချိန်တွယ်၍ လှမ်းပစ်လိုက်၏။

ဒိုင်းခနဲ သေနတ်သံကြောင့် အိပ်တန်းတက်နေကြသော
ကျိုးအုပ်က ပြိုဆင်းသွား၏။

ဝန်းဆိုသည့်အသံကြီးက တောအုပ်တစ်ခုလုံးကို လှန်နှိုးလိုက်
၏။

ကျော်လွင်ပစ်ချလိုက်သည့် သေနတ်ကျည်ဆံကလည်း တစ်
ဖျက်ဆို ဆိုသလောက် ထိရောက်မှုရှိ၏။

ရေသောက်ဆင်းသည့် ချေသူငယ်သည် ရှေ့ခြေနှစ်ချောင်း
ပြုတ်ခနဲဖြစ်ကာ ရှေ့ဆီသို့ တစ်လှမ်းနှစ်လှမ်းရွေ့သည်။ ပြီးနောက်
တစ်ခါတည်း ခြေပစ်လက်ပစ်ဖြစ်သွားသည်ကို အဝေးကနေ လှမ်းမြင်
တွေ့လိုက်ရ၏။

“သာကောင်တော့ ထိသွားပြီ၊ သေလား၊ မသေမရှင်လား

တော့ မပြောတတ်ဘူး။ ပြန်ပြီးထလာတော့ မတွေ့ရဘူး။”

ကျော်လွင်က မေနီလွင်ကို တိုးတိုးကလေးကပ်ရှင်းပြသည်။

မေနီလွင်က အင်းမလုပ်၊ အေမလုပ် ဦးခေါင်းကိုတော့ မသိ
မသာညှိတ်ပြန်၏။

အချိန်က အနှောင်းပိုင်းသို့ တပြည်ပြည်းဆင်းကပ်လာနေပြီး၊
နေ့အလင်းရောင်က တစ်စတစ်စဖြင့် ကွယ်ပျောက်စပြုလာပြီ။

ကောင်းကင်ပေါ်မှာ လမင်းက တစ်စတစ်စဖြင့် မြင့်တက်
လာနေ၏။

လမင်းအလင်းရောင်က အပြိုင်းအစိုင်းပေါက်ရောက်နေကာ
သစ်ပင်သစ်ရွက်တွေကြားထဲကနေ တောအုပ်ဘေးအတွင်းသို့ အလင်း
ရောင်ရိုးရိုးရိပ်ရိပ် မျှဝေတတ်၏။

ရေနံငယ်တစ်ပိုက်မှာတော့ လမင်းအလင်းရောင်ကြောင့်
လင်းလင်းကျင်းကျင်းရှိနေ၏။

ဒါကြောင့်လည်း

ချေသူငယ်ရေသောက်ဆင်းလာခြင်းကို အသေအချာ မြင်
တွေ့မိလိုက်ရာမှ သူ့ခိုင်ဖယ်သေနတ်ဖြင့် လှမ်းနှစ်ပစ်ခြင်းပဲဖြစ်ပါ၏။
တောလိုက်ရာတွင်
အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်နေသူပီပီ တစ်ချက်ဆိုတစ်ချက်

ထိထိရောက်ရောက်ရှိ၏။

ကျည်ဆံက သားကောင်ကို တည့်တည့်မတ်မတ်ထိမှန်၏။

“မေနီ သားကောင်ကိုတော့ ထိသွားပြီ၊ တစ်ခါတည်းသေ
သွားသလား။ ဒါမှမဟုတ် မသေမရှင်ဖြစ်နေသလားဆိုတာ သွားပြီး
ကြည့်ဖို့ပဲရှိတော့တယ်”

ကျော်လွင်က စောစောတုန်းကစကားကိုပဲ ထပ်ဆင့်၍ ပြော
လိုက်သော်လည်း မေနီလွင်ကတော့ တုံ့တိုတာပေ၊ မတုန်မလှုပ်၊
ကျောက်ရုပ်။

မေနီလွင် တစ်ခုခုများ ဖြစ်နေတော့သလား။

ဦးရိုင်စိတ်ဝင်မိခဲ့ရာမှ မျက်စောင်းလှည့်၍ မေနီလွင်ဘက်သို့
လှည့်ပြီးမေးလိုက်မိသည်။

“မေနီ မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

မေနီလွင် ဆတ်ခနဲဖြစ်သွား၏။

မျက်လုံးပြုံး မျက်ဆံပြုံးဖြင့် ကျော်လွင်ကိုကြည့်ခဲ့ရာမှ

“မေနီဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ မင်းကိုကြည့်ရတာ တစ်ခုခုဖြစ်နေသလို
ပဲ၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် မင်းခွဲပုံစံက တစ်ခုခုကိုကြောက်နေသလိုပဲ”

“ဟင်အင်း၊ မေနီ ဘာကိုမှကြောက်တတ်ပါဘူး။ သတ္တိရှိ

ပါတယ်”

မေနီလွင်က မျက်နှာထားကို ပြင်၍ပြောသည်။ သို့တစေ တွက်လာသည့်အသံက မသိမသာလှိုက်လှဲနေလေ၏။

“မေနီ ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ မင်း တစ်ခုခုတော့ဖြစ်နေတာ သေချာတယ်၊ ကိုကျော်ကို အမှန်အတိုင်းပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောစမ်းပါ။

“မေနီနားထဲမှာ အသံတွေကြားနေရသလိုပဲ”

“ဘာသံတွေလဲ”

“ခုံသံတွေရော၊ ပြီးတော့ ကျားဟိန်းသံတွေရော”

ကျော်လွင်သည် ယောင်တောင်ပေါင်တောင်ဖြင့် ပတ်ဝန်း ကျင်ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်ရာမှ တစ်ဆက်တည်း

“ကိုကျော်တော့ ဘာအသံမှမကြားရဘူး၊ မေနီ စိတ်ကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ထားမှပေါ့ကွာ၊ ကြည့်ရတာ မေနီစိတ်တွေ ကယောင်ကတမ်းတွေဖြစ်နေပြီထင်တယ်”

“မဟုတ်ဘူး ကိုကျော်၊ မေနီ အမှန်တကယ်ကိုကြားနေရ တာ၊ မေနီစိတ်ထဲမှာ ထစ်ထစ်ချထင်နေတာ တစ်ခုရှိတယ်”

“ပြော ပြောစမ်းမေနီ၊ မေနီစိတ်ထဲမှာ ဘာထင်နေတာလဲ”

ကျော်လွင်သည် အလောသုံးဆယ်မေးလိုက်မိသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်ထဲမှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်လာမိ

သည်မှာ အမှန်၊

အမှောင်ထုက ဝိုခိုသိမ်သည်းလာသည်နှင့်အမျှ အလိုလို နေရင်း ခိုးခိုခိုစိတ်တို့ကလည်း ကူးစက်လာလေ၏။

မေနီလွင်က ရွှေရင်ကလေးဖို့မောက်လာသည်အထိ သက် ပြင်းချလိုက်ခဲ့ရမှ

“ဒီဝက်ပါမြိုင်ဟောအုပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ကိုကျော်လည်း ကြား ဖူးနားဝရှိမှာပေါ့၊ ဒီ ဝက်ပါမြိုင်တောအုပ်က ပရိယာယ်များတယ်၊ ဟယာများတယ်၊ အဝင်လမ်းတစ်လမ်းပဲ ခိုပြီး အထွက်လမ်းမရှိတူးတဲ့ အရင်တုန်းကလည်း ဒီမှာလာပြီး တောလိုက်ကြတဲ့မုဆိုးအချို့ဟာ ဝိုခိုပြန်မရောက်ဘဲ ခြေရာပျောက်ကွယ်သွားတတ်ကြတယ်တဲ့၊ အခု လည်း မေနီစိတ်ထဲမှာ ထင်နေတာက မေနီတို့တော့ ဒီတောအုပ်မှာပဲ လမ်းဆုံးသွားရလိမ့်မယ်လို့ပေါ့”

မေနီလွင်နောက်ဆုံးစကားဟာ ကျော်လွင်အား ကြက်သီး ပွေးညှင်းတွေ ဖြန်းခနဲထသွားလေ၏။

မည်မျှပင် သတ္တိကောင်းပြီး ကြောက်စိတ်ကင်းမဲ့သည်ဆိုစေ ယခုလို လူမနိုးသူမနိုးတော့အုပ်ထဲသို့ရောက်နေချိန် ကြားလိုက်ရသော စကားက သူ့စိတ်ကို ကတိမ်းကပါးယိမ်းယိုင်သွားအောင်ဖန်တီးလိုက် သလိုလည်း ရှိ၏။

“မင်းရဲစိတ်တွေ မူမမှန်တော့ဘူးနဲ့တယ်မေမီး၊ မင်းရဲ ဒုက္ခာရီတွေ၊ မင်းရဲဦးနှောက်ထဲက မကောင်းတဲ့အတွေးတွေကို ဖျောက်ဖျက်ထားလိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ ဖြစ်ပြီးခဲ့တာတွေလည်း ပြန်မပြောနဲ့၊ နောက်ဖြစ်မယ့်ကိစ္စလည်း မစဉ်းစားနဲ့၊ လောလောလတ် လတ်ကိစ္စပဲ စဉ်းစားကြတာအကောင်းဆုံးပဲ၊ ကဲ ကိုယ်ပစ်လိုက်လို့ သားကောင်တော့ ဆန့်ငင်ဆန့်ငင်ဖြစ်နေပြီ၊ အဲဒီသားကောင်ကို သွား ပြီးယူရအောင်”

ကျော်လွင်သည် သူ့လက်ချက်ကြောင့် ခြေပြင်ဖော်လဲကာ၊ နေသည့်သားကောင်ဆီသို့ ခြေလှမ်းပြင်လိုက်၏။

ဖျတ်ဆို

မေနီလွင်က ကျော်လွင်၏လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ဖမ်းဆုပ် ကိုင်ထားလိုက်ရာမှ တစ်ဆက်တည်း စိုးရိမ်မကင်းရှိသည့်လေသံဖြင့်

“ကိုကျော် မေနီစကားကိုသုံးပါ၊ မေနီစိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခုဖြစ် မယ်လို့ချည်းပဲ ထင်နေတယ်၊ ကိုကျော်စိတ်ညစ်မှာစိုးလို့သာ မပြော ဖြစ်တာ၊ မေနီ မနေညတုန်းက အိပ်မက်တွေမကောင်းဘူး”

ကျော်လွင်သည် မွဲပြုံးပြုံးလိုက်ရာမှ မေနီလွင်၏လက်ကို နှုတ်ထုတ်လိုက်၏။

“တော်စမ်းပါကွာ မင်းရဲအိပ်မက်ကို၊ အဲဒီပွယ်မရှိတာတွေ

လာပြောမနေစမ်းပါနဲ့၊ ကျော်လွင်ဆိုတဲ့အကောင်က အိပ်မက်တွေ၊ နိမိတ်တွေရှိတာကို သိပ်ပြီးအယုံအကြည်ရှိတဲ့ကောင်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကို မင်းသိရဲ့သားနဲ့၊ ကဲပါ၊ မင်းရဲစိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခုဖြစ်မယ်လို့ တစ် ထစ်ချဆင်နေရင်လည်း ငါ့နောက်ကိုမလိုက်နဲ့နဲ့တော့ ဒီကပဲစောင့်နေ သေနတ်ယူထားဦးမလား”

ကျော်လွင်က စကားအဆုံးတွင်

သူ့လက်ထဲက အဲလိုက်ခိုင်းပယ်သေနတ်ကို မေနီလွင်အား လှမ်းပစ်ပေး၏။

မေနီလွင်က လက်တကာကာ ခေါင်းတခါခါလှုပ်ပြီး အကြောက်အကန်

“မဟုတ်ဘူးကိုကျော်၊ မေနီအတွက်တာမှမပူနဲ့ မေနီကသာ ကိုကျော်အတွက်ပူနေတာ၊ ကိုကျော်တစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာပဲ စိုးရိမ်နေတာ၊ မေနီစကားကို နားထောင်ပါ ကိုကျော်၊ ကိုကျော် ရှေ့ကိုမသွားပါနဲ့၊ မေနီတို့ အေးအေးဆေးဆေးအိပ်ပြန်ကြရအောင်ပါ၊ နော်”

ချော့ချီတစ်ခါ၊ ခြောက်ချီတစ်ခါ နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် လှည့် ပတ်၍ ပြောခဲ့သော်လည်း ခေါင်းမာလွန်းသည့် ကိုကျော်ကတော့မူ

“တော်တော့မေနီ၊ နောက်ထပ် ဘာမှထင်ပြောမနေနဲ့တော့၊ မင်း ကိုယ့်နောက်ကို လိုက်ချင်ရင်လိုက်၊ ဒါမှမဟုတ် နေခဲ့၊ အဲဒါပဲ

ရှိတယ်”

ပြတ်ပြတ်သားသားမှ တကယ့်ပြတ်ပြတ်သားသားဖြစ်သည်။

သူ့အသွင်က တုံးဆိုတိုက်၊ ကျားဆိုကိုက်မည်သူ၊ ဘာတွေ
ဘယ်လိုပဲတားဆီးနေပါစေ၊ သူ့ကတော့ သူ့စိတ်ဆန္ဒအတိုင်း မဖြစ်
မနေလုပ်ဆောင်မည် ပုံစံအတိုင်း။

မေနီလွင်သည် အောက်နှုတ်ခမ်းသားကို အပေါ်သွားဖြင့်
ဖိကိုက်လိုက်ပြီးနောက် စိတ်ဆုံးဖြတ်ချက်ယတိပြတ်ချလိုက်ဟန်ဖြင့်

“မေနီ ဒီမှာပဲနေခဲ့တော့မယ်၊ တားမရတဲ့နောက် ရှင်ဘာသာ
ရှင် တစ်ယောက်တည်းပဲသွားတော့”

“အေး ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဆိုလည်း ငါသွားတော့မယ်၊
မင်းသာ သတိမိရိယာနဲ့နေရစ်ခဲ့ပေတော့”

အံ့မယ်၊ သူကပဲ မြန်ပြီးသတ်ပေးသွားရတယ်ရှိသေး။

မေနီလွင်သည် စိတ်ထဲက ရေရွတ်ရင်းတစ်ဖက်သို့ လှည့်၍
နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့လိုက်၏။

ကျော်လွင်သည် မေနီလွင်အား ကျောခိုင်းလိုက်၏။

သားကောင်လဲကျသွားသည် ရေကန်ဘက်ဆီသို့ ဦးတည်
လျှောက်ခဲ့၏။

စိုး စိုး စိုး

ဗူးတပေ

အခန်း (၉)

တစ်ယောက်တည်း

ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ကျော်လွင်ကတော့ ရေကန်ဆီသို့ ထွက်
လွှားလေပြီ။

ကျွန်ုပ်ပင်ကြီးနောက်တွင် မေနီလွင်တစ်ယောက်တည်း ကျန်
ပျစ်ခဲ့လေ၏။

တစ်ယောက်တည်း။

ဟုတ်သည်။

တစ်ယောက်တည်းမှ တကယ့်တစ်ယောက်တည်း။

သူမ၏ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မှ

ဗူးတပေ

တော့။

ကျော်လွင်လည်း ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ရောက်ရှိသွားလေပြီ။

အချိန်က တစ္ဆေ့စ္ဆေ့နှင့် ကုန်ဆုံးလွန်မြောက်နေသလို သိပ်
သည်းသမျှ နက်ရှိုင်းလှသော အမှောင်ထုကလည်း တစ်စတစ်စ
ဝက်ပါမြိုင်တောအုပ်လေးကို လွှမ်းခြုံစပြုလာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

မသိမသာလေး တိုက်ခတ်လျက်ရှိသော လေအတိုးမှာ သစ်
ပင်ကြီးများ လှုပ်ယမ်းနေကြသည်မှာ နာနာဘာဝကောင်ကြီးများ လက်
ယပ်ခေါ်နေသကဲ့သို့ရှိသည်။ သစ်ကိုင်းသစ်ကိုင်းချင်း ပွတ်တိုက်သံ၊
သစ်ရွက်များလှုပ်ခတ်သံက သဲရဲသဘက်တွေ လေချွန်တေးသံပေးနေ
သကဲ့သို့ ထင်မှားလောက်စရာဖြစ်နေ၏။

သည်ကြားထဲ အဝေးဆီကနေ တစ်ချက်တစ်ချက် အူလိုက်
သော ခွေးလေခွေးလွင့်တို့၏အူသံတွေကလည်း စိတ်ချောက်ချားစရာ
ဖြစ်နေ၏။

အစကတည်းက သည်ဝက်ပါမြိုင်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ ကြားဖူး
နားဝများရှိထား၏။

တော်ရုံတန်ရုံလူသည် ဝက်ပါမြိုင်ထဲသို့ရောက်ရှိပါက
အလွယ်တကူ အပြင်ပြန်ထွက်လို့ ရတော့မည်မဟုတ်။

ဤဝက်ပါမြိုင်တွင် ပုံစံတူလမ်းသွယ်လမ်းမြောင်တွေ များ

လွန်းလှ၏။ ကိုယ်ဝင်ခဲ့သည့်လမ်းကိုပြန်ပြီးမှတ်မိဖို့ဆိုသည်ကလည်း
သိပ်တော့မလွယ်ပေ။

ဒါကြောင့်လည်း

ယခင်ယခင်က ဤဝက်ပါမြိုင်ထဲတွင် လူအသေအပျောက်
တွေ ရှိထား၏။

ထိုအသေအပျောက်ရှိထားသည့် လူတွေမှာလည်း အများ
အားဖြင့် ကျားကိုက်ခံခြင်းဖြစ်၏။

ဤဝက်ပါမြိုင်သည် ငြို့နှင့်အလှမ်းဝေး၏။

အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းနှင့် ကင်းကွာ၏။

မေနီလွင်သည် တစ်ယောက်တည်းကျန်ရစ်သောအခါ
တောင်တွေးမြောက်တွေးအတွေးများ တွေးရင်း စိတ်ထဲမှာ တုန်ယင်
ချောက်ချားမှုက မသိမသာဝင်ရောက်လာ၏။ ဤဝက်ပါမြိုင်၊ ဒဲ့ပတ်
သက်စပ်လှည်းသော အကြောင်းအရာများက အလိုလိုနေရင်း အတွေး
ပြီးနောက်ထဲသို့ ဝင်ရောက်လာ၏။ ကျော်လွင်နှင့်လိုက်သွားရ ကောင်း
သားဆိုသည့် နောင်တတရားကိုလည်း ရလိုက်၏။

'ဝုန်း'

တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော ပတ်ဝန်းကျင်ကို ထို 'ဝုန်း'
ဆိုသည့် အသံက ရုတ်တရက်လှန့်နှိုးလိုက်၏။

ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ်ဖြစ်နေသည့် မေနှီလွင်၏ရင်မှာ သိပ်
ခနဲ ဖြစ်သွားလျက်

“အမေ့”

အာမေဒိုတ်သံကိုလည်း လွှတ်ထုတ်လိုက်မိလျက်။ မျက်
လုံးပြူး၊ မျက်သံပြူးဖြင့် သူ့ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်
မိသည်။

တကယ်တော့

စောစောတုန်းက ကြားလိုက်ရသည့်အသံက သစ်ပင်ထက်
ကနေ ပျားအုံကြီးတစ်အုံအောက်သို့ ပြုတ်ကျလာခဲ့ရာမှ ထိုဝုန်းသို
သည်အသံထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်၏။ သစ်ပင်သစ်ရွက်တွေကြားမှ
ထိုးထွက်နေသော လရောင်ရိပ်ရိပ်ကြောင့်လည်း မလှမ်းမကမ်းမှာ
ကျနေသော ထိုပျားအုံကြီးကို လှမ်း၍မြင်နေရခြင်းဖြစ်သည်။

မေနှီလွင်သည် အသည်းငယ်သွားသည့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
လည်း ပြန်ပြီးရယ်ချင်သလိုဖြစ်သွား၏။

လှုပ်ရှားသွားသည့်စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင် အသက်ပြင်းပြင်း
ရှုလိုက်မိသည်။

‘ဗျတ်’

အသံတစ်သံ။

တစ်စုံတစ်ယောက် သစ်ကိုင်းချောက်နင်းသံ။

ဒါမှမဟုတ်

သတ္တဝါတစ်ကောင်ကောင် သစ်ကိုင်းချောက်နင်းမိသံပဲ ဖြစ်
ပည်။

သည်လိုနေရာမျိုးမှာ လူတော့မဖြစ်နိုင်။

တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကောင် ဒါမှမဟုတ် နာနာဘာဝ၊ သရဲ

သဘက်လိုမျိုး။

မေနှီလွင်သည် ဝတ္ထုစုံထောက်ဖတ်ဖူးသည်။ ရုပ်ရှင်ကား

ပေါင်းစုံ ကြည့်မိသည်။

ဒါကြောင့်

အခြားသူတွေ တွေးမိသည့်ထက် သူ့က ပိုပြီးအတွေးလွန်
ဝတ်၏။

တကယ်မရှိမှန်းသိပါလျက် စိတ်ထဲက ယောင်မိ၏။

ဘာရယ်မဟုတ်သော်လည်း မေနှီလွင်သည် အမှောင်ထဲသို့

ဝဲပုတ်တခွဲလှမ်းကြည့်မိ၏။

သည်တော့လည်း

ဝါးရှုံတောထဲကနေ တရွေ့ရွေ့ဖြင့် ရှေ့ဆီသို့လှမ်းလာနေ

သော မီးလုံးနှစ်လုံးကို တွေ့လိုက်ရသည်နှင့်အမျှ ငယ်ထိပ်ကို တက်

ဆောင့်သလို ခံစားလိုက်ရလျက် နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်မိသည်။ ကျောပြင်နှင့်ကုက္ကိုပင် ကပ်မိသွား၏။ ကျောတစ်ပြင်လုံး အေးခနဲဖြစ်သွား၏။ အသံခိုင်ကို လက်အေးကြီးဖြင့် ဆုပ်ချေလိုက်သလိုလည်း ခံစားလိုက်ရ၏။

ဥအမှောင်ထဲမှ မီးလုံးနှစ်လုံးကလည်း ရှေ့ဆီသို့ တရွေ့ရွေ့တိုးကပ်လာနေရာမှ နောက်ဆုံး အကောင်အထည်ပေါ်လာလေတော့၏။

“အမလေး”

မေနှီလွင်သည် အသံကုန်ဟစ်အော်လိုက်မိသည်။

အသည်းနှလုံးတွေ ခြောင်းဆန်သွားသလိုလည်း ခံစားလိုက်ရလျက်

နောက်ကြောင်းလှည့်ပြေးဖို့ ဟန်ပြင်လိုက်မိတော့၏။

ထိုစဉ်မှာပင်

အရောင်တလက်လက်ထွက်နေသည့် ညဉ့်မျက်လုံးအစုံပိုင်ရှင်ကလည်း အရိုန်ယူ၍ မေနှီလွင်အားခုန်အုပ်လိုက်တော့၏။

“အား”

မေနှီလွင်သည် ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်လိုက်မိရာက ညဉ့်မျက်လုံးစုံပိုင်ရှင်၏လက်တွင်းမှ အလွတ်ရုန်းဖို့ကြိုးစားမိသည်။

သို့သော်

မရပါလေတော့။

မဆိုစလောက်လေး အချိန်နှောင်းသွား၏။

ရှေ့သို့ပြေးဖို့ အားယူလိုက်သည့် မေနှီလွင်သည် မြေပြင်ထက်သို့ ဘိုင်းခနဲပစ်လဲကျသွားလျက်။ ညဉ့်မျက်လုံးအစုံပိုင်ရှင်၏ ဖမ်းဆွဲယူခြင်းကို ခံလိုက်ရတော့၏။

ဒီတစ်ခါတော့ ကိုယ်ကရိုးနည်းရတော့မှာပါလားဆိုသည့် အသိကြောင့် မေနှီလွင်၏ရင်မှာ ဗလောင်ဆူလျက် သေမင်းလက်ထဲမှ အကြောက်အကန်ရုန်းထွက်ဖို့ ကြိုးစားအားထုတ်မိသည်။

ညဉ့်မျက်လုံးအစုံပိုင်ရှင်ကလည်း မေနှီလွင်အား မလွတ်တမ်း ဖမ်းဆွဲယူလျက် ဝါးရုံတောထဲသို့ တစ်စတစ်စဖြင့်ပင်ရောက်နေ၏။

မေနှီလွင်ခမျာ တရွတ်တိုက်ပါသွားခဲ့ရာမှ နောက်ဆုံး ကြောက်လန့်စောကြောင့် သတိလစ်ခဲ့ရတော့၏။

ဗူး ဗူး ဗူး

အခန်း (၁၀)

ရောဂါဆိုးရွားသည်သာကောင်

မောင်တစ်ထမ်း၊ မယ်တစ်ရွက်

ဒိုးတူပေါင်ဖက်

သိုးတူကောင်းဘက်

သေအတူ ရှင်မက္ကာ

မည်သည့်ကိစ္စမဆို မည်သည့်ပြဿနာမဆို လင်နှင့် မယား

ဖြစ်နေသူတွေအဖို့ ထိုစကားပုံတွေအတိုင်းဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ်
လွင် အစတုန်းက ယုံကြည်ထားခဲ့သည်။

ခါကြောင့်လည်း

ဗူးတပေ

ဝက်ပံ့ပိုင်

၇၉

သူသည် ထိုစကားပုံတွေအတိုင်း ကျင့်ကြံခဲ့သည်။

ဖနီးဖြစ်သူ မေနီလွင်အား မည်သည့်ကိစ္စမဆို တိုင်ပင်ခဲ့
သည်။ သွားလေရာသို့လည်း ခေါ်ဆောင်ခဲ့သည်။ အစစအရာရာ
ဦးစားပေးခဲ့သည်။

မေနီလွင်ကတော့ သူ့လိုမဟုတ်၊

သူ့အား ဆန့်ကျင်မှုတွေပြုတတ်၏။ အဖွဲ့တိုက်တတ်၏။

ကဏ္ဍကောစပြုတတ်၏။

တစ်ခါတစ်ခါတော့လည်း မေနီလွင်ကို စိတ်ကုန်မိသည်။

ယခုပဲကြည့်လေ

အတူတူ အဖဲလိုက်ဖို့ သည်နေရာအထိရောက်လာနေမှ၊

သားကောင်ကိုလည်း ပစ်ချပြီးမှ ဘာမဟုတ်သည့်အတွေးဦးနှောက်
တွေနှင့် သူ့ကို တားဆီးစကားတွေ ဆိုနေသည်။ သားကောင်ရှိရာသို့
မသွားရောက်ဖို့ပြောနေသည်။ ပြီးတော့ ဘာတဲ့ သူ့အိပ်မက်ထဲက

တိုင်း ဖြစ်မှာစိုးရိမ်သည်တဲ့၊

တော်တော်ကို ဦးနှောက်နည်းလိုက်တဲ့ မိန်းမ။

အိပ်မက်သည် အိပ်မက်သာဖြစ်သည်။

အပျားအားဖြင့် အိပ်မက်ထဲကအတိုင်း အပြင်မှာ တကယ်

ဖြစ်ချင်မှုဖြစ်တတ်တာမျိုးပဲ။

ဗူးတပေ

မေနီလွင်သည် ပညာတတ်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ဘွဲ့ရပြီး
သူဖြစ်သည်။ သို့ပါလျက် သည်လိုမဖြစ်နိုင်သည့် အတွေးမျိုးတွေက
မေနီလွင်ဦးခေါင်းထဲသို့ ဘယ်လိုဘယ်ပုံပင်ရောက်နေသည် မသိ၊
တော်ပြီ တော်ပြီ။

နောက်ဆို သည်လိုအမဲလိုက်သည့်ကိစ္စမျိုးတွေမှာ အဖော်
အဖြစ် ဘယ်တော့မှခေါ်မလာတော့ဘူး။

လျှောက်ရင်း လှမ်းရင်း စိတ်ရှုပ်ရှုပ်နှင့် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို
ချမိသွား၏။

လရောင်ရိပ်ကြောင့်
ရေကန်၏ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်ကို ကောင်းစွာတွေ့မြင်
နေရ၏။

ရေကန်သည် သိပ်ပြီးကြီးမားသည်တော့ မဟုတ်။
ရေကန်၏အနီးတစ်ဝိုက်တွင် ချွံနွယ်ပင်ပေါင်းများရှင်းလင်း
နေသောကြောင့် အရာခပ်သိမ်းကို ကောင်းစွာတွေ့မြင်နိုင်၏။
တစ်ခုတော့ ထူးဆန်းသည်။

ရေကန်အနီးသို့ရောက်သည်နှင့် မည်သည့်သားကောင်ကိုမျှ
မတွေ့ရတော့ပေ။
စောစောတုန်းက

သူပစ်ချလိုက်၍ ဆန့်ငင်ဆန့်ငင်ဖြစ်သွားသည် ချေသူငယ်
သည်ပင် ဘယ်ဆီသို့ရောက်သွားသည် မသိ။

မြေလျှိုးမိုးပျံ့သွားသကဲ့သို့ ပျောက်ခြင်းမလှပျောက်နေ၏။
စိတ်ထဲမှာ မသေချာ၍ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်ကို လှည့်
ပတ်ကြည့်သည်။

မတွေ့ရပါ။
ထိုချေငယ်ကို သူ အသေအချာချိန်ရွယ်၍ ပစ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်
သည်။

တည့်တည့်မတ်မတ်ထိမှန်သွားသည်ကိုလည်း မျက်စိနှင့်
တစ်အပ်မြင်ခဲ့ရ၏။

ပြီးတော့ ထိုချေသတ္တဝါသည် ဆန့်ငင်ဆန့်ငင်နှင့် လဲကျ
သွားသည်ကိုလည်း အသေအချာတွေ့ခဲ့ရ၏။
ဒါတောင်မှ

ထို သေနတ်ထိမှန်ထားသည့် ချေသတ္တဝါသည် ယခုတော့
မျက်စိအောက်ကနေ လုံးဝပျောက်ကွယ်နေ၏။
သည်စဉ်မှာပင်

မေနီလွင်စကားတချို့က ဦးနှောက်ထဲသို့ အပြေးအလွှားနဲ့
ငင်ရောက်လာ၏။

ဤဝက်ပါမြိုင်သည် မာယာများ၏၊ ပရိယာယ်များ၏၊ သည်
အထဲရောက်လာတဲ့လူတွေကို လှည့်စားတတ်သည်။

သို့နှင့် တစ်ဆက်တည်း

မက်ခဲ့သော အိမ်မက်ဆိုးကြောင့် သူ့အားရှေ့ဆက်မသွားရန်
အတန်တန်ထားမြစ်နေခဲ့သော မေနီလွင့်စိုးရိမ်စကားများက ဦးခေါင်း
ထဲသို့ လျှပ်တစ်ပြက်ဝင်ရောက်လာ၏။

ဘာရယ်မဟုတ်သော်လည်း ကြောက်လန့်စိတ်က မသိမသာ
ရောက်လာ၏။

‘အူး အူး အူး’

အဝေးဆီက ခွေးလေခွေးလွင့်တို့၏အသံက ညဉ့်လယ်၏
တိတ်ဆိတ်နေမှုကို တွင်းဖောက်စွာပေါ်လာ၏။

‘ဂစ် ဂစ် ဂစ်’

သေမင်းတေးသံကို ဟစ်ကြွေးသလို နားမခံသာရောကောင်း
လှသည့် အသံဆိုးကြီးဖြင့်အော်ကြသည့် ငှက်ဆိုးတစ်ကောင်က
သူ့ဦးခေါင်းအပေါ်တည့်တည့်ကနေ ဖြတ်၍ပျံသွား၏။

ငှက်ဆိုးထိုးလျှင် တစ်ခုခုဖြစ်တတ်သည်တဲ့။

သည်စကားကို သူ အရင်ကကြားဖူးနားဝရှိထား၏။

တကယ်မြစ်၊ မဖြစ်တော့ အတိအကျမပြောတတ်။

လောလောဆယ်မှာတော့ သူ့စိတ်တွေ ကတိမ်းကယိုင် မြစ်
လာသည်မှာတော့ အမှန်ပင်။

တစ်ဆက်တည်း မေနီလွင့်တားမြစ်စကားဆိုစဉ်က နောက်
ကြောင်းမြန်လှည့်သွားရအကောင်းသားဟုလည်း နောင်တတရားရချင်
သလိုဖြစ်သွားမိသည်။

အင်းလေး၊ သူ့တွေ့ထင်နိုးခိုင်နေသလို တကယ်ဖြစ်ချင်မှဖြစ်
မှာပဲ။ တော်ကြာ ဥပါဒါန်ကြောင့် ဥပဒ်ရောက်နေဦးမယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
ပဲ။ ပစ်လို့အထိနာတဲ့သားကောင်ကိုတော့ မတွေ့တွေ့အောင်ရှာမယ်။

စိတ်ကိုတင်းပြီးနောက်၊

မြေမျက်နှာပြင်မှာ သားကောင်မြေရာကို လိုက်လံရှာဖွေ
ကြည့်၏။

အချိန်ကုန်လာသည်နှင့်အမျှ လမင်းအလင်းရောင်က ပိုပြီး
ဝင်းထင်းကြီးဖြစ်လာ၏။

ဒါကြောင့်လည်း

မြေပြင်အနေအထားကို ကောင်းစွာတွေ့မြင်ရလေ၏။

အစ ပထမပိုင်းတွင် ဘာမှမတွေ့ရ။

သို့သော်

ရှေ့သို့နည်းနည်းတိုးပြီး ကြည့်လိုက်လေသောအခါတွင်မှာ

တော့ သွေးစိမ်းကြောင်းတွေကဲ့သို့ မည်းမည်းညစ်ညစ်အရည်တွေကို တွေ့လာရ၏။

ထို မည်းမည်းညစ်ညစ်အရည်တွေက လမ်းကြောင်းတစ်ခုလို ဖြစ်နေ၏။

ကျော်လွင်သည် ဒူးထောက်လိုက်ကာ ထိုအရည်တွေကို လက်ညှိုးဖြင့်တို၍ အသာနမ်းကြည့်၏။

သွေးနံ့။

သေချာသည်။

သွေးနံ့မှ သွေးနံ့အစစ်ဖြစ်သည်။

ဒါဆို သွေးလမ်းကြောင်းအတိုင်း ခြေရာခံလိုက်သွားလိုက် လျှင် ဒဏ်ရာရထားသည့်သားကောင်ကို မလွဲမသွေတွေ့လာနိုင်၏။

စောစောတုန်းက စိုးရိမ်ကြောင့်ကြသည့်စိတ်မှာ အနည်းငယ် ပြေပျောက်သွား၏။

အတွေးလွဲများ လွင့်ပျောက်သွား၏။

ထိုအစား မကြာမီ သားကောင်ကိုတွေ့ရတော့မှာပါလားဆို သည့်အသိစိတ်က ဝင်ရောက်လာ၏။

ပျော်လင့်ချက်ရောင်ခြည်သန်းယှက်လာခဲ့ရသည်နှင့်အမျှ သွေးစက်လမ်းကြောင်းအတိုင်းလည်း လျင်လျင်မြန်မြန်လေး

လျှောက်လှမ်းခဲ့သည်။

သွေးလမ်းကြောင်းက ဆုံးသွား၏။

သွေးလမ်းကြောင်းအဆုံးမှာတော့ အလေ့ကျပေါက်ရောက် နေသော သစ်ပင်ပုတ်ပေါင်းများစွာ ပြည့်စုံလျက်။

သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်တော့ ရှိပါ၏။ ကုက္ကိုပင်ဖြစ်သည်။ ထို ကုက္ကိုပင်တွင် စာရွက်တစ်ရွက်ကို ကပ်ထား၏။ ထိုစာရွက်ပေါ်တွင်

လက်ရေးခပ်ကြီးကြီးဖြင့်ရေးသားထားသော စာကြောင်းများရှိနေ၏။ တစ်နည်းအားဖြင့် ဤဝက်ပါမြိုင်တောအုပ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်လာသူ

တိုင်းအား သတိပေးထားသည့်စာ။

သင်က သားကောင်ကိုချောင်းနေသလို

သားကောင်ကလည်း သင့်အား ချောင်းနေသည်။

အကောင်းဆုံးက အန္တရာယ်ကိုရှောင်သွားဖို့။

ပြီးတော့ တစ်ယောက်တည်း လမ်းမလျှောက်နဲ့။

တွေ့ရာသားကောင်ကို မပစ်ပါနဲ့။

စည်းကမ်းတွေကိုလိုက်နာလျှင် အန္တရာယ်ကင်းလိမ့်မည်။

လရောင်ကြောင့် စာရွက်ပေါ်မှ စာသားတွေက ထင်းထင်း

ကြီးဖြစ်နေသည်မို့ သူက အမှတ်တမဲ့ဖတ်လိုက်မိသည်။

အဟင်း ရယ်စရာတော့အကောင်းသား။ ကိုယ်က သား

ကောင်ကို ချောင်းမြောင်းနေသလို သားကောင်ကလည်း ကိုယ့်ကို
မြန်ပြီး ချောင်းမြောင်းနေသည်တဲ့။

ပြီးတော့ တစ်ယောက်တည်း လမ်းမလျှောက်နဲ့တဲ့။
ဘာအဓိပ္ပါယ်လဲ။

ကားနှင့်ပဲသွားရမည်သဘောလား။

ကားပေါ်ကပဲ အမဲပစ်ရတော့မှာလား။

သည်စာရွက်ကို ဘယ်သူကပ်ထားပါလိမ့်။

သည်စာတွေကို ရေးထားသည့်လူကတော့ ဦးခနောက်နည်း
နည်းချောင်နေသူပဲ ဖြစ်မည်။ စိတ်မနှံ့သူတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်မည်။
ကျော်လွင်သည် စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် ထိုစာရွက်ကို ဆွဲဖြုတ်
ပစ်လိုက်မိပင် စိတ်ကူးပေါက်မိသေးသည်။

နောက်မှ

သူ့အတိုင်းထားလိုက်တာ ကောင်းပါတယ်လေဟု စိတ်ကူး

ရပြီး ထိုစာရွက်ကို ဆွဲဖြုတ်ပစ်တော့။

‘ရဲ့ ရဲ့ ရဲ့’

သူ အခိုက်အတန့်မှ စာရွက်ထဲမှာအာရုံနှစ်မြုပ်သွားစဉ် ရှေ့
ဆီမှ ချွံနွယ်ပုတ်ပေါင်းတွေလှုပ်ခတ်သံကြောင့် သူ ဆတ်ခနဲ မြစ်
သွား၏။

လေသည် ငြိမ်နေ၏။

လေတိုးခြင်းကြောင့် ထိုအပင်များ လှုပ်ခတ်ခြင်းမဖြစ်နိုင်။

အကောင်တစ်ကောင်ကောင်၏ လှုပ်ရှားမှုကြောင့်သာ ထို
သစ်ပင်အသက်ဝင်လာခြင်းဖြစ်မည်။

အဖြစ်နိုင်ဆုံးကတော့

ကျည်ဆံဒဏ်ရာရထားသည့် ချေသတ္တဝါသည် အသက်
ပသေဘဲ ထို ချွံနွယ်ပုတ်ပေါင်းတွေနောက်မှာ ဝင်အောင်းနေခြင်းပဲဖြစ်
ပါလေမည်။

သို့နယ်ပင်

အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို တွက်ဆမိလိုက်လျက် မိုင်ဖယ်
သေနတ်ကို ကျောမှာပြန်လည်လွယ်ဖို့ကာ ရှေ့ဆီသို့ တိုးလှမ်းခဲ့သည်။

ဒဏ်ရာရထားသည့် သားကောင်ကြောက်လန့်ပြီး ထွက်
ပပြေး ခြေထောက်ကိုခွတ်နင်း၍ ချုံတောထဲသို့ ဝင်လိုက်မိတော့၏။

ဤမှာပင်

ဘွားခနဲဆိုသလို သူ့တက်ကို တစိုက်ပတ်ပတ်ကြည့်နေလျက်
နို့သော သတ္တဝါတစ်ကောင်၏ အရောင်တလက်လက်ထွက်နေသည့်

ပျက်လုံးအစုံကို ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့လိုက်ရတော့၏။

ထိုသတ္တဝါသည် အမှောင်ထဲကနေ သားကောင်အလာကို

စောင့်မျှော်ချောင်းမြောင်းနေခဲ့ပုံပေါ်၏။

အတွေ့အကြုံအရ

အမှောင်ထဲမှ ထိုသတ္တဝါသည် မည်သည်သတ္တဝါဖြစ်ကြောင်း သိရှိလိုက်ရသည့်အချိန်မှာတော့ ဝါးတစ်ခွက်ခန့်အကွာအဝေးသို့ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သည်။

‘ဝေါင်း’

ထိုသတ္တဝါကြီးသည် ဟိန်းသံပြုရင်း ရှေ့သို့ခုန်အုပ်လိုက်၏။

“အား”

ငယ်သံပါအောင်အော်လိုက်သည်အသံက တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို လှည့်နှိုးလိုက်၏။

ထို့နောက်တော့

အရာဝင်သိမ်းသည် ပြန်လည်တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွား၏။

ဦး ဦး ဦး

အသုံး (အ)

အစ်ကိုဖြစ်သူရဲ့ အခြေအနေ

ပြဿနာ

ထိုပြဿနာတိုင်းတွင် အစလည်းရှိသည်။ အဆုံးလည်း ရှိတယ်။ သို့သော်

အစ်ကိုကြီးကိုကျော်လွှင်၏ ပြဿနာတွင်မှာတော့ အစလည်း မတွေ့ရသေး။ အဆုံးလည်း မတွေ့ရသေး။

အစ်ကိုကြီးကိုကျော်လွှင်သည် အမဲလိုက်ဝါသနာပါ၏။ အားလပ်ရက်များတွင် အမဲလိုက်ထွက်လေ့ရှိ၏။

အမဲလိုက်ထွက်သည့်အခါတိုင်းလည်း သူ့ဇနီးဖြစ်သူ မေ

နိလွင့်ကို တစ်ပါတည်းခေါ်ဆောင်သွားလေ့ရှိ၏။
 ထိုသို့ အမဲလိုက်ခန်းထွက်သည့်အခါတိုင်းလည်း တစ်ရက်၊
 နှစ်ရက်ထက် ပိုပြီးမကြာတတ်။
 အချိန်တန် အိမ်ပြန်ရောက်လာစပြု။
 အမဲလိုက်ရာမှ ပြန်လာသည့်အခါတိုင်း ညီဖြစ်သူ သူ့ဆီ
 လမ်းအကြောင်းကြားကာ ရလာသမျှအမဲသတ္တဝါများကို ဝေဝနပေးစဉ်
 သည်တစ်ခါတော့
 ဝက်ပါမြိုင်သို့ အမဲမစ်ထွက်မည်ဟု အသိပေးပြီးထွက်သွား
 ခဲ့ရာ သည်ကနေ့ဆိုလျှင် ခုနစ်ရက်တစ်ပတ် တင်းတင်းပြည့်ပါးလေပြီ။
 အစ်ကိုဖြစ်သူ ကိုကျော်လွင်ဆီက မည်သည့်အကြောင်းကြားမှုမှ
 ရမလာခဲ့။ အိမ်သို့ဖုန်းဆက်ကြည့်သော်လည်း ဖုန်းကိုင်မည့်သူ မရှိ။
 လူကိုယ်တိုင် အိမ်သို့လိုက်သွားကြည့်ကြည့်တော့လည်း သော့ခတ်
 ထားသောအိမ်တံခါးနှင့်သာ ကြုံဆုံခဲ့ရသည်။
 ခက်တော့ခက်နေပါလေပြီ။
 အစ်ကိုကြီးကိုကျော်လွင်သည် အမဲလိုက်ရင်း တစ်စုံတစ်
 ရာများ ဖြစ်ခဲ့လေပြီလား။
 ပြဿနာတစ်ခုခုနှင့်များ ရင်ဆိုင်တွေ့နေရပြီလား။
 သူ့အစ်ကို တစ်ခုခုဖြစ်မှာကိုတော့ သူ နေဇော် အရမ်းစိုး

နိမ်သည်။
 တကယ်တော့
 မိဘနှစ်ပါးမရှိတော့သည့်နောက်တွင် လောကကြီးမှာ မြေး
 ခရုကြည့်လိုက်မှ သည်ညီ။ သည်အစ်ကိုပဲ ရှိတော့သည်မဟုတ်လား။
 အစ်ကိုဖြစ်သူထံမှ အဆက်အသွယ်မရတော့ ညီဖြစ်သူခမျာ
 နိုးရိမ်စိတ်ဇောနှင့် မျှော်တော်မောရတော့သည်ပေ။
 အင်း အစ်ကိုကျော်လွင်ကလည်း အစ်ကိုကျော်လွင်ပါပဲ။
 သည်အမဲလိုက်သည့် အကုသိုလ်အလုပ်ကိုမှ မျှော်ပိုက်
 ဝေ့လျော်နေတတ်သည်။
 ညီတစ်ယောက်အနေဖြင့် အစ်ကိုကျော်လွင်အား မကြာ
 ၀၀၈ သတိပေးတားမြစ်စကားဆိုခဲ့သော်လည်း မည်သို့မျှအရာမ ၁၀
 ခဲ့။ သူ့သတိပေးတားမြစ်စကားတို့က မည်သို့မျှအသုံးမဝင်ခဲ့။
 “ညီလေးရာ မင်း အသာနေစမ်းပါ။ မင်းကိုယ်တိုင် မလုပ်ချင်
 ဖုန် နေ့၊ တခြားလူတစ်ယောက်ရဲ့ဝါသနာကိုတော့ မပိတ်ပင်ချင်စမ်းပါ
 ပုံကွဲ ငြီးတော့ ငါက မင်းရဲ့အစ်ကိုပါကွာ။ လောကသဘာဝအကြောင်း
 ကို မင်းထက်ပိုပြီး ငါကသိပါတယ်ကွာ။”
 သူ့သတိပေးတားမြစ်စကားဆိုလေတိုင်း အစ်ကိုကျော်လွင်
 ဝေ့တီးပျံ့ဆလေသံဖြင့် တိုက်သို့ ပြန်လှန်ပြောစပြု။

ကြာတော့လည်း

ပြောသူသာ အမောအဖတ်တင်တော့သည်မို့ နောက်ထပ် သတိပေးတာဖြစ်ချက်မရှိတော့ဘဲ အစ်ကိုကိုကျော်လွင်အား သည် အတိုင်းလက်ပိုက်ကြည့်နေလိုက်ပါတော့၏။

ဪ အခုတော့လည်း အစ်ကိုကိုကျော်လွင်၏အခြေအနေက ဘယ်သို့ဘယ်ပုံဆိုက်ရောက်နေခဲ့ပြီ မသိ။

“မောင် ဝိုက်မဆာသေးဘူးလားဟင်”

အိပ်ခန်းထဲသို့ဝင်လာရင်း လေသံတိုးကလေးဖြင့် မေးခွန်း ထုတ်လာသည် ဇနီးဖြစ်သူလွင်မိုးဖြင့်။

နေစေ့သည် ဝုတင်ပေါ်တွင် လဲလှောင်းနေရာမှ ကွန်ယက် ခွံ့နေမိသည့်အတွေးတို့ကို ဦးနှောက်ထဲကနင်ထုတ်ရင်း တစ်ဆက် တည်း

“ကိုယ် စားချင်သောက်ချင်တဲ့စိတ်တွေ ကုန်နေတယ် မိုး” လွင်မိုးဖြင့်သည် နေဇော်ဘေးမှာ ဝုတင်တင်ပုံးခစားင်း ထိုင်လိုက်၏။

“မောင် နေမကောင်းဘူးလားဟင်”

“နေမကောင်းတာမဟုတ်ဘူး။ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတယ်။ ကိုယ့်အစ်ကိုခွဲပတ်သက်ပြီး ကိုယ့်ရဲ့စိတ်ထဲမှာ ခံစားနေရတာ”

နေဇော်က ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောလိုက်၏။

လွင်မိုးဖြင့်သည် စိတ်မောလှမောဖြစ်သွားသလို သက်ပြင်းချ လိုက်ရာမှ

“ဘာမှန်းမသိရသေးတဲ့ကိစ္စတစ်ခုအတွက် ဘာဖြစ်လို့များ စိတ်ထိခိုက်ခံနေရတာလဲမောင်ရယ်။ မောင်ကသာ မအိပ်နိုင်မစား နိုင်ခြင်းနဲ့ ဟိုမှာက အပဲလိုက်ရတာ စိတ်ပျော်လွန်းလို့ အိုးပေအိမ်ပေ ဖြစ်နေတာများလားမှ မသိဘဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မောင် ဒီလောက်အထိ မောင့်ကိုယ်မောင်ညည်းမို့တော့ မကောင်းဘူး။ အခု ဘယ်အချိန်ရှိနေ ပြီလဲ သိလား။ နေ့လယ်တစ်နာရီတောင် ကျော်နေပြီ။ ထမင်းစား ချိန်ထောင် သွန်နေပြီ။ အစာတွေတောင် လွန်ကုန်ပြီ။ မောင်ကိုစောင့် ရင်းနဲ့ မိုးလည်း မစားရသေးဘူး။ မောင် စိတ်အေးအေးနဲ့ ဦးနှောက် အေးအေးထားပြီး အခြေအနေမှန်ကို နားလည်ဖို့ကောင်းနေပြီ။ မောင် (ဝနေနဲ့ တွေးထွေးနေလို့ကစရာ အခြေအနေက ဘာများထူးသွားမှာမို့ လို့လဲ”

သူခင်ပွန်း နားလည်အောင် လေအေးကလေးဖြင့် သိမ်း သွင်းသည်။ နားချသည်။

သူတို့ဇနီးမောင်နှံပေါင်းသင်းလာခဲ့သည်မှာ လေးနှစ်ကျော် ပြီး ထိုလေးနှစ်ကျော်ကာလအတောအတွင်း သူသည် ခင်ပွန်းဖြစ်

သူ၏အတွင်းစိတ်သဘောထားကို ကောင်းကောင်းကြီးနားလည်ခဲ့သည်။ သူ့ခင်ပွန်းနေခေတ်သည် စိတ်တိုလွယ်၏။ စိတ်ပြေလွယ်၏။ ခံစားလွယ်၏။ တစ်ခုခုကို ခံစားမိပြီဆိုလျှင်လည်း တနံ့နံ့နှင့်ရှိနေတတ်၏။ ယခုကိစ္စတွင်လည်း သည်အတိုင်းပဲဖြစ်၏။ အစ်ကိုဖြစ်သူကိုကျော်လွင်၏ကိစ္စပြုသာနာ အဖြေပပမီမချင်း နေခေတ်သည် မစားနိုင်၊ မအိပ်နိုင်ဖြင့် တနံ့နံ့ခံစားနေခဲ့ပြီဆိုတာကို နန်းဖြစ်သူအနေဖြင့် လွင်မိုးမြင့် ကောင်းကောင်းကြီးသိနားလည်၏။

နေခေတ်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို သိသိသာသာကြီး ချလိုက်ရာမှ တစ်ဆက်တည်း

“မိုး အခုအချိန်အထိ ထမင်းမစားရသေးဘူး။ ဟုတ်လား”

လွင်မိုးမြင့်သည် မှေးစင်းဇီဝေနေသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် နေခေတ်အားစိုက်ကြည့်လျက်

“ဟုတ်တယ်မောင် မောင် အောက်ကိုများဆင်းလာမလား ဆိုပြီး စောင့်ရှင်း စောင့်ရှင်းနဲ့ နောက်ဆုံး မိုးလည်း စိတ်မရွည်နိုင်တော့တာနဲ့ မောင့်ဆီရောက်လာတာပဲ”

သူ့ပေါ့ဆမိသည့်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိသည်။ နေခေတ်သည် လွင်မိုးမြင့်၏လက်ဖဝါးနုနုလေးကို အသာဖမ်းဆုပ် ကိုင်လိုက်ရင်း

“ဆော်ရီးပဲ မိုး ကိုယ်မှားသွားတယ်။ ကိုယ့်ကြောင့် မိုးပါ စိတ်ဒုက္ခရောက်နေပြီ။ ကိုယ် သတိလစ်သွားတယ်ကွယ်”

လွင်မိုးမြင့်သည် မပွင့်တပွင့်လေး ပြုံးလိုက်ရာမှ

“မိုး ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး မောင် မောင့်အတွက်နဲ့ မိုး တစ်နေ့လုံး ထမင်းမစားရလည်း ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးမောင်၊ မောင့်အတွက်မိုးရိမ်မိလို့ပြောမိတာပါ။ မောင်က မကြာခင်ခိုက်အောင့်တတ်တယ်မဟုတ်လား။ တကယ်လို့ မောင် ဘာမှမစားဘဲနေရင် ခိုက်ပြန်အောင့်မှာမိုးလို့ မိုးရိမ်စိတ်နဲ့ မိုးပြောမိတာပါ မောင်၊ မိုး ထမင်းမစားရသေးတဲ့ကိစ္စကို ဝမ်းကထားပြီးပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူးမောင်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်အတွက်မိုးရိမ်ဖော်ရတဲ့ မိုးကို ကိုယ် ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဟုတ်တယ် ကိုယ့်မှာ ခိုက်အောင့်တတ်တဲ့ရောဂါ ရှိတယ်။ အလွယ်တကူပြောရရင် အစားအိမ်ရောဂါဆိုပါတော့လေ။ ကိုယ် အဆာခံလို့မဖြစ်ဘူး။ အဆာခံမိရင် ကိုယ်ပဲဒုက္ခရောက်လိမ့်လယ်။ နို့ ဒိုထက် မိုးကိုတစ်ခုလောက်မေးပါရစေ”

“မေးပါမောင် မေးစရာရှိတာကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းသာမေးပါ”

မောင် ဘာမေးမေး မိုးဖြေဖို့ အသင့်ပါ”

လွင်မိုးမြင့်က မငြင်းမဆန်ပြော၏။

“တခြားမဟုတ်ပါဘူး။ တကယ်လို့ ဆိုပါတော့ ကိုယ့်အနေ”

နဲ့ ကိုယ့်အစ်ကိုဆီကို လိုက်သွားမယ်ဆိုရင်ကောကွာ”

“မောင် အဲသလိုလိုက်သွားရင် ဒီဘက်ကအလုပ်တွေ ပျက်ကုန်မှာပေါ့၊ မောင်ရဲ့ကုမ္ပဏီကို ဘယ်သူကအုပ်ချုပ်မှာလဲ”

လွင်မိုးပြင့် ဒိုးခနဲ ဒေါက်ခနဲ ပြန်မေး၏။
စင်စစ်

နေဇော်သည်လည်း သူ့အစ်ကိုကျော်လွင်ကဲ့သို့ပင် သွင်းကုန်ထုတ်ကုန်ကုမ္ပဏီကို တည်ထောင်ထား၏။ အစစအရာရာ နေဇော်အုပ်ချုပ်မှုအောက်မှာ ရှိ၏။ ကုမ္ပဏီကိစ္စနှင့်စပ်လျဉ်း၍ နေဇော်မရှိမဖြစ်ဖြစ်။

“ဒါတော့ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ။ မန်နေဂျာနဲ့ လွှဲထားခဲ့ရမှာပဲ။ အလုပ်ထက်ကိုယ့်အစ်ကိုကိစ္စက ပိုပြီးအရေးကြီးတယ်လေ။ အလုပ်က ပျက်သွားရင် နောက်အလုပ်တစ်ခုကို ပြောင်းလို့ရတယ်။ အစ်ကိုက တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် နောက်ထပ်အစ်ကိုအရင်းရရှိဆိုတာ မလွယ်ဘူး။ ပြီးတော့ အစ်ကိုက ကိုယ့်အပေါ်မှာ အစစအရာရာကောင်းခဲ့တယ်။ သူ့ကြောင့် ကိုယ် ဒီအခြေအနေကိုရောက်ခဲ့တာ။ ကိုယ့်အစ်ကို တစ်ခုခုဖြစ်မှာ ကိုယ် အရမ်းစိုးရိမ်တယ် မိုး”

နေဇော်ကိုတော့ ဘယ်လိုမှ ပြော၍ရမည်မထင်။ ဖျောင်း၊ နားချ၍လည်း ရမည်မထင်တော့။ နေဇော်သည် တစ်စွတ်တို့

တကယ့်ကိုတစ်စွတ်ထိုး။ သူ့လုပ်စရာရှိတာကို သူ့လုပ်ရမှ။ ဘယ်သူကားတား တား၍ရသည်မဟုတ်။

“အင်းလေ မောင့်သဘောပဲ၊ မောင့်ဘက်က ဒီလောက်တောင် စိတ်ဆန္ဒရှိနေရင်လည်း လိုက်သွားလိုက်ပေါ့”

“ကိုယ်သွားရင် မိုးပါတစ်ခါတည်း လိုက်ခဲ့ရမှာနော်”

“အင်းပါ၊ မောင်မခေါ်လည်း မိုးက လိုက်ဖို့စိတ်ဆုံးဖြတ်ပြီး လား၊ပါမောင်၊ မောင်ခေါ်နေစရာတောင် မလိုဘူး သိလား”

“ဪ ဝိုးရယ်”

နှုတ်မှညည်းတွားသလိုရှိရင်း နေဇော်သည် လွင်မိုးပြင့်၏ ပခုံးလေးကိုလှမ်းဖက်ကာ ပါးပြင်လေးတစ်ဖက်ကို အသာအယာ မှမ်းကြုံလိုက်၏။

ဘခန်း (၁၂)

မိန်းကလေးတစ်ဦး

ရှေ့မှာ လမ်းခရီးက ပိုမိုပြီးကြမ်းတမ်းလာ၏။
 လမ်းတစ်လျှောက် ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း မရှိတော့။ ချိုင့်
 တွေခွက်တွေနှင့် ဖြစ်လာ၏။
 ပြီးတော့ လမ်းကကျဉ်း၏။
 ကားနှစ်စီးရှောင်သာရုံလမ်းကလေး ဖြစ်၏။
 ကတ္တရာလမ်းလည်း မဟုတ်။ မြေနီလမ်းဖြစ်သည်။
 ညာဘက်မှာ ကုန်းပိုမိုတွေ။ ဘယ်ဘက်မှာတော့ အောက်
 သို့နိမ့်ဆင်းသွားသော ချိုင့်ဝှမ်း။ အခန့်မသင့်လျှင်

ဇူတေ

စက်ဝိုင်း

ညာဘက်က ကုန်းမြင့်မြင့်နှင့်ဝင်တိုက်နိုင်သလို ညာဘက်
 ချိုင့်ဝှမ်းထဲသို့လည်း ထိုးဆင်းသွားနိုင်၏။
 ဒါကြောင့်
 သည်လမ်းခရီးမှာ ကျွမ်းကျင်မှုက အရေးကြီး၏။
 ကိုမျိုးအောင်အဖို့ သည်လမ်းသည်ခရီးကို ကောင်းကောင်း
 ကြိုးအကျွမ်းတဝင်ရှိပြီးသား။
 သည်နယ်မြေတစ်ဝိုက်သို့ ကိုမျိုးအောင်ရောက်ရှိခဲ့သည်
 ဝက်တမ်းက မနည်းတော့ပြီ။ အနည်းဆုံး တစ်နှစ်ခွဲ နှစ်နှစ်နီးပါး
 ရှိပြီ။ ခရီးသွားစဉ်သည်အမျိုးမျိုးနှင့် ကြုံဆိုခဲ့ဖူးပြီးပြီ။
 သူ့ကားက ဝီလီဂျစ်ကား။ အမိုးပွင့်။ နံပါတ်အနီတော့
 မဟုတ်။ နံပါတ်အနက်။ တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုရလျှင်တော့ တိတ်
 ဝိတ်ပုန်းအငှားကားလိုက်နေခြင်းဖြစ်သည်။
 သူ့ကားက လူများများဆန့်၏။
 ဒါကြောင့်
 မိသားစုအလိုက် ခရီးသွားခွင့်သည်ခရီးသည်တွေအဖို့ သူ
 ကားကို အငှားများ၏။
 ယခုလည်း
 ချာတိတ်လေးလေးယောက် လာငှား၏။

ဇူတေ

ဝက်ပါမြိုင်တောအုပ်ထဲ အရောက်ပို့ပေးဖို့ ချာတိတ်တွေ ဆိုသည်။

သူတို့လေးယောက်စလုံးက အသက်နှစ်ဆယ်ကျော်တွေ။ လူငယ်လူရွယ်တွေ။ အဲသလိုလေးယောက်ထဲမှာ မိန်းမပျိုလေး တစ်ယောက်ပါ၏။

မိန်းမပျိုလေးမှာ ငယ်ရွယ်၏။ ချောမော၏။ တောင့်တင်း ဖြောင့်စင်း၏။ ပြီးတော့ ခေတ်ဆန်ဆန်ဝတ်စားထား၏။ စပို့ရှပ်အင်္ကျီ နီနီရဲရဲနှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့်။ သူ့အပြင် အမျိုးသားသုံးယောက်ကရော ဘာထူးသေးလို့လဲ။ ဟာဝေပယ်ရှပ်အင်္ကျီတွေနှင့် ဂျင်းဘောင်းဘီ ရှည်တွေနှင့်။

သူတို့ကြည့်ရသည်မှာ ဖျော်ဖွဲစားထွက်လာသည့် ပုံစံမျိုး လူချမ်းသာသားသမီးတွေဖြစ်ပည့်ပုံမျိုးတော့ ရှိ၏။

သူတို့လေးယောက်ထဲတွင် ရှေ့ခန်းမှ မိန်းမပျိုငှားနှင့် အတူ တွဲထိုင်နေသည့် အမျိုးသားငယ်မှာ ဦးစီးခေါင်းဆောင်ဖြစ်ပုံရ၏။ ပြီးတော့ ထိုအမျိုးသားငယ်နှင့် မိန်းမပျိုလေးမှာ သမီးရည်းစားတွေ ဖြစ်ပုံလည်း ရ၏။ အနောက်က နှစ်ယောက်ကတော့ သူတို့နှစ်ယောက် အတွက် အဖော်အလှော်အဖြစ်လိုက်လာခဲ့ကြပုံ ပေါ်၏။

“ညီလေးတို့ ဒီဝက်ပါမြိုင်ကို အရင်ကရောက်ဖူးသလား”

ကိုမျိုးအောင်က သူ့ဘေးမှ အမျိုးသားငယ်ကို သွေးတိုးစမ်း သလိုပေးလိုက်၏။

အမျိုးသားငယ်က ဦးခေါင်းကိုယမ်းခါလျက် “ဟင့်အင်း တစ်ခါမှမရောက်ဖူးဘူး။ ဒါ ပထမဆုံးရောက်ဖူး တာပဲ”

အမျိုးသားငယ်က ပြောသည်။
“ဪ ဪ ကိုယ့်နာမည်ကို မှတ်ထားဦးနော်။ မျိုးအောင် တဲ့။ ညီလေးတို့ကရော”

ကိုမျိုးအောင်က သူ့ကိုယ်သူမိတ်ဆက်ပေးရင်း တစ်ဆက် တည်းပေးလိုက်၏။

“ကျွန်တော့်နာမည်က မင်းခေါင်း၊ သူကတော့ ကျွန်တော့် ဝေသည်းကျော်မလေး ဝေသိုလှိုင်တဲ့။ ဟဲ့ ဟဲ့”

လူရွယ်က သူ့ကိုယ်သူမိတ်ဆက်ပေးရင်း သူ့အဖော် မိန်းမ ပျိုလေးနာမည်ကိုပါ ချောက်သလို ပြောင်းသလိုထည့်ပြောသွား၏။
ဝေသိုလှိုင်ဆိုသည့် မိန်းမပျိုလေးက စိတ်သဘောမတွေ့သ လို့ မင်းခေါင်းဆိုသည့်လူရွယ်အား မျက်စောင်းတစ်ချက်လှမ်းထိုးရင်း ပယ်တည့်တည့်နှင့်

“စကားကို ကောင်းကောင်းပြောပါ။ နင်ဟာ အမြဲတမ်း

နောက်ဖို့ပြောင်ဖို့ပဲ သိတယ်။ အဲဒီအတွက် နင် ဟစ်နေကျရင် ကောင်း ကောင်းကြီးခုကျတော့မို့ပဲ ခြင်ယောင်သေးတယ်”

“အင်း နင်ကတော့လေ ညှားတောင်မညှားသေးဘူး၊ ဘေးကနေ တစ်ချိန်လုံး အပြစ်တင်ဖို့ချည်းပဲကြည့်နေတာပဲ။ နင့်ကိုယူရမှာတောင် ငါ ခပ်ကြောက်ကြောက်ဖြစ်လာပြီ သိလား”

စကားအဆုံးမှာ

ကြောက်သလို ရွံ့သလိုဟန်ဖြင့် ပန်းခုပ်ဖက်ကို တွန့်ပြလိုက်သည်။ မင်းခေါင်ကိုကြည့်ကာ ကေရီလှိုင်က ခုတ်ခမ်းလေးကို မှဲ့မှဲ့ခွဲခွဲ လုပ်လျက်

“အံမယ် အံမယ် ဒီကလည်း သူ့ကိုအတင်းမယူခိုင်းပါဘူးနော်၊ အတင်းယူခိုင်းရလောက်အောင်လည်း ကေရီလှိုင်မှာ အချစ်မရှားပါဘူးနော်၊ ဟွန်း”

“အေး၊ မဝေရီလှိုင်ပြောတာ မှန်တယ်၊ မဝေရီလှိုင်ပြောတာ မှန်တယ်၊ မဝေရီလှိုင်ကိုရိုသေရင် မင်းရဲ့နောက်မှာ ငါတို့ရှိနေတယ်ဟေ့၊ မင်းနောက်ဆုတ်လိုက်ပြီဆိုရင် ပြောပေါ့ကွာ၊ မဝေရီလှိုင်အတွက်ဆိုရင် တို့ကတော့ အဆင်သင့်ပဲဟေ့၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား ဝင်းအောင်”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့၊ နိုင်လင်းရာ၊ ဒီကောင်ကြီး နောက်

ဆုတ်သွားလို့ကတော့ ငါတို့က ရှေ့ကိုတက်ပဲဟေ့၊ ဟား ဟား ဟား”

အနောက်ခန်းမှာ ထိုင်လိုက်လာသည့် လူရွယ်နှစ်ယောက်က အတိုင်အဖောက်ညီညီ အပေးအယူမှုတနေကြ၏။

မင်းခေါင်မေ့မှာတော့ ဖျက်နှာကြီးညှိမည်းသည်ထက် ညှိမည်းလာမယ်၊ ရှည်စားလှလှခံရတော့မည်ကိုနိုးမို့ သူ့အူနုကို ကျွဲခတ်သလို အခံရခက်နေခြင်းပဲဖြစ်ပါ၏။

“အင်း မင်းတို့ကိုယ့်စားမိတာ မှားတာပဲ၊ ဘုရားမှတ်လို့ ကိုးကွယ်မိတာ၊ အခုတော့ ဖွတ်ထွက်မှပဲ တောင်ပို့တွေမှန်း သိရတော့တယ်၊ ကောင်းကွာ၊ မင်းတို့ကတော့ တကယ့်သူငယ်ချင်းကောင်းတွေပဲ”

မင်းခေါင် အမှန်တကယ်စိတ်ဆိုးသွားမှန်း သိလိုက်ရသည့်မို့ ဝင်းအောင်ဆိုသည့်လူရွယ်က လေပြေတိုးဖို့ ကြိုးစားခဲ့ပါလေ၏။

“အလကားစတာပါကွာ၊ သူငယ်ချင်းကလည်း ငါတို့က အဲဒါလိုစိတ်ထားမျိုး ရှိပါ့မလားကွာ၊ မဝေရီလှိုင်ခွဲ ငါတို့ဆိုတာက ကျောင်းမှာကတည်းက တကယ့်မောင်နှမအရင်းတွေလို ဆက်ဆံလာခဲ့ကြတဲ့ဥစ္စာ၊ သူ့အပေါ်မှာ ငါတို့က မတော်မရော်စိတ်ထားမျိုး ထားပါ့မလားကွာ၊ မင်းစိတ်ကိုသိလို့ ငါတို့က တမင်သက်သက်စနေတာပါ”

“အေး နောက်ဆိုရင် ဒီလိုစနည်းမျိုးစွဲတော့ မစမဲ့ပေါ့ကွာ-
ငါမကြိုက်ဘူး”

“မင်း မကြိုက်ရင်လည်း နောက်ကို ငါထို့မတော့ပါဘူး
ကွာ့ ဒီတစ်ခါတော့ ဆော့နိုးပါနော် သူငယ်ချင်း”

နိုင်လင်းက တောင်းပန်စကားဆိုသည်။

မင်းခေါင်က ထပ်မံမပြောပါလေတော့။ နှုတ်ပိတ်ပြီး ဓမ္မ
ဆီသို့သာ ကြည့်နေတော့၏။

ဘေးက ပြည်းဖြည်းမှန်မှန်ဖြင့် ဆက်လက်ခရီးဆင်နေဆဲ။

အတော်လေး ခရီးပေါက်လာသည်နှင့်၊

အဆောက်အအုံပျက်အချို့ကို ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ
တွေ့လာရ၏။

ယခင်တုန်းကတော့ ဤနေရာတစ်ဝိုက်တွင် လူများနေထိုင်
ခဲ့ကြသည်မှာတော့ သေချာ၏။

ယခုတော့ လူချိပ်လူယောင် စိုးစဉ်းမျှမတွေ့ရ။

“အရင်တုန်းက ဒီဝက်ပါပြိုင်ထဲမှာ လူတွေနေထိုင်ခဲ့ကြတယ်
ထင်တယ်နော်”

မင်းခေါင်က ကောင်းစလိုက်၏။

တစ်နည်းအားဖြင့်

စပ်စုလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

ကိုမျိုးအောင်က ဦးခေါင်းကိုညိတ်လိုက်လျက်

“သိပ်မှန်တာပေါ့ အရင်တုန်းက ဒီနေရာတစ်ဝိုက်မှာ အိမ်
တွေကော၊ လူတွေကော အင်မတန်စည်ကားခဲ့တာပေါ့။ အဲဒါကလည်း
တော်တော်ကြီးကြာသွားပါပြီ”

“အဲဒီလူတွေက အခုဘယ်ရောက်ကုန်ပြီလဲ၊ သူတို့က
ကားခြစ်လို့ ဒီမှာမနေကြတော့တာလဲ”

မင်းခေါင်က သိလိုစိတ်ကိုမအောင့်အီးနိုင်ဘဲ ဆက်လက်
ဝေဖန်သည်။

ကိုမျိုးအောင်ထံမှ သက်ပြင်းချသံတစ်ချက်ကို သိသိသာ
သာကြီး ကြားလိုက်ရ၏။ ထို့နောက်တွင်မှ

“အမှန်ကတော့ ဒေါ်ဇာယုဆိုတဲ့မိန်းမကြီးကြောင့် အဲဒီက
လူတွေအားလုံး ပြောင်းပြေးကြတာဆိုရင် မမှားဘူးပေါ့လေ။ အင်း
ဇာယုအချိန်မှာ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ ဒီအကြောင်းတွေပြန်မပြောကြတာ
ကောင်းပါတယ်။ အသားလေးနုတ်သီးပြီး ကိုယ့်လမ်းကိုယ့်ခရီး ကိုယ်
သွားနေတာ အကောင်းဆုံးပါပဲလေ”

ကိုမျိုးအောင်သည် ဒေါ်ဇာယုဆိုသည့် အမျိုးသမီးကြီးနှင့်
ပတ်သက်စပ်လျဉ်းသည့်အကြောင်းအရာများကို သိပ်ပြီးပြောချင်ပုံ မရ။

စကားကိုအစအဆုံးမပြောဘဲ ခြတ်သွားခဲ့လေ၏။

ဘာကြောင့်ပါလိမ့်။

ကိုယျိုးအောင်သည် ဒေါ်ဇာယုဆိုသည့် အမျိုးသမီးကြီးနှင့် ပတ်သက်စပ်လျှမ်းနေသည့်အကြောင်းအရာများကို ဘာကြောင့်မပြောချင်ပါလိမ့်။

အကြောင်းတစ်ခုခုတော့ ရှိရပေမည်။

ကိုယျိုးအောင်က ဆက်ပြီးမပြောပြတော့လည်း အခက်သား

ကလား။

ကိုယျိုးအောင်က စကားဆက်ပြောသည်။ သို့တစေ ဒေါ်ဇာယုအကြောင်းတော့ မဟုတ်။ ဝက်ပါပြိုင်နှင့် ဆက်နွယ်နေသည့် အကြောင်း။

“ညီလေးတို့ ဒီကို အခုတစ်ခါပဲရောက်ဖူးကြတာဆိုတော့ သတိတော့ပေးရဦးမယ်”

မင်းခေါင်သည် ဆတ်ခနဲ ကိုယျိုးအောင်ကိုကြည့်မိလျက်

“ဘာများလဲ”

ကိုယျိုးအောင်သည် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဝေဟာရင်ကို ကိုင်၍ ထိန်းမောင်းရင်း ညာလက်နှင့်မေးစေ့အောက်တွင်ပေါက်ရောက်နေသော မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်မွှေးငုတ်တို့များကို ပွတ်သပ်ကာ မပြောချင်

ပြောချင်လေသံမျိုးနှင့်

“ဒီဝက်ပါပြိုင်ဟာ ပရိယာယ်များတယ်၊ လှည့်စားတတ်တယ်၊ မာယာများတယ်၊ တော်ရုံတန်ရုံလူ ဒီထဲရောက်လို့ကတော့ မျက်စိလည်လမ်းမှားပြီး ပြန်ထွက်ရခက်သွားလိမ့်မယ်”

ဝက်ပါပြိုင်။

တော်ရုံတန်ရုံလူ ဒီအထဲရောက်သွားလျှင် မျက်စိလည် လမ်းမှားသွားနိုင်သည်ဆိုပါကလား။

ဝက်ပါပြိုင်သည် နာမည်နှင့်လိုက်ဖက်အောင်ပင် ရှုပ်ထွေးနေပြီဖြစ်သည်။

ကိုယျိုးအောင်က ဆက်ပြီးပြောသည်။

“ရှေ့ကိုရောက်တာနဲ့ လမ်းဆုံလမ်းခွဲတွေ အများကြီး တွေ့လာရလိမ့်မယ်၊ အဲဒီလမ်းဆုံလမ်းခွဲတွေအားလုံးဟာ ပုံစံတူ၊ ဆင်တူ တွေ့ရဦးမဲ့၊ အခေါက်ခေါက်အခါခါရောက်ဖူးတဲ့ ကိုယ်တောင်မှ တစ်ခါတစ်ခါ မျက်စိလည်တတ်သေးတယ်၊ အင်း ညီလေးတို့လို တစ်ခါတလေမှလာတတ်တဲ့လူတွေဆိုရင်တော့ ပြောမနေနဲ့တော့၊ မျက်စိလည်တာမှ မှီတက်ဘာတာတောင် ရောက်သွားဦးမယ်၊ တစ်ခါ တစ်ခါများ တောလိုက်ထွက်တဲ့ မုဆိုးလိုလို၊ ဘာလိုလိုလူတွေ ဒီကို ရောက်ရောက်လာတတ်တယ်၊ သနားဖို့ကောင်းတာက သူတို့တစ်တွေဟာ

အဝင်ခြေရာသာရှိပြီး အထွက်ခြေရာမတွေ့ရတော့တာပဲ။ ပြီးတော့ ထူးသန်းတာက သူတို့ဟာ အသက်သေသွားတယ်ဆိုလောက်အောင် ကလည်း ပြောရခက်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူတို့ရဲ့ရုပ် အလောင်းတွေကို လုံးဝမတွေ့ရတော့တာပဲ။”

မင်းခေါင်သည် ကြားနေရသည့်စကားတွေကို အသာငြိမ်၍ နားထောင်နေရင်းမှ ကိုမျိုးအောင်ဆိုသည့် ထိုကားမောင်းသူအပေါ် မှာပင် ‘မသက်စိတ်ဝင်မိတော့သည်။ ကိုမျိုးအောင်ဆိုသည့် ထိုကား မောင်းသူသည် သူတို့အား ဥပါယ်တံဖျဉ်ဖြင့် ခြိမ်းခြောက်စကားတွေ ကိုဆိုနေခြင်းများလားဟု။ ထိုသို့ ခြိမ်းခြောက်စကားဆိုရလောက် အောင်လည်း ထိုသူ့မှာ အကြံအညံတစ်ခုခုများ ရှိနေမည်လား မပြော တတ်။

“ဘယ်လိုလဲ ဝင်းအောင် ကားဆရာကြီးပြောတဲ့ စကားတွေ ကို မင်းကြားတယ်မဟုတ်လား”

မင်းခေါင်က နောက်သို့လှည့်မကြည့်ဘဲ မေးလိုက်၏။

“သိပ်ကြားတာပေါ့ကွာ၊ ငါကလည်း ဒါမျိုးဆို သိပ်ငါသနာ ပါတာ၊ လျှို့ဝှက်သည်းဖိုရမယ့်ကိစ္စတို့၊ ရင်သိမ့်တုန်ရမယ့် ကိစ္စတွေ ဆိုရင် ငါက အရမ်းစွန့်စားချွင်တာ၊ အဟင်း ပြောလိုက်ရဦးမယ်၊ ငါ့မှာ ငါ့အပေလိုင်စင်နဲ့ကိုင်တဲ့ပစ္စတိုသေနတ် ပါလာတယ်၊ အဲဒီသေ

မုတ်နဲ့ သားကောင်တွေကိုလျှောက်ပြီး ပစ်ဖမ်းလိုက်ဦးမယ်ဟေ့၊ အင်း ဝယ်လောက်တောင်ပျော်စရာကောင်းလိုက်မလဲ၊ ဘယ့်နယ့်လဲ ဝါးစိအစဉ်မကောင်းဘူးလား၊ နိုင်လင်း”

ဝင်းအောင်က လှမ်းမေးလိုက်သော်လည်း နိုင်လင်းကတော့ မင်းမလုပ် အဲမလုပ်။ ကျောက်ဆစ်ရုပ်တစ်ရုပ်ကဲ့သို့ အငြိမ်သက်ကြီး ပြိုင်သက်လျက်။ တကယ်တော့ ကားမောင်းသူ ကိုမျိုးအောင်၏စကား မတွေ့က သူ့အတွေ့ဦးနေနက်ကို ကောင်းကောင်းကြီးအလုပ်ပေးနေ ပုံပြုဆိုတာ မှားမည်မဟုတ်ပေ။

ကားက ရှေ့ဆီသို့တဖြည်းဖြည်းချင်း ခရီးနှင်နေသည်။ သည်လိုနေရာမျိုးမှာ ကားကို အရမ်းတကာမောင်းလို့ မဖြစ်။ ရှေ့ဆီသို့ရောက်လာလေ လမ်းကပိုပြီးကြမ်းတမ်းကာ ကျဉ်း ပြောင်းလာသလိုလည်း မှတ်ထင်ရပေသည်။

မနက်ခင်းကတည်းက ထွက်လာကြသည့် သူတို့လေး ဝယောက် နံနက်စာအဖြစ် ထမင်းကြော်တစ်ပွဲစီနှင့် ကော်ဖီကိုသာ ဝောက်ခဲ့ကြ၏။

စောစောပိုင်းက

ဆာလောင်ရကောင်းမှန်း မသိသော်လည်း ယခုလို ကားက

ဝက်ပါအိန်ဒိုသာ ခရီးသွားနေသောအခါ ဝမ်းဗိုက်ထဲမှာ ဆာလောင်

လာသလိုခံစားရ၏။ ပြီးတော့ ရေလည်းဆာချင်လာ၏။

“နင် ဗိုက်မဆာဘူးလား။”

မင်းခေါင်က ဧကရီလှိုင်းအား တိုးတိုးကလေးကပ်၍ ပေးလိုက်သည်။

ဧကရီလှိုင်းသည် မျက်ဝန်းလဲ့လဲ့ကြီးတွေဖြင့် မင်းခေါင်အား လှည့်ကြည့်ခိုရာမှ

“ဪ အခုမှမေးဖော်ရတာကိုး။ မသိပါဘူး ဗိုက်ဆာဖို့ အတွက် နင် တစ်ခါတည်းများပေးသွားပြီလားလို့”

“အပိုတွေပြောမနေနဲ့ နင့်ကိုငါ ဗိုက်မဆာဘူးလားလို့ တစ်ခွန်းတည်းမေးတာ”

“မဆာဘဲနေမလားဟ၊ ငါတင်မကဘူး ဒီကားပေါ်မှာပါ လာတဲ့လူတွေအားလုံးလည်း ဗိုက်ဆာကြမှာပဲ”

ဧကရီလှိုင်းက အနောက်ခန်းဆီပေးတိုးရင်း ပြောလိုက်သည်။

မင်းခေါင်သည် နောက်ဘက်သို့လှည့်၍

“ဟေ့ကောင် နိုင်လင်း”

“ပြော”

“အိတ်ထဲက စားစရာတစ်ခုခုထုတ်ကွာ၊ တို့ ဗိုက်ဆာနေပြီ

ကွ”

မင်းခေါင်က ပြောလိုက်သည့်နောက်

နိုင်လင်းသည် ခရီးဆောင်အိတ်ထဲမှ အသင့်ထည့်ယူလာ

သော ပေါင်မုန့်တစ်လုံးကိုထုတ်ယူလိုက်၏။

“ရော... ဒီပေါင်မုန့်ပဲ စားထားကြရမှာပဲ၊ ပဲပေါင်မုန့်တော့

ပိုတယ်”

မင်းခေါင်သည် နိုင်လင်းလှမ်းပေးသော ပေါင်မုန့်ကိုမြင်ပြီး

ကွန်းထုတ်ပေးလိုက်ရာမှ

“ဒီဟာကိုပြန်သိမ်းထားလိုက်ကွာ၊ အလိုလိုကမှ ရေငတ်

မနေတဲ့ကြားထဲ ဒီပေါင်မုန့်အလွတ်ကြီးကို စားရလို့ကတော့ တစ်

ပါတည်း အာခေါင်တွေခြောက်ကပ်လာမှာတောင် စိုးရတယ်၊ ပဲပေါင်

ပုန့်ပဲ ပေးတော့ကွာ”

သို့နှင့်

နိုင်လင်းသည် ပဲပေါင်မုန့်ကိုထုတ်ပေးသည်။

မင်းခေါင်က လှမ်းယူ၍ ဧကရီလှိုင်းအား တစ်လုံးပေးလေ

၏။

“ရေအရမ်းဆာနေတယ် မင်းခေါင်၊ အခုအချိန်မှာ ရေ

ထက်ရဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်”

ဧကရီလှိုင်းက ခြောက်ကပ်ကပ်ဖြစ်နေသည့် အောက်နှုတ်ခမ်း

သားကို လျှာဖြင့်တစ်ချက်လျှက်သိမ်းရင်း ပြောသည်။

“အင်း အဲဒါမှခက်တော့တာပဲ၊ ရေကိုယူမလာမိတာ မှားတာပဲ၊ ဒီမှာ ကားဆရာကြီး”

မင်းခေါင်က ညည်ညူရင်း ကိုမျိုးအောင်ကိုခေါ်လိုက်သည် နှင့်

“ပြော ညီလေး ဘာလိုချင်လို့လဲ”

“ခင်ဗျားလည်းကြားမှာပေါ့၊ ကျွန်တို့အားလုံး အခု ပြဿနာ ဖြစ်နေတာက ရေငတ်တဲ့ကိစ္စပဲ၊ ကျွန်တို့ကလည်း ရေကိစ္စကိုမသွား လို့ ကြိုထည့်မလာမိဘူး၊ အဲဒါ ရေ ဘယ်ကရနိုင်မလဲ၊ တစ်ဆိတ် လောက် ကူညီစမ်းပါဦး”

ကိုမျိုးအောင် တွေဝေသွားသလိုဖြစ်သွားပြီးနောက် တစ် ယောက်တည်း ညည်ညူသလို

“အင်း အဲဒါမှခက်တော့တာပဲ၊ ကိုယ်ကလည်း မင်းတို့ကို ပြောမလို့ပဲ၊ ကိုယ့်ကားကလည်း စက်ပူပြီး ရေဆူနေတယ်၊ ရေထည့်ဖို့ လိုနေတယ်ဆိုပါတော့ကွာ”

မင်းခေါင်သည် ကိုယ့်နဖူးကိုယ်ပြန်ရိုက်လိုက်မိလျက်

“ဟိုက်ရော အဲဒါမှပြဿနာပဲ၊ သူ့ကို အကူအညီတောင်းမိ ဒါမှ သူကပြန်ပြီးညည်းပြနေပြန်ပြီ၊ အဲဒါဆို ကျွန်တို့က ဘာဆက်လုပ်

ကြမလဲ၊ ခင်ဗျားရဲ့ကားက ရှေ့ဆက်ပြီးမသွားနိုင်တော့သလို ကျွန်တို့ ကလည်း ရေအငတ်ခံပြီးသေကြရတော့မှာလား”

“အဲသလိုမဟုတ်သေးဘူးလေ၊ ကိုယ်ပြောတဲ့စကားကို ဆုံး အောင်နားထောင်ပါဦး၊ ပြီးတော့မှ ညီလေးပြောချင်တာပြော၊ ဒီ တစ်စိုက်မှာ ရေမရှိဘူးမဟုတ်ဘူး၊ ရှိတယ်၊ ဟိုအောက်ခြေမှာ ရေနန် ရှိတယ်၊ အဲဒီကနေ ရေသွားခပ်ခပ်တော့ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခက်တာက”

ကိုမျိုးအောင်သည် စကားဆက်မပြောဘဲ ရပ်ထားလေ၏။ မင်းခေါင်က နားစွင့်ထားသော်လည်း တစ်ဖက်လူက

ကတော်ကြာသည်အထိ စကားပြောမလာဘဲရှိသောကြောင့် စိတ် ပထည့်နိုင်တော့သလို

“ဒါပေမဲ့ ဘာကခက်နေတာလဲ”

သည်တော့လည်း ကိုမျိုးအောင်သည် မပြောချင်ပြောချင် လေသံဖြင့် ပြောခဲ့ပုံက

“ဒါပေမဲ့ ခက်တာက ဒီနားတစ်စိုက်မှာက စည်းကမ်းတွေ ဖုတ်ထားတာရှိတယ်”

“ဘာစည်းကမ်းတွေလဲ”

“ဘာစည်းတွေလဲဆိုတာ ပြောရတော့ တော်တော်ခက်တာပဲ၊ ပြောမိတဲ့အတွက် အပြစ်ဖြစ်မှာလည်း စိုးရသေးတယ်”

စကားဆိုနေရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်မလုပ်လဲဖြစ်လာသလို ကိုမျိုးအောင်သည် ပြူးတိုးပြီးကြောင်မျက်လုံးအစုံဖြင့် ဘေးပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်သေး၏။

သူပုံစံက တစ်ခုခုကို စိုးရိမ်ကြောက်လန့်နေသည့်ဟန်မျိုး။

“ခင်ဗျား ဘာကိုစိုးရိမ်နေတာလဲ၊ ဘာကိုကြောက်နေတာလဲ၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းသာပြောစမ်းပါ”

မင်းခေါင်က စိတ်ခေါ်သထွက်လာသလို ခက်ထန်ထန် ပြောမိသည်။

“ညီလေးတို့က ဒီဝက်ပါမြိုင်ကို တစ်ခါမှမရောက်ဖူးကြသေးတော့ ဒီကအကြောင်းတွေကိုမသိသေးဘဲကိုး၊ ဒီဝက်ပါမြိုင်ထဲမှာက ဘယ်သူမဆို တစ်ယောက်တည်းလမ်းလျှောက်လို့ မရဘူး၊ ပြီးတော့ ဘယ်သားကောင်ကိုမှလည်း ပစ်လို့မရဘူး”

“ဘာလဲ သက်ဆိုင်ရာက တားမြစ်ထားလို့လား”

ကိုမျိုးအောင်က ဦးခေါင်းကိုယ်ခါပြဲခဲ့ရာမှ

“ဟင်အင်း၊ ဒီနေရာက မြို့နဲ့လည်းအလှမ်းဝေးတယ်၊ အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်းကလည်း လျော့နည်းနေတယ်၊ ဒီဝက်ပါမြိုင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး သက်ဆိုင်ရာက ဘာတားမြစ်ထားတာမှ မရှိဘူး”

“ဒါဖြင့် အဲဒီတားမြစ်ချက်တွေကို ဘယ်သူက ထုတ်ထား

တာလဲ”

မင်းခေါင်က သူသိလိုသည်အချက်ကို နှိုက်နှိုက်ခွတ်ခွတ်ပဲ ပေးသည်။

ကိုမျိုးအောင်သည် ချိုင်ခွက်တစ်ခုကို ကွေ့ပတ်ရှောင်လိုက်ရာမှတစ်ဆက်တည်း

“ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါက ဒီတားမြစ်ချက်ကို ထုတ်ထားတယ်ဆိုတာကိုတော့ ဘယ်သူမှ အတိအကျမသိကြသေးဘူး၊ အဲ သိဖို့လည်း ဘယ်သူမှမကြိုးစားကြဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီဝက်ပါမြိုင်ကို လူတော်တော်များများက ဥပေက္ခာပြုထားကြတယ်၊ ဒီဝက်ပါမြိုင်မှာ ပြန်ပျက်သမျှအဖြစ်အပျက်တွေကိုလည်း လူတွေက သိပ်ပြီးစိတ်မဝင်စားကြတော့ဘူးလေ”

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်

မင်းခေါင်ကတော့ ဤဝက်ပါမြိုင်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ စိတ်ဝင်စား

ပြုလာပြီဖြစ်သည်။

အထူးသဖြင့် ကိုမျိုးအောင်ပြောပြသည့် တားမြစ်ချက်တွေကို ထုတ်ပြန်ထားသူသည် မည်သူမည်ဝါဖြစ်သည်ကို သိလိုစိတ်ဖြစ်မိသည်။

စင်စစ်

ထိုတားမြစ်ထားသည့်စာတန်းတို့သည် တစ်နည်းအားဖြင့်
တွေ့ကြည့်လျှင် သွယ်ဝိုက်၍ခြိမ်းခြောက်ထားခြင်းသာ ဖြစ်သည်။
ဤဝက်ပါမြိုင်အတွင်း

တစ်ယောက်တည်း မသွားရဲ၊ မလာရဲအောင် သွယ်ဝိုက်၍
ခြိမ်းခြောက်ထားခြင်းသာဖြစ်သည်။

ထိုတားမြစ်ချက်တို့သည် ခြိမ်းခြောက်ထားသည့်စာတန်းတွေ
ဖြစ်သည်ပဲထားတော့။

မည်သို့သောအကြောင်းကြောင့်
ထိုကဲ့သို့သော ခြိမ်းခြောက်ထားသည့်စာတွေကို ထုတ်ပြန်
ထားရသနည်း။

ပြီးတော့
ထိုခြိမ်းခြောက်စာတွေကို မန်တီးထားသူကရော မည်သူ
နည်း။

အလိုလိုနေရင်း
စဉ်းစားအဖြေရှာရာတွေက ဦးဆောက်ထံသို့ အပြေးအလွှား၊
ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်နှင့်အမျှ ရင်မှာမောကျင်ချင်းသလိုတောင် ဖြစ်လာ
မိသည်။ အဲဒါခေါင်တွေပိုပြီးခြောက်ကပ်လာသလိုလည်း ဆံစားလိုက်ရ
လျက် ရေဆာချင်သလိုပင် ဖြစ်လာမိသည်။

“အင်း ဒီကောင် ဝင်းဒုနောင်အာဆွယ်ကောင်းလို့ ကျွန်တို့
ဒီကိုခရာကလာတာပဲ။ အားလပ်ရပ်ကလေးမှာ စိတ်ဖြေလက်ပျောက်
လျှောက်လည်ပြီး စိတ်ပျော်ရမလားမှတ်တယ်။ အခုတော့ ပိုပြီးတော့
ထောင် စိတ်ညစ်နေပြီ”

မင်းခေါင်က စိတ်ပျက်လက်ပျက်ချီသည့်သွင်လျာဖြင့် ညည်း
ညှူသည်။

“ဒီလောက်စိတ်ညစ်လိုက်ပါနဲ့ဦး ညီလေးရာ၊ စိတ်ကို
ပျော်ပျော်ထားဆမ်းဦး၊ လောကကြီးမှာနေတာတစ်ရက် ကျေနပ်စရာကြီးပါ။
မောင်ရင်တို့စိတ်ချမ်းသာမယ့်နေရာကို ကိုယ်လိုက်ပို့ပေးမှာပါ။ ဒီ
အတွက် ဘာမှမပူပါနဲ့”

မင်းခေါင်စိတ်တတ်ကျသွားမှန်းသိ၍ မျိုးအောင်က ပြေသိမ့်
မကားဆိုသည်။ သူ့အသွင်က ထက်ထက်ကြွကြွ၊ ရှင်ရှင်လန်းလန်း
အနေအထားသို့ နှက်ချင်းလက်ငင်းပြောင်းလဲသွား၏။

“နင် စိတ်ညစ်သွားပြီမဟုတ်လား”
တောရီလှိုင်က လေသံတိုးကလေးဖြင့် မေး၏။
သူမက ထောင့်နားတွင်သိုင်နေသောကြောင့် သူမ၏ စကား
ပြောသံကို ကိုယျိုးအောင်မကြားသိနိုင်။

“ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ညစ်ရမှာလဲ၊ နင်နဲ့အတူတူ အပျော်ခရီး

ထွက်လာတဲ့ဥစ္စာ”

“နင် မညာပါနဲ့၊ နှင့်ပုံစံကိုကြည့်တာနဲ့ နင် တော်တော်စိတ်
ညစ်သွားမှန်းငါသိပါတယ်ဟာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲမသိဘူး၊ ဒီတစ်ခါ ခရီး
ထွက်ရတာငါ့စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးပဲ၊ တစ်ခုခုဖြစ်မှာကို ကြောက်လန့်
နေသလိုပဲ”

မင်းခေါင်သည် ဧကရီလှိုင်၏ပခုံးလေးတစ်ဖက်ကို အသာ
ပွေ့ဖက်ဖျစ်ညစ်လိုက်ရာမှ

“ဧကရီရဲ့စိတ်ထဲက အလကားနေရင်းတွေပြီး ဦးခိုခိုနေတာ
ပါ အချစ်ရယ်၊ ငါတို့ ဘာမှမဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ငါတို့မှာ လူအင်အား
တောင့်တာပဲဥစ္စာ၊ ပြီးတော့ မင်းဇော်မှာလည်း သူ့အဖေရဲ့သေနတ်
လည်း ပါလာသေးတာပဲ၊ အဲဒီတော့ ဘာကိုကြောက်လန့်နေရမှာတဲ့
လဲ၊ ကားဆရာကြီးပြောတဲ့စကားတွေကို ဦးနောက်ထဲသိပ်ထည့်မထား
နဲ့၊ သူက ငါတို့ဖျင်းမှာစိုးလို့ စိတ်ကူးတည်ရာ လျှောက်ပြောနေတာ
ဖြစ်မယ်၊ နင် ခေဆာနေတယ်မဟုတ်လား”

မင်းခေါင်က စကားလွှဲပြောင်းလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဧကရီလှိုင်၏မျက်နှာလေး နည်းနည်းတော့ကြည့်စင်သွား
၏။ မသိမသာပြီးရောင်းသန်းလျက် ဦးခေါင်းကိုအသာညှိတ်ပြလေ၏။

“ဒီမှာ ကားဆရာကြီး ရေရရှိမယ့်နေရာရောက်ရင် ကားကို

ဝဏလောက်ရပ်ပေးပါလား”

မင်းခေါင်ကပြောလိုက်သည်။

ကိုမျိုးအောင်သည် မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ဆတ်ခနဲ မင်း
ခေါင်ကိုလှည့်ကြည့်လိုက်၏။

“ညီလေးကို ကိုယ်သတိပေးထားတယ်နော်၊ ဒီလိုနေရာမျိုး
မှာ ဇွတ်အတင်းခေါင်းမာနေရင်တော့ နောက်ဖြစ်လာမယ့်ကိစ္စကိုတော့
တွေးလို့တောင်ရမှာမဟုတ်ဘူးနော်”

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ ရတယ်၊ ကျွပ်ထိုက်နဲ့ကျွပ်ကပ်ပဲ၊ ဒီမှာ ရှိနေ
ကြတဲ့လူတွေအားလုံးက ရေငတ်နေကြတာ၊ ရေငတ်ပြီးတော့ သေရ
မယ့်အဖြစ်မျိုးတော့ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး၊ ခင်ဗျားက စည်းကမ်းကို အရမ်း
ရှိသေနေတဲ့လူဆိုတော့ ကားပေါ်ကနေ ခင်ဗျားမဆင်းပါနဲ့ ကျွပ်ပဲ
ပင်းပြီးရေခပ်ခဲ့ဖို့မယ်၊ ရေရှိမယ့်နေရာသာ ကျွပ်ကိုညွှန်ပြ၊ ရေခပ်ဖို့
ရောင်းလည်း ရှိတယ်မဟုတ်လား”

“ရှိတယ်၊ ကိုယ့်သဘောကတော့ မောင်ရဲ့ကို ကားအောက်
ကိုယ်ဆင်းစေချင်တာ အမှန်ပဲ၊ ကိုယ်ခေါ်လာတဲ့ ဧည့်သည်တစ်ယောက်
ကစ်ခုခုဖြစ်မှာကို ကိုယ် အရမ်းစိုးရိမ်တယ်၊ ဟိုတလောကပဲ”

ကိုမျိုးအောင်က စကားဆက်မည်အပြု မင်းခေါင်က လက်
ကားပြုလျက်

“တော်ဗြဲ တော်ဗြဲ ဒီဝက်ပါမြိုင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာမှ ထင်ပြီးမပြောနဲ့တော့ ကျုပ် ဘာမှမကြားချင်တော့ဘူး။ ဒုက္ခာရီတွေ ပုံပြင်တွေဆိုတာကို ကျုပ်ကသိပ်ယုံကြည်တတ်တာမဟုတ်ဘူး။ ရေခဲမယ့်နေရာနားရောက်ရင်သာ ကားကိုခဏရပ်ပေး ဒါပဲ”

မင်းခေါင်၏လေသံ မာသည်။ ပြတ်သည်။ သူ့အား မည်သို့သောစကားများဖြင့် သတိပေးတားဆီးစေ သူကတော့ နောက်ဆုတ်ချင်ပုံ မရ။ ရှေ့ဆီသို့သာ တစ်ဖက်မတ်မတ်သွားမည့်ပုံ ရ၏။

ကိုယျိုးအောင်သည် စိတ်ထဲမှာတင်းတင်းကျပ်ကျပ်ဖြစ်လာသလို အသက်ကို ပြင်းပြင်းရှူလိုက်မိတော့၏။

ကားစက်ကတော့ တော်တော်ကြီးကို ပူနေပါလေပြီ။ လီဟာနင်းထားသည့်ခြေထောက်တို့မှာ ပူပူလောင်လောင်ဖြစ်နေပါ၏။

အချိန်သည် တရွေ့ရွေ့ဖြင့် ကုန်ဆုံးလွင့်ပျောက်လျက်ရှိ၏။ နေရောင်အလင်းပင် တစ်စတစ်စဖြင့် ပိုနိမ့်နေလေပြီ။ မကြာမီမှာ အမှောင်မင်းသားက သည်ဝက်ပါမြိုင်တောအုပ်ကို ကြီးစိုးပါလေတော့မည်။

ထိုသို့ အမှောင်ထုကြီးစိုးလာလေလျှင်

မိုး မိုး မိုး
ဇူးတပေ

အခန်း (၁၃)

ထောင်ချောက်

လူဆိုသည်သတ္တဝါသည် မလုပ်ပါနှင့်ဆိုသည်အလုပ်ကို မလွန်လုပ်ချင်၏။

မသွားပါနှင့်ဆိုသည်လမ်းကို ဇွတ်အတင်းသွားချင်၏။

စိတ်ဆိုသည်စိတ်ဆိုတာကလည်း အခက်သားကလား။

အရာရာကို သိချင်၏။ စူးစမ်းချင်၏။ လေ့လာချင်၏။

နောင်ခါလာ နောင်ခါဈေး။ ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ရော့ပဲ။

ယခုလည်း ကြည့်။

အတန်တန်တားမြစ်စကားဆိုပါလျက်၊ သတိပေးပါလျက်နှင့်

ဇူးတပေ

မင်းခေါင်ဆိုသည် အဲသည်ကောင်လေးသည် ကားအောက်ထိုးဆင်းပြီး
ရေသွားသပ်ချင်နေ၏။

သည်လိုအရွယ်လေးတွေကလည်း သည်လိုပါပဲ
တစ်ဖွတ်တိုးဆန်ချင်နေသည်။ ဖွတ်တရွတ်နိုင်နေသည်။
အသက်အရွယ်ကလည်း ငယ်သေးတော့ သူတို့ကဲ့သို့သူတို့

အဟုတ်ကြီးမှတ်နေကြ၏။

ရေ့တွင် ဘာဖြစ်မည်၊ မည်သို့သောအန္တရာယ်တွေ ကြုံ
ဆုံမည်ဆိုတာကို သိပ်ပြီးမစဉ်းစားချင်ကြ။

ခက်တော့ ခက်နေပြီ။

သည်ကောင်လေးတွေကို ရိုက်ပြီးဆုံးမရအောင်ကလည်း

သူနှင့် မည်သို့မျှမပတ်သက်။ သူ့သွေးသားတွေ မဟုတ်။

သည်ကြားထဲ

သေနတ်ကလေးတစ်လက်နှင့် အမဲလိုက်ထွက်ချင်နေသည့်

သူကလည်း ရိုသေး၏။

အင်း အမဲလိုက်သည်ဆိုလို့ တလောကအဖြစ်ကလေးတစ်ခု
သွား၍သတိရလိုက်သေး၏။

ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက် ဂျစ်ကားတစ်စီးဖြင့် သည်ဝက်ယိုပြိုင်
ထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားတာ အမှတ်တမဲ့တွေ့မြင်မိလိုက်သေး၏။

သူတို့နှစ်ယောက် အမဲလိုက်ဝတ်စုံအပြည့်နှင့် ဦးခေါင်းမှာ
လှိုင်းကိုယ်စီဆောင်းလို့။

ငိုရွှစ်ကားနှင့် ထိုဇနီးမောင်နှံ ဝင်သာသွားသည်။ ပြန်ထွက်
လာတာကိုတော့ သည်ကနေ့ထက်ထိ မတွေ့ရ။

အင်း ကြည့်ရုံပဲမှာ

သည်ဝက်ယိုပြိုင်ထဲဝင်ရောက်ပြီး တားမြစ်ချက်တွေကို ကျွဲ
လျှန်ပေးကိန်းဖျက်ခဲ့လို့ ဒဏ်ခတ်ခံလိုက်ရပြန်ပြီထင်သည်။

ရင်မော့ဖို့ ကောင်းလို့ဂင်ပါဘိတော့သည်။

သည်ချာဘီတ်လေးပေးပေးရန်နှင့် လိုက်လာမိတာကိုက သူ
တဖူးဖြစ်နေပြီလား မသိဟုတ်တော့။

ဇနားကထင်ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် မောင်းလိုက်ပြီးနောက်
ကျိုမျိုးအောင်သည် ကားကိုလမ်းဘေးထိုးရပ်လိုက်ရာမှ

“ကဲ မောင်ရင်လေး သိပ်လိုချင်နေတဲ့ရေ ဟိုးအောက်ခြေမှာ
ကျိုကယ်၊ တားမရလိုသာ မောင်ရင်ကိုလွှတ်ရတာ၊ ကိုယ့်သဘောက

တော့ မောင်ရင်ကို လုံးလုံးဆသွားစေချင်တာတော့ အမှန်ပဲလေ”
မင်းခေါင်က ပခုံးကိုအသာတွန့်ပြလျက်

“ဘယ်ဘတ်နိုင်မလဲလေး ရေဝတ်ပြီး အားလုံးသေရတော့
မိတ်တိစ္ဆထက်စာရင်တော့ တစ်ခုခုလုပ်ပြီး သေရတာကမှ တော်သေး

တာပေါ့၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျားရဲ့ကားကလည်း ရေမှမထည့်တော့ရင် မကြာတော့ဘူး ကားတစ်စီးလုံး မီးသောင်တိုက်အသွင်းခံရတော့မှ သေချာတယ်လေ၊ ဒီအချိန်မှာ တခြားကိစ္စထွေထွေက ရေက အထူးကြီးဆုံးပဲမို့လား”

သူပြောသည်မှာလည်း သဘာဝကျေနပ်သည်မို့ ကိုယ့်အားသာတာမှထပ်မံပြောပါလေတော့။

“ဝင်းအောင် အဲဒီမှာရှိတဲ့ ရေပုံးကိုပေးဆေးကွာ”

ဝင်းအောင်က ရေပုံးကို လှမ်းပေး၏။ စုတ်ကိုင်လိပ်စားခြင်းဖြစ်၏။

“နင် သတိတော့ထားပြီးသွားနော်၊ ဒီနေရာက ငါတို့ဖွဲ့တွက် စိမ်းတယ်၊ ပြဿနာဆိုတာ အချိန်မရွေးဝင်လာနိုင်တယ်”

ကေရီလှိုင်က လှမ်းရွံသတိပေး၏။

မင်းခေါင်သည် မျက်စိတစ်ဖက်ဖိုတ်ပြု၏။ ကားအောက်ဆီဆင်းကာ အောက်သို့ဆင်းရသည့် ဆင်ခြေလျောအတိုင်း သတိမရှိဆင်းခဲ့လေ၏။

‘၇။’

အောက်ခြေသို့ရောက်ခါနီးမှ ရှု့ခနဲဆိုသည့်အသံကို ဓူတ်တရက်ကြားလိုက်ရသည်မို့ မင်းခေါင်သည် လှမ်းလက်စမြေလှမ်းဆုံ

တုံ့ဆိုင်းရပ်တန့်လိုက်မိ၏။

တစ်ဆက်တည်း

အသံကြားရာဘက်ဆီသို့ မျက်လုံးအကြည့်က ရောက်သွား၏။

သည်တော့လည်း သရက်ပင်ကြီးတစ်ပင်ပေါ်ကနေ အောက်သို့ရပ် ရပ်ဆွဲဆွဲဆင်းလာနေသော မြွေကြီးတစ်ကောင်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

မြွေကြီး၏မျက်လုံးအစုံက နီနီရဲ့ရဲ့

ပါးဆပ်တွင်းမှ လျှာနှစ်ခွက် ဝင်ချည်ထွက်သည်။

အာရှည်က ခြောက်ပေခန့်ရှိမည်။

ကျောမြင်ပေါ်မှာ ပြောက်ပြောက်ကျားကျားနှင့် ကြည့်ရသည်မှာ

ငန်းတော်ကျားကြီးပဲ ဖြစ်ပါလေမည်။

ပွဲဦးထွက်မှာ တွေ့လိုက်ရသော ထိုမြွေကြီးကိုကြည့်၍ မင်းခေါင်၏ရင်မှာ နည်းနည်းတော့အခုန်မြန်သွား၏။ အသက်ရှူပင် မှားလျှားချင်၏။

သို့သော်

မြွေကြီးက သူ့လမ်းသူသွားနေခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ့ကိုမြင်တွေ့၍ သစ်ပင်ပေါ်ကနေ ဆင်းလာနေခြင်းမဟုတ်။
မင်းခေါင်သည် အသက်ကိုပြင်းပြင်းချွန်၍ ငရုအနီးသို့ ဆက်
လှမ်းလျက် လျှောက်လှမ်းခဲ့၏။

ရှေ့မလှမ်းမကမ်းမှာ ရေကန်ငယ်တစ်ခုကို တွေ့မြင်လိုက်ရ
သည်။

နည်းနည်းတော့ စိတ်ဓာတ်တက်ကြွသွား၏။

စိတ်လောလည်း နည်းနည်းကြီးသွား၏။

ဒါကြောင့်လည်း

အောက်တွင်ရှိနေသည့် နွယ်ကြိုးတစ်ကြိုးကို အမှတ်မထင်
တိုက်မိရာမှ လူ့မှာ ငရုသို့ဟပ်ထိုးဖြစ်သွား၏။

သည်စဉ်မှာပင်

ဦးခေါင်းထက်ဆီမှ ဂျိုးခနဲဂျွတ်ခနဲ အသံတစ်သံကြားလိုက်
ရသလို တစ်စုံတစ်ရာသောဝတ္ထုကြီးတစ်ခု ဦးခေါင်းတည့်တည့်ခိသို့
မြှတ်ကျလာသလို ထင်မှတ်လိုက်မိသည်။

မင်းခေါင်သည် ဘာရယ်ညာရယ်မဟုတ်ဘဲ နောက်သို့ ခြေ
တစ်လှမ်းခုန်ဆုတ်လိုက်မိသည်။

'ဒုတ်'

ငုတ်ကဲ့သို့ ဝါးချွန်ကြီးတစ်ခုခုပင်က ဓောဓောတုန်းက

သူ့ရပ်ခိုသောနေရာကို လာရောက်စိုက်ပါ၏။

ထိုဝါးချွန်အလယ်ပိုင်းတွင် နွယ်ကြိုးတစ်ကြိုးချည်နှောင်
ထား၏။ ထိုနွယ်ကြိုး၏အစသည် သူ ဓောဓောတုန်းက အမှတ်တမဲ့
ဝင်တိုက်မိသည့်နွယ်ကြိုးနှင့် တစ်ဆက်တည်းဖြစ်နေ၏။

တစ်ယောက်ယောက်က ထောင်ချောက်ဆင်ထားခြင်းပေ။

အကယ်၍သာ

မင်းခေါင်သာ အမှတ်တမဲ့ဖြစ်ပြီး မရှောင်ခဲ့၊ မတိမ်းခဲ့လျှင်

ယခုလောက်ဆို သူ့ငယ်ထိပ်တည့်တည့်ဆီသို့ ထိုဝါးချွန်၏ထိပ်ဖျားက
ပိုက်ဝင်တော့မှာ သေခွာ၏။

သူ ကံကောင်းသွား၏။

အသက်ကိုညှာလှံစောင့်လိုက်သောကြောင့် သူ တော်တော်

ကြိုတို ကံကောင်းသွားခြင်းဖြစ်၏။

သို့မဟုတ်ပါမူ

ယခုလောက်ရှိ သူသည် ဧကရီလှိုင်နှင့်ဝေးရာ တခြားကမ္ဘာ

သို့ ရောက်နေလောက်ပြီ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ

လောလောသတ်လတ်မှာ ကြုံတွေ့လိုက်ရသော သည်းထိတ်

ကိုအခြေရယ်ကြောင့် ကြက်သီးမွေးညင်းတွေ ထသွားမိသည်အမှန်။

“ဟေး ဘာဖြစ်တာလဲဟေ့”

သူတို့သည် သူ့အခြေအနေကို အပေါ်ကနေ မျက်နှာညှိမ
ပြတ်စောင့်ကြည့်နေကြပုံပေါ်၏။

စောစောတုန်းက အဖြစ်အပျက်ကိုလည်း ခြင်တော့လိုက်ကြည့်
ပေါ်၏။

သို့သော်

အလှမ်းနည်းနည်းဝေးနေသောကြောင့် သိသံကွဲကွဲတော့
တွေ့မြင်လိုက်ကြပုံ မပေါ်ပေ။

နိုင်လင်းက အပေါ်ကနေ လှမ်းမေး၏။

သူက လက်ကို အသာငွေ့ယမ်း၍ပြသလိုက်၏။

ထို့နောက်

ရှေ့သို့ ဆက်လက်လျှောက်ခဲ့၏။

အင်း နောက်ထပ်ဘယ်လိုထောင်ချောက်တွေနှင့် ကြုံဆုံရ

ဦးမည် မသိ။

သတိတော့ထားရပေမည်။

မင်းခေါင်သည် မျက်စိလျှပ်လျှပ်ထားကာ ရေကန်နားသို့

ကပ်ခဲ့၏။

ရေကန်အနီးသို့ ရောက်သည်နှင့်

ခြောက်နေပြီဖြစ်သော သွေးစသွေးနုအချို့ကို ရေကန်
အစင်မှာ တွေ့ရလေ၏။

လူသွေးလား၊ တိရစ္ဆာန်သွေးလား မပြောတတ်။

မင်းခေါင်သည် ကိုယ့်အောင်သတိပေးစကားကို ပြန်လည်

ကြားယောင်ရင်း ရေငုံးထဲသို့ ရေအမြန်ခပ်ထည့်လေ၏။

‘ဇွတ် ဇွတ် ဇွတ်’

ရေထည့်နေစဉ်မှာပင် နားထဲတွင် အသံတစ်သံကိုကြားလာရ
၏။

တစ်စုံတစ်ယောက်၏ ခြေသံဖွဖွဇွတ်နင်းသံကဲ့သို့ အသံ
ပျိုး ဖြစ်၏။

သူ စိတ်ထင်တာများလား။

ရေခပ်တာရပ်ပြီး အသာငြိမ်ကာနားကိုစွင့်ထား၏။

‘ဇွတ် ဇွတ် ဇွတ်’

ကြားနေရသေး။

သစ်ရွက်ခြောက်တွေပေါ် ခြေနင်းရာမှ ထွက်ပေါ်လာသော

အသံဖြစ်၏။

သေချာပါလေပြီ။

သည်အနားတစ်စုံတစ်တွင် သူ့အပြင် အခြားတစ်စုံတစ်

ယောက် ရှိနေပါလေပြီ။

ထိုအသံက သူ့ညာဘက်မှ ထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်၏။

မင်းခေါင်သည် ခြေသံဟုတ်ရသည့်အသံ ထွက်ပေါ်လာရာ ညာဘက်ဆီသို့ မသိမသာ စွေစောင်းကြည့်သည်။

သစ်ပင်အုံ့အုံ့ဆိုင်းဆိုင်းအပြင် ချွေးနံ့ပျံ့ပျံ့ပေါင်းထွေကိုသာ တွေ့ရလေ၏။

ခြေသံရှင်သည် ထိုချွေးနံ့ပျံ့ပျံ့ပေါင်းတွေ၏ နောက်ဘက် မှာ ရှိနေသည်လား၊ မပြောတတ်ပေ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်

သည်ရေကန်နားတစ်ဝိုက်တွင် သူ့အပြင် အခြားတစ်စုံတစ် ယောက်ရှိနေပြီဆိုသည့်အဖြစ်ကတော့ ယုံမှားသံသယမရှိစရာ မလို။

ထိုတစ်ယောက်ယောက်သည် မည်သို့သောအကြောင်း

ကြောင်းကြောင့် ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုးလှင်နေရသနည်း။

နေဦး နေဦး

ကိုခြေသံရှင်သည် လူမှဟုတ်ပါ၏လော။

အကယ်၍

တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်ကောင် ဖြစ်ခဲ့သည်ရှိသော်

ဥပမာ-ကျား။

အတိအကျတော့ ပြောလို့မရပါ။

ထိုကျားဆိုသည်သတ္တဝါမျိုးတွေက သည်လိုဝက်ပါပြိုင်လို ငှာရာချီးမှာ ရှိနေတတ်သည်။ ငြီးတော့ သားကောင်ကို အလစ်ချောင်း ပြောင်းတတ်သည်။

သူတို့လို တိရစ္ဆာန်တွေအတွက်ကတော့ သူသည် သား ကောင်ဖြစ်နေနိုင်သည်။

သူ့ကို အလစ်ဆွဲဖို့များ ချောင်းပြောင်းနေရောသလား။

တွေ့မိဖို့နှင့် ကျောထဲမှာ မိမိခဲခဲဖြစ်သွား၏။

လေမတိုက်ပါဘဲ လေအတိုက်ခံရသလို တစ်ကိုယ်လုံး အေး

မက်ချင်လာ၏။

မင်းခေါင်သည် ရေပုံးကိုဆွဲ၍ လာရာလမ်းအတိုင်း အပေါ် ဝှံ့ ခြန်ခြန်ဆန်ဆန်တတ်ခဲ့၏။

“မင်း ဘာဖြစ်လာတာလဲ၊ မင်းကိုကြည့်ရတာ တစ်ခုခု တွေ့ လာသလိုပဲ၊ ခုပုပေါ်မှာလည်း ချွေးတွေနွေးပါလား။”

ဝင်းအောင်က သူ့အချိန်အကဲကို ကြည့်၍မေး၏။

မင်းခေါင်သည် ဝင်းအောင်အား ရေပုံးလှမ်းပေးလိုက်ရာမှ ဝက်ဆက်တည်း။

“မင်းခဲစိတ်ထဲမှာ ထင်နေလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်၊ ငါ ဘာမှ

မဖြစ်ပါဘူး။ နဖူးပေါ်မှာ ရွေးထွက်တယ်ဆိုတာကလည်း အောက်နဲ့ အပေါ်ကို အတက်အဆင်းလုပ်လိုက်ရတာကိုးကွာ”

ဝင်းအောင် သိပ်ကျေနပ်ပုံမပေါ်။

သို့သော် ဘာမှတော့ ထပ်ပြီးမပေးပါလေတော့။

ကိုမျိုးအောင်ကတော့မူ တစ်စုံတစ်ရာကို အတွေးမပါက် သွားသကဲ့သို့ တစ်ဖက်သို့လှည့်၍ မဲပြီးပြီးလိုက်၏။

ဝင်းအောင်က ရေပုံးထဲမှရေကို မော့၍သောက်ပြီးနောက် ကေရီလှိုင်အား လှမ်း၍ပေး၏။

ကေရီလှိုင်က ရေကိုသောက်ပြီးနောက် နိုင်လင်းကိုပေးသည်။

နိုင်လင်းအနည်းငယ်သောက်ပြီးနောက် မင်းခေါင်အား လှမ်း၍ပေးလေ၏။

မင်းခေါင်ကမသောက်ဘဲ ကိုမျိုးအောင်ကို လှမ်း၍ပေးလိုက်လျက်

“ခင်ဗျားရဲ့ကားထဲကို ထည့်လိုက်တော့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ မင်း မသောက်တော့ဘူးလား”

မင်းခေါင်က ဦးခေါင်းခါပြလျက်

“ငါ့ကားချင်စိတ်မရှိတော့ဘူး”

“အင်း တော်တော်ထူးဆန်းတာပဲ၊ စောစောတုန်းကတော့

ရေထာထယ်ချည်းပဲ ပြောနေပြီးတော့၊ အေးပေါ့လေ အခြေအနေ ဆိုတာမျိုးက အချိန်အခါအလိုက် ပြောင်းလဲတတ်တာမျိုးပဲလေ၊ ကိုယ် သဘောပေါက်နားလည်တတ်ပါတယ်”

“ခင်ဗျားက ဘာကိုနားလည်သဘောပေါက်တာလဲ”

မင်းခေါင်က ဆတ်ခနဲမေးလိုက်သည်။

ကိုမျိုးအောင်သည် ရေပုံးဆွဲ၍ အောက်သို့ဆင်းလိုက်ရာမှ

“လူကြီးတွေရဲ့ပြောစကားဆိုစကား နားထောင်တတ်တဲ့

ကလေးဆိုင်းဟာ ဘယ်တော့မှခုကွမရောက်တတ်ဘူး၊ အေး လူကြီး

သူမရဲ့စကားကို နားမထောင်ဘဲ ကိုယ့်သဘောအတိုင်း လုပ်မယ်

ဆိုရင်တော့ အင်း တစ်တွေ့မဟုတ်၊ တစ်တွေ့တွေ့တော့ ဒုက္ခလှလှ

ကြီး တွေ့ရမှာပဲ၊ ငါ့ညီ ရေခပ်သွားရင်း ဘာတွေ့လာတယ်တော့

အတတ်တော့မပြောနိုင်ပေမယ့် တစ်ခုခုတော့တွေ့လာတယ်ဆိုတာ

တော့ ငါ့ညီ ငြင်းလို့မရပါဘူးလေ”

“တော်တော့ဗျာ တော်တော့၊ ခင်ဗျားကြီး ဘာမှဆက်မပြော

နဲ့တော့၊ ကိုယ်လုပ်ချောရိုတာသာ ပြန်ပြန်လုပ်ပြီးရင် ဒီကနေသာ

အမြန်နဲ့ခွာတော့ဗျာ”

မင်းခေါင်က စိတ်တိုတောင်းစွာ လှမ်းဟောကံလိုက်သည်

နောက် ကိုမျိုးအောင်သည် ကားရှေ့စက်ပုံးဖွင့်၍ ရေထည့်လေ၏။

မင်းခေါင်သည် တစ်ခုခုကို စိတ်မကျေနပ်သလို လက်သီးကို ဆုပ်ထားသည်။

အတွင်းစိတ်၏လှုပ်ခတ်မှုကြောင့် မျက်နှာတစ်ပြိုင်လုံးမှ နှိပ်စပ်ဖြစ်နေသည်။

“နင် ရေသွားခပ်တာ ဘာတွေ့ခဲ့ရလို့လဲ”
ကေရီလှိုင်က လေအေးကလေးဖြင့် မေးသည်။

“အင်း တွေ့ခဲ့တယ်”

“ဘာ ဘာတွေ့ခဲ့တာလဲဟင်”

ကေရီလှိုင်က ပြုံးပြုံးပြောပြောဖြင့် ကသောကပြောလေး မေးသည်။ မင်းခေါင်၏နှုတ်ဖျားမှ တုံးတိတ်ကြီးထွက်လာသည့် တွေ့ခဲ့တယ်ဆိုသည့်စကားက သူမရင်ကို ဒိန်းခနဲဖြစ်သွားစေသည်မှာ အမှန်ပင်။

မင်းခေါင်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလျက်

“ဒီလောက်လည်း တုန်လှုပ်မသွားလိုက်ပါနဲ့ ဧကရီ၊ ကိုယ့်တွေ့ခဲ့တာက ဒီဝက်ပါဗြိုင်မှာ မတွေ့ရတဲ့ထောက်ချောက်တွေ ဆင်ထားတယ်ဆိုတာပဲ”

“ဘယ်လို မတွေ့ရတဲ့ထောက်ချောက်တွေလဲ”

နှိုင်းလင်းက မေးသည်။

“တူတွေကို တစ်ယောက်တည်း လမ်းမလျှောက်နိုင်အောင် ဆင်ထားတဲ့ထောက်ချောက်တွေပေါ့ကွာ၊ ကံကောင်းလို့ ငါတောင် ထောင်ချောက်မိတော့မလို့၊ သီသီကလေး လိုသွားတယ်”

ဧရာဝတီ

မင်းခေါင်သည် ကြက်သီးမွှေးညင်းထသွားသလို ပခုံးကို ချုံ့ပြလိုက်၏။

ကိုယ့်အောင်သည် ကားစက်ခေါင်းထဲ ချေညှိပြီးသည်နှင့် စက်ခေါင်းအပုံးပိတ်သည်။ ထို့နောက် ကားပေါ်ပြန်တက်ထိုင်ကာ စက်နှိုး၍ မောင်းထွက်ခဲ့ပေ၏။

“လူဆိုတာ တစ်ခါပဲ ကံကောင်းနိုင်တယ်၊ နောက်တစ်ခါ ကံကောင်းဖို့ဆိုတာ သိပ်တော့မလွယ်လှဘူး”

ကိုယ့်အောင်က စကားအဆက်အစပ်မရှိ ပြောလာ၏။

စောစောတုန်းက သူ့ကြုံဆုံခဲ့ရသည်များကို ရည်ရွယ်ပြီး ပြောတာများလား၊ မလုံမလဲစိတ်ဖြင့် ကိုယ့်အောင်ကို လှည့်ကြည့်မိလျက် မင်းခေါင်က

“ခင်ဗျား ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“ဪ ဘာကိုမှဆိုလိုတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ့်အကြောင်းကို သိမြန်တော့ရင်၊ လွတ်ခနဲပြောလိုက်မိတာပါ၊ ကိုယ်က ထိတစ်ခါ

ပေါက်ဖူးတယ်လေ၊ နောက်ထပ်များ ပေါက်ဦးမလားဆိုပြီး ထပ်ခါ
တလဲလဲထိုးတာ ငွေသာကုန်သွားတယ်၊ တစ်ခါထပ်ပြီး ကံမကောင်း
တော့ဘူး။ အဲဒါကိုတွေ့မိပြီး လွှတ်ခနဲပြောလိုက်မိတာပါ။”

ကိုမျိုးအောင်စကားသည် တမင်သက်သက် လှီးလှဲပြောသွား
ခြင်းပဲ ဖြစ်ပါလေသည်။

ဤဝက်ပါမြိုင်၏လှိုငှက်ချက်တို့ကို ကိုမျိုးအောင် ဂယနုဏ
သိရှိနေမှာ သေချာ၏။

သို့ပေမယ့်

အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာကြောင့် သူသည် ထိုလှိုငှက်ချက်
တွေကိုထုတ်ဖော်ပြောရမှာ ကြောက်ရွံ့နေခြင်းပဲ ဖြစ်ပါလေမည်။

“နင် နောက်တစ်ခါ ကားအောက်ကိုတစ်ယောက်တည်း
မဆင်းပါနဲ့တော့ဟာ၊ နှင့်အတွက် ငါ ရင်လေးလွန်းအားကြီးလို့ပါ။”

ကေရီလှိုင်က သူ့ပန်းပေါ် ခေါင်းကလေးမှေ့တင်ရင်း စိုးရိမ်
သလိုပြော၏။

“ဒီဝက်ပါမြိုင်ထဲမှာ ငါတို့အပြင် တခြားလူတစ်ယောက်
ယောက် ဒါမှမဟုတ် ဒီထက်ပိုသွင်းလည်းမရှိမယ် အဲဒီလူတွေရှိနေမှာ
သေချာတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ငါ ဈေးသွားခပ်တုန်းက ငါ့
နောက်ကနေလိုက်လာတဲ့ တစ်ယောက်ယောက်ရဲ့ခြေသံကို ငါ အသေ

အချာကြားလိုက်မိလို့ပဲ”

“အင်း ငါ့ညီကြားလိုက်တာ အခုမှခြေသံတစ်သံပဲ ရှိသေး
တယ်။ ရှေ့ကိုဆက်ပြီးသွားရင် နောက်ထပ်ခြေသံတွေ ထပ်ခါတလဲလဲ
ကြားရလိမ့်ဦးမယ်။ ကိုယ်ကတော့ ဒီဝက်ပါမြိုင်ကို အခေါက်ခေါက်
အခါခါရောက်ဖူးနေကျဆိုတော့ ခြေသံတွေကို ခဏခဏကြားနေရ
တာပဲ။ ကြာတော့လည်း စိတ်ထဲမှာ ရိုးသွားပြီ၊ ဘာခံစားချက်မှ မရှိ
တော့ဘူး။”

“ဒီမှာ ကိုမျိုးအောင် ကျွန်ုပ်ကို အမှန်အတိုင်းပြောစမ်းပါ။
ဒီဝက်ပါမြိုင်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျား အားလုံးသိထားတယ်မဟုတ်လား။
ဒီခြေသံတွေဟာ ဘယ်သူ့ခြေသံတွေလဲဆိုတာကိုကော ခင်ဗျား သိ
တယ်မဟုတ်လား။”

ပင်းခေါင်က စကားအစ်အောက်ကြည့်သည်။

ကိုမျိုးအောင်က သဘောကျသလိုပြုံးသည်။

“အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ဒီဝက်ပါမြိုင်ထဲကို အခေါက်ခေါက်
အခါခါရောက်ဖူးတာတော့ မှန်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီဝက်ပါမြိုင်နဲ့ ပတ်သက်
တဲ့ကိစ္စအားလုံးကိုတော့ ကိုယ် ဘာမှမသိဘူး။ အဲဒီအထဲကိုရောက်
လာရင် ခြေသံတွေကြားရမယ်ဆိုတာရယ်၊ တားမြစ်ထားတာတွေကို
ပလိုက်နာရင် ခုကွရောက်မယ်၊ အဲသလောက်ပဲ ကိုယ်သိတယ်။ ဒီထက်

ပြုံး ကိုယ် ဘာမှမသိဘူး၊ ကိုယ်ကလည်း ကိုယ်နဲ့မဆိုင်တဲ့ကိစ္စတွေကို မစပ်စုတတ်ဘူးလေ”

မင်းခေါင်သည် ကိုမျိုးအောင်အား စိတ်ထဲက မသက်သာချင် သလိုပင်ဖြစ်လာမိသည်။ သံသယဝင်ချင်သလိုပင် ဖြစ်လာမိသည်။

ကိုမျိုးအောင်သည် ဤဝက်ပါမြိုင်ထဲမှ လျှို့ဝှက်လူသားတွေ နှင့် ပတ်သက်ဆက်စွယ်မှုရှိနေသည်လား မသိ။

ခြေသံရှင်နှင့် ကိုမျိုးအောင် တစ်ကွိုတ်တည်း၊ တစ်ဉာဏ် တည်းများဖြစ်နေသည်လား မပြောတတ်။

‘ဒိုင်း’

အတွေးလွန်သွားသည့်အခိုက် ရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်လာ သည့် ပေါက်ကွဲသံ။

သူတို့အားလုံး တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့် လိုက်မိကြသည်။ အဖြေရှာသည့်အကြည့်၊ ထိုပေါက်ကွဲသံနှင့် စပ်သွင်း ၍ အဓိပ္ပါယ်ဖော်သည့်အကြည့်။

“ဘာအသံလဲဗျ”

ခိုင်လင်းက တစ်ယောက်တည်း မေးခွန်းထုတ်သလိုပေး သည်။

ကိုမျိုးအောင်က သဘောကျသလို ပြုံးလိုက်ရမှ

“အင်း ကိုယ်တို့ထက်အရင် မရှေ့မှာ ဧည့်သည်တွေရောက် ခဲ့ပြန်ပြီထင်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ စောစောက မောင်ရင်တို့ ကြားလိုက်ရတဲ့အသံက ကားဘီးပေါက်တဲ့အသံပဲ”

“အင်း ဒီလိုဆိုတော့သည်း ကျွန်တို့အတွက် အဖော်ရတာ မငါးဗျာ”

မင်းခေါင်က မဲ့ကားရွဲကာပြန်ပြောသည်။

မင်းခေါင်ကတော့မူ ဘာမှမပြောဘဲ အသာနှုတ်ဆိတ်နေမိ သည်။ သူ့အနေဖြင့် သည်ဝက်ပါမြိုင်ထဲသို့စတင်ဝင်ရောက်ကတည်း က စိတ်ထဲမှာ မွန်းကျပ်သလိုခံစားလိုက်မိသည်။ အမှန်စင်စစ် သည် ဖားလည်ခရီးကို စတင်ခဲ့သူက ဝင်းအောင်ဖြစ်သည်။ ဝင်းအောင်က ဖားမဲလိုက်ဝါသနာပါသူ၊ ဝက်ပါမြိုင်ထဲမှာ သားကောင်တွေရှိနေ ကြောင်း တစ်ခွန်းတစ်စသိရှိထားသူ၊ သို့နှင့် အားလပ်ရက်မှာ ၄ နှစ် ဖုံးထွက်ကြည့် မြင်ဆင်သောအခါ ဝင်းအောင်က ဝက်ပါမြိုင်သို့ တစ်ခါ တစ်ခါအရောက်သွားကြရအောင်ဟု ဆွယ်တရားဟောခဲ့ရာမှ နောက်ဆုံး သူတို့အားလုံး ဤနေရာသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြခြင်းပဲ ဖြစ်ပါ လေတော့၏။

ဝက်ပါမြိုင်ထဲသို့ စတင်ဝင်ရောက်စကတည်းကပင် ပျော်စရာ တစ်ကွက်မှမတွေ့။ စိတ်ညစ်ညူးရောတွေ့နှင့်ချည်းသာ တွေ့နေရ

ဝက်သိဉ်

ကြောမီ အမှောင်ထုက ကြီးစိုးလွှမ်းမိုးလာလေတော့မည်
သာတည်း။

သည်။ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်သွားလို့စိတ်တောင် ပေါက်စိသည်။
အင်းလေ ရောက်လာမှတော့ မထူးတော့ပါဘူး။ ဝက်သိဉ်ထဲကို
အစအဆုံး ဝင်ကြည့်လိုက်တာပေါ့လေ။ နောက်ဆုံး ကိုယ့်စိတ်ကို
မြေသိမ့်သည်။ တစ်ဆက်တည်း သတိကိုလည်း အဆင့်မြတ် လက်
ကိုင်ထားဖို့လည်း စိတ်ဆုံးဖြတ်ထား၏။

သည်စဉ်မှာပင် ကျိုးအောင်ထံမှ ဝေခွန်သံသ့သ့ ထွက်
လာ၏။

သူ့လေခွန်သံက တစ်မျိုးပင်။ ကြားရသူအားနားထဲမှာ မြေတွင်း
သံအလား မှတ်ထင်ရလေ၏။

မင်းခေါင်သည် ဝေခွန်လှိုင်၏လက်ဖဝါးခလေးကို ဖမ်းဆွဲ
ကိုင်လိုက်မိသည်။

အေးစက်နေသောအတွေ့အထိကို ခံစားရ၏။

ဝေခွန်လှိုင်ကိုယ်တိုင်လည်း ဝက်သိဉ်နှင့်ဝင်လှည့်၍ စိတ်ထဲ
မှာ ဝေခွန်တစ်ရပ်ခံစားနေရပြီဖြစ်ကြောင်း အထူးတလည်ပြောနေ
စရာ မလိုပေ။

အချိန်သည် တရွေ့ရွေ့ဖြင့် ကုန်ဆုံးလွန်မြောက်နေသည်။

နေမင်းအလင်းရောင်က တစ်စတစ်စဖြင့် ရုပ်သိမ်းပျံ့ငွေ့
ပြီဖြစ်သည်။

“ခင်ဗျား သယ်လမ်းကို အများဆုံးရောက်ဖူးသလဲ”

နိုင်လင်းက အနောက်ကနေ လှမ်းမေးလေ၏။

“အဖုန်အတိုင်းပြောရင်တော့ ကိုယ်ကတော့ ရတနာဒီပ
တက်တို့ တစ်ခေါက်မှမရောက်ဖူးဘူး။ ရတနာသီရိတက်ကိုတော့
မခေါ်တိုင်းရောက်တယ်”

ကိုမျိုးအောင်က အဖြေပေးလိုက်သည့်နောက် မင်းခေါင်က
ကြာဆင်နွှဲအခြေပေးလိုက်လေ၏။

“ဒါဆို ခင်ဗျားတစ်ခေါက်မှမရောက်ဖူးသေးတဲ့ ရတနာသီရိ
တက်ကိုသာ မောင်ပေတော့ဗျာ။ ခင်ဗျားအတွက် လမ်းသစ်တစ်ခုကို
ရောက်ဖူးဘယ်ရှိသွားတာပေါ့ဗျာ။ မဟုတ်ဘူးလား”

ကိုမျိုးအောင်က ကောင်းသည်၊ ဆိုးသည်အဖြေမပေးဘဲ
ပဲယာထိုး၍ ကားကိုဆက်ပြီးမောင်ခင်ခွဲလေသည်။

သည်မှာဘက်ပိုင်သည် တောအုပ်ခိုပြီးထူထပ်လေသလား
မှတ်ထင်ရသည်။

ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်မှာ အလှူကျပေါက်ရောက်နေသော
လမ်းပင်များက ထူထပ်စွာရှိနေသည်။

ဒါကြောင့်လည်း

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အလင်းရောင်အားနည်းနေဘိသို့

အခန်း (၁၄)

ရတနာဒီပနှင့်ရတနာသီရိ

ကားကို တုံ့ခနဲ ရပ်လိုက်သည်။

ရှေ့မှာ လမ်းဆုံလမ်းခွဲကို တွေ့ရ၏။

လမ်းညွှန်ဆိုင်းဘုတ်ငယ်လေးနှစ်ခုကို တွေ့ရ၏။

ညာဘက်သို့ညွှန်ပြထားသည်က ရတနာဒီပ။ ဘယ်ဘက်သို့

လမ်းညွှန်ထားသည်က ရတနာသီရိ။

“ကဲ လမ်းဆုံကိုတော့ ရောက်ပြီ။ မောင်ရင်တို့ ဘယ်ဘက်
ကို သွားချင်သလဲ။ မောင်ရင်တို့ကြိုက်တဲ့လမ်းကိုသာ ရွေးပေးတော့”

ကိုမျိုးအောင်က မေးစေ့ကိုပွတ်သပ်ရင်း မေးသည်။

ရှို၏။ ပိုပြီးအမှောင်ကျနေသလိုလည်း ရှိသည်။
ငှက်အော်မြည်သံတွေကိုလည်း စဉ်ဆက်မပြတ် ကြားလာရ
၏။

ပြီးတော့

ဟဲ့အဝေးဆီမှအူနေသော ရွေးသံတွေကလည်း နားမထံသာ
စရာ ကောင်းနေ၏။ အသည်းငယ်သူအဖို့ ကျော့ချမ်းစရာ ကောင်း
နေ၏။

“အင်း ငါတော့ လူပေါင်းများပြီထင်တယ်။ ဟေ့ကောင်
နိုင်လင်း မင်းရွေးလိုက်တဲ့နေရာကိုလည်း ကြည့်စမ်းဆီဦးကွား ပျော်စရာ
တစ်ကွက်မှမရှိတဲ့ တကယ့်တောအုပ်ကြီးပဲကွ”

မင်းခေါင်က စိတ်ပျက်လက်ပျက်ခြင် နိုင်လင်းအား အပြစ်
တင်စကား ဆိုမိသည်။

“အေး ဒီလိုတောထူထပ်တဲ့နေရာမျိုးမှာ သားကောင်တွေ
တွေ့လာနိုင်တယ်ကွ”

ဝင်းအောင်က တစ်မျိုး။

သူ့စိတ်ကူးနှင့်သူ ဓာတ်တည့်နေ၏။

နောင်ဖြစ်လာမည့်အရေးကိစ္စတွေကိုတော့ သူ့ဦးနှောက်
ထဲမှာ လုံးဝထည့်ထားပုံမပေါ်ပေ။

ပြောက် အသက်ကလည်း ငယ်ရွယ်သေးသည့် လူငယ်လူရွယ်
တစ်ယောက်ပေကဲ့။

အတွင်းသို့ရောက်လာလေ လမ်းက ပိုပြီးကျဉ်းပြောင်းလာ
သလို ရှို၏။ ပြီးတော့ အလင်းရောင်ရုပ်သိမ်းပြီး အမှောင်ထုစတင်
ပျိုးနေချိန်။

ကိုယ့်အောင်သည် သတိထားမောင်းနေရ၏။

“ကားထွမ်း ထွန်းလိုက်ပါလား”

ဝင်းခေါင်က အကြံပေးသည်။

“မီးလုံးအသေခံ ဖြင့်လို့ရတယ်။ အကြီးက နှစ်လုံးစလုံး
ကျွမ်းနေတယ်”

စိတ်ပျက်စရာကောင်းလိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်းများ။

သည်ကားနှင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုနေပြီး မီးလုံးလေး
နှစ်လုံးတောင် ဝယ်မလဲနိုင်တော့ဘူးတဲ့လား။

သည်ကားကို ကြည့်ရတာ

သည်ကားကရသမျှငွေတွေကို တခြားကိစ္စတစ်ခုခုမှာ သုံး
ပြုန်းနေပုံရ၏။ ဥပမာ ဆေးလိပ်၊ အရက်၊ ကွမ်းယား ပြီးတော့
ပိန်ဆက်စွဲ။

သူမှာ ငွေယိုပေါက်တစ်ခုခုရှိနေလို့သာ သည်ကားကိစ္စကို

အရေးမစိုက်နိုင်တာပဲ ခြစ်ရမည်။

အင်းလေ လောကကြီးမှာ လူတိုင်းလူတိုင်းဟာ တစ်ယောက် တစ်မျိုးစီတော့ ချို့ယွင်းချက်ရှိကြတာချည်းပဲလေ။

သည်နှယ်ပင်

အသိတရားရလိုက်လျက် မင်းခေါင်သည် ကားမီးလုံးကိစ္စ နှင့်စပ်လျဉ်း၍ ကိုမျိုးအောင်အား မည်သည့်စကားမှ မဆိုဖြစ်ပါလေ တော့။

ကားကွေ့ရှင်ကို ကျောနောက်မှိုလိုက်ရင်း မျက်လုံးအစုံကို မှေးမှိတ်ထားလိုက်မိတော့၏။

ထိုစဉ်မှာပင်

နိုင်လင်းက အသံတိုးတိုးနှင့်သံချင်းတစ်ဖုဒ်ကို ထဆိုပါလေ တော့၏။

နိုင်လင်း၏အသံက နှစ်ကိုယ်ကြားအသံဆိုပေမယ့် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေလေသည် ထိုပတ်ဝန်းကျင်မျိုးမှာ ကားစက်သံနှင့် ငရာ၍ ကျယ်လောင်နေသလိုမှတ်ထင်ရသည်။ သူ့သံချင်းသံက ပွင်းပိုင်းငွေ့မွယ်ကောင်းလှ၏။

ဇီး ဇီး ဇီး

ဇူးတပေ

အခန်း (၁၅)

ကားထားချင်း လူလူချင်း

“ဂျိန်း”

“ဟင်”

ကိုမျိုးအောင်၏နှုတ်မှ ဟင်ခနဲ အာမေဒိုတ်သံထွက်သွားလလို ကားဘရိတ်ကိုလည်း ဆောင့်နှင်းလိုက်မိ၏။

မုေးစင်းငိုက်ယှဉ်းနေသည့် သူတို့အားလုံး၏ အစုံစုံသော မျက်လုံးတွေမှာလည်း ပြူးကျယ်ကုန်၏။

တကယ်တော့

သူတို့၏ကားသည် လမ်းဘေးတွင်ရပ်ထားသော ဒက်ဆန်း

ဇူးတပေ

ဆလွန်းကားနက်လေး၏နောက်ပြီးကို အဖျားခတ်၍ထိတွေ့မိသွားခြင်းဖြစ်၏။

သူတို့သည် ထိုကားကို အဝေးကပင် လှမ်းမြင်တွေ့၏။

ကိုယျိုးအောင်လည်း ကောင်းစွာမြင်တွေ့သည်။

လွတ်မည်အထင်ဖြင့် ကိုယျိုးအောင်က ကားကိုမရပ်ဘဲ ဆက်လက်မောင်းနှင်လိုက်ရာ သူတို့၏ကား ဘယ်ဘက်ဘန်ပါနှင့် ထိုကား၏နောက်ပြီးဘန်ပါ အဖျားခတ်ထိတွေ့သွားမိခြင်းပဲ ဖြစ်ပါလေ၏။

ထိုကား၏ရှေ့တွင် ရပ်နေဟန်ရှိသည့် အမျိုးသားတစ်ယောက် ထွက်လာ၏။ အမျိုးသမီးငယ်တစ်ယောက်ကလည်း ကားနောက်ခန်းတံခါးဖွင့်၍ ဆင်းလာ၏။ သူတို့နှစ်ယောက်အပြင် အသက်လေးဆယ်ကျော်အရွယ်ရှိ မျက်နှာတင်းတင်း၊ ရုပ်ရည်ကြမ်းကြမ်းနှင့် အမျိုးသားကြီးတစ်ယောက်ကလည်း ကား၏တစ်ဖက်ကနေ ထွက်၍ လာပြန်၏။ ထိုရုပ်ရည်ကြမ်းကြမ်းနှင့် အမျိုးသားကြီးက ရှေ့သို့တက်လာလျက် သူ့ကားနောက်ပြီးပိုင်း၏ အပျက်အစီးကို လာ၍ကြည့်လေ၏။

ကိုယျိုးအောင်သည်လည်း ကားအောက်သို့ဆင်းလိုက်သလို သူတို့လေးယောက်ကလည်း မဟုတ်သော်လည်း အပျင်းပြေဆိုသည့် သဘောဖြင့် အောက်သို့ခုန်ချလိုက်ကြလေ၏။

“ဘယ်လိုလဲ အပေါင်းအသင်း၊ ကားတစ်စီးလုံးရပ်ထားတာတောင် မမြင်တော့ဘူးလား။ ဒါမှမဟုတ် မျက်စိမှိတ်ပြီးတော့များကားကိုမောင်းနေတာလား”

တစ်ဖက်လူက ကိုယျိုးအောင်၏မျက်နှာကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ရင်း ခပ်တည်တည်မေးသည်။

ကိုယျိုးအောင်သည် မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့်တစ်ချက်ပွတ်သပ်လိုက်ရာမှ တစ်ဆက်တည်း

“ခင်ဗျားတို့ရဲ့ကားက လမ်းပိတ်ရပ်ထားသလို ဖြစ်နေတာကိုး ကျွန်ကလည်း လွတ်မလားဆိုပြီးမောင်းတာပဲ။ ဘယ်လိုမှမလွတ်တော့လည်း အဖျားခတ်မိသွားတာပေါ့။ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ကား ဘာအပျက်အစီးမှ မရှိပါဘူးလေ။ ကျွန်တို့ရဲ့ကားရှေ့ပိုင်းသာ နည်းနည်းပိန်သွားတာ”

သို့စေကာမူ

ထိုသူက သိပ်ပြီးကျေနပ်ပုံမပေါ်ပေ။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ကွာ၊ ရှောင်တတ်ရင် ဘာမှဖြစ်နိုင်စရာမကြောင်းမရှိဘူး။ အခုတော့ မောင်ရင့်ကိုကြည့်ရတာ အိပ်စိုက်ရင်းနဲ့ ကားကိုမောင်းလာသလိုပဲ”

အလိုလိုကမှ စိတ်တိုနေသည့် ကိုယျိုးအောင် ထိုသူစကား

ကြောင့် ယမ်းပုံပီးကျဖြစ်သွား၏။

ချက်ချင်းပင်

ကိုမျိုးအောင်၏ မျက်နှာမှာ ရဲခနဲနီမြန်းသွားလျက် လက်သီး

ဆုပ်ကာ

“ခင်ဗျား ဘာစကားပြောတာလဲ၊ ကျွန်ုပ်က ခင်ဗျားကို အေး

အေးဆေးဆေးဆေးရှင်းပြနေတဲ့ဥစ္စာ၊ ခင်ဗျားက ဘာရန်စကား ပြောတာ

လဲ၊ ကဲဗျာ ကျုပ်မှားတယ်ပဲထားပါတော့၊ ခင်ဗျားက ဘာလုပ်ချင်

သလဲ”

မထူးတော့ပြီပဲ ကိုမျိုးအောင်က အတိအလင်းပင် စိန်ခေါ်

လိုက်၏။

သည်တော့လည်း ကိုလူကြမ်းကြီးက ရှေ့သို့ တစ်လှမ်းတက်

လာလျက်

“အေး မင်းဘက်က လူနိုက်စကားပြောပြီဆိုတော့လည်း

ငါ့ဘက်ကလည်း ရင်ဆိုင်ဖို့အဆင်သင့်ပဲပေါ့ကွာ”

နှုတ်မဂ္ဂုတ်ဆိုရင် လက်သီးဖြင့် ကိုမျိုးအောင်၏မျက်နှာ

ကို လှမ်းထိုးဖို့ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ကားရှေ့ကနေထွက်လာသည့် အမျိုးသားငယ်က ထိုလူ

ကြမ်းကြီး၏ ပန်းတစ်ဖက်ကို အသာဆုပ်ကိုင်လိုက်လျက်

“ကိုညိုဝင်း တော်တော့လေဗျာ၊ တစ်ဖက်ကလူက ဘောင်း
ပန်းနေပြီပဲဥစ္စာ၊ ဘာဖြစ်လို့ အလကားနေရင်း ဒေါသကြီးနေရတာလဲ”

“မဟုတ်ဘူး၊ ဆရာနေခေမီ သူကလည်း ဝင်တိုက်သေး
တယ်၊ ငြီးတော့ ပြောတဲ့စကားကလည်း တစ်မျိုးဖြစ်နေလို့”

ကိုညိုဝင်းဆိုသည် ထိုလူကြမ်းကြီးက မကျေမနပ်ပြောနေ
သည်ကို နေခေမီဆိုသည်အမျိုးသားငယ်က လက်တစ်ဖက် ကာပြ
လျက်

“ကျွန်တော်ပြောနေတယ်လေ တော်ပြီလို့ အမှန်တော့ ဒီ
ကိစ္စမှာ ဘယ်သူမှမှားတာမဟုတ်ဘူး၊ အားလုံးမှန်တာချည်းပဲ”

သည်တော့မှ

ကိုညိုဝင်းဆိုသည့် လူကြမ်းကြီးသည် ကိုမျိုးအောင်ဘက်
ဝှေ့စောင်းစောင်းကြည့်ပြီးနောက် အသာငြိမ်သွား၏။

နေခေမီသည် ပြုံးလှိုက်လျက် လေအေးအေးလေးဖြင့်

“သူ့အစား ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ်”

တင်းမာနေသည့် ကိုမျိုးအောင်မျက်နှာထား အနည်းငယ်
ပျော့ပျောင်းသွားလျက်

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ရပါစသေး၊ ကျွန်တော်ကလည်း ရုတ်တရက်
ဆိုတော့ လွတ်ပေးထင်ပြီး မောင်းလိုက်မိတာ၊ မတော်တဆချိတ်

မိသွားတော့လည်း ဘယ်တတ်နိုင်မလဲဗျာ၊ ဘယ်သူကကော တမင် သက်သက် လုပ်ပါ့မလဲ၊ ခင်ဗျားတို့နဲ့ ကျွန်တော်တို့က ရန်သူတွေမှ မဟုတ်တဲ့ဥစ္စာ”

“ဟုတ်ပါပြီ ထားလိုက်ပါတော့၊ ကျွန်တော်တို့ကားက ဘီး ပေါက်သွားလို့ပါ၊ ပြီးတော့ ရေလည်းဆူနေတယ်လေ၊ အဲ ခုတ်တ ရက်ဆိုတော့ ကားကို ဘေးကိုမရွှေ့ထားမိဘူး၊ အဲဒီအတွက် ကျွန်တော် တို့ မှားတာပါ”

နေဇော်က မွန်မွန်ရည်ရည်ပင် အကျိုးအကြောင်းရှင်းပြီလေ ဝမ်း။

စောစောပိုင်းက

ဒိုင်းခနဲကြားလိုက်ရသည့် ကားဘီးပေါက်သံကို ပြန်လည် အမှတ်ရမိလိုက်၏။

“ကျွန်တော်တို့ ဘာအကူအညီပေးရမလဲ”

မင်းခေါင်က လူမှုရေးအရ မေးလိုက်၏။

နေဇော်က လက်ကို အသာငှေ့ယမ်းပြလျက်

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ရပါတယ်၊ သူ့ကိစ္စတွေကို သူ့တာသူ လုပ် သွားပါလိမ့်မယ်၊ ကိုယ့်နာမည်က နေဇော်၊ သူက ကိုယ့်ခန်းလေ လွှင့်ပြီးပြီတဲ့၊ ဒါထက် ညီလေးတို့က ဘယ်ကိုသွားကြမှာလဲ၊ အလည်

သက်သက်ပဲလား”

နေဇော်က သူ့ကိုယ်သူမိတ်ဆက်ပေးရင်း တစ်ဆက်တည်း ပေးသွား၏။

မင်းခေါင်ကပဲ ဦးဆောင်၍ အပြေပေးခဲ့ပါလေ၏။

“အဖျော်သက်သက်ပဲဆိုပါတော့ ဒီဝက်ပါမြိုင်ကို တစ်ခါမှ ပရောဘ်ဖူးလို့လေ၊ လျှောက်ကြည့်မယ်ဆိုတဲ့ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ရောက် လာတာ၊ အခုအချိန်အထိတော့ ထူးခြားတာဆိုလို့ ဘာမှမတွေ့ရ သေးဘူး၊ ကျွန်တော့်နာမည်က မင်းခေါင်ပါ၊ သူတို့သုံးယောက်က တော့ ကျွန်တော့်ရဲ့အချစ်ဆုံးသူလည်းတွေ့ပဲဆိုပါတော့၊ သူက ဇာနည်လို့ပဲ ငြီးတော့ ဝင်းအောင်နဲ့ နိုင်လင်း၊ ဒါထက် ကိုနေဇော်က ရော အလည်သက်သက်ပဲလား”

မင်းခေါင်က တစ်ယောက်စီကို မိတ်ဆက်ပေးရင်းမှ ပြန် လည်မေးခွန်းထုတ်သွား၏။

“အေး၊ ကိုယ်လည်း ငါ့ညီတို့လိုပဲ ဆိုပါတော့လေ၊ ကိုယ့်

မနိုးက ဝက်ပါမြိုင်တို့ ရောက်ဖူးချင်တယ်ဆိုလို့ လိုက်ပြတာပဲဆိုပါ တော့လေ၊ ဒါကို အသာထားဦး၊ မကြာခင် မှောင်တော့မယ်၊ ဒီနား ဖက်စိုက်မှာ ဒီတစ်ညတာနားဖို့အတွက် တည်းစရာ၊ ခိုစရာတစ်ခုခု ရှိနိုင်မလား မပြောတတ်ဘူး”

နေဇော်က မေးစရာကို လက်ညှိုးနှင့်တောက်ရင်း တစ်ကိုယ် တည်းပြောသလို မေးခွန်းထုတ်သွား၏။

“ကျွန်တော်စိတ်အထင် ရှေ့ကိုရောက်ရင် တည်းခိုလို့ရမယ့် အဆောက်အအုံဖုတ်တစ်ခုခုတော့ တွေ့ရလိမ့်မယ်ထင်တာပဲ”

ကိုမျိုးအောင်က ဝင်ပြောခဲ့သလို မင်းခေါင်ကလည်း

“ခင်ဗျားရဲ့ကား ပြန်ကောင်းဖို့အတွက် အဆိုနဲ့နည်းနည်း တော့ စောင့်ရလိမ့်ဦးမယ်ထင်တယ်နော်”

“အင်း ကားဘီးလဲမှာနဲ့ ရေသွားရာမှာနဲ့ဆိုရင်တော့ ယောင်ရင် ပြောသလို အဆိုနဲ့တော့စောင့်ရမှာပေါ့လေ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဪ တကြားဟုတ်ပါဘူး။ လမ်းကြိုမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် တို့နဲ့အတူတူ တစ်ခါတည်းလိုက်ခဲ့ဖို့ ပြောမလို့ပါ”

နေဇော်က လွင်မိုးမြင့်ဘက်သို့လှည့်ကာ

“ဘယ်လိုလဲမိုး။ သူပြောတာလည်း မဆိုပါဘူး။ ဒီမှာ ဒီ အတိုင်းပဲ ထိုင်စောင့်နေမယ့်အစား သူတို့နဲ့တစ်ခါတည်းဆိုက်သွား လိုက်တာ ကောင်းဦးမယ်။ နောက်မှ ကိုညိုဝင်း ကားပြင်ပြီးလိုက် ခဲ့လည်း ရတာပဲ။ ဘယ်နှယ်လဲမိုး။ ဒီအစီအစဉ် မကောင်းဘူးလား”

လွင်မိုးမြင့်က ခပ်ပြုံးပြုံးလေးပင်

“ကောင်းသားပဲ မောင်။ မိုးတို့ရည်းပဲသွားမယ့်အစား သူတို့

နဲ့ဆိုတော့ အဖော်ရတာပေါ့။ ပြီးတော့ မိုးအတွက် ညီမလေးလည်း ဝိုင်းနေတာပဲ”

လွင်မိုးမြင့်သည် စကားအဆုံးတွင် ဝေဖန်လှိုင်းအား လှမ်း၍ ခြုံငုံလိုက်သည်။ ဝေဖန်လှိုင်းကလည်း မသိသော တုံ့ပြန်ပြုံးပြလိုက် သည်။

နေဇော်သည် ကိုညိုဝင်းဘက်သို့လှည့်ကာ ညွှန်ကြားစရာရှိ သည်များကို စက်လက်ညွှန်ကြားလေ၏။

“ကိုညိုဝင်း ကားကို အေးအေးဆေးဆေးလုပ်ပါ။ ရေကို လည်း သွားပြီးရှာလိုက်ဦးနော်။ အားလုံးပြင်လို့ဝင်လို့ပြီးသွားရင်တော့ ကျွန်တို့နောက်ကို လိုက်ခဲ့ပေါ့ဗျာ။ ဟုတ်ပြီလား”

ကိုညိုဝင်းက နားလည်သဘောပေါက်ကြောင်း ဦးခေါင်း ညှိတ်ပြသည်။

“ကိုနေဇော်နဲ့ ဒေါ်လွင်မိုးမြင့်တို့က ရှေ့ကထိုင်ပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့လေးယောက်က နောက်ကထိုင်လိုက်ခဲ့မယ်”

မင်းခေါင်က ပြောရင်း ကားနောက်ဘက်သို့လျှောက်သွား သည်။ နေဇော်က လက်မခံနိုင်သလို

“ဒီလူမလုပ်နဲ့လေ။ ရှေ့ခန်းမှာ ထိုင်တို့ပဲ ထိုင်ကြပါ။ ကိုယ် ကိုက နောက်မှာပဲထိုင်မယ်လေ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ကျွန်တော်ပြောတဲ့အတိုင်းပဲ လုပ်ပါ။ ကဲ
ကဲ ကားပေါ်တက်ကြ အချိန်ရှိတုန်းလေး ခရီးဆက်လိုက်ကြရအောင်”

နောက်ဆုံးတော့လည်း

နေဇော်နှင့်လွင်မိုးမြင့်သည် ကားဆူခန်းတွင် စိုင်လိုက်
ကြရတော့သည်။

အဲသည်တော့

ကားပေါ်တွင် လူနှစ်ယောက်တိုးလာသလို ကိုမျိုးအောင်
အပါအဝင် အားလုံး ခုနစ်ယောက်ဖြစ်သွားလေ၏။

ကိုမျိုးအောင်က ကားစက်နှိုး၍ မောင်းထွက်ခဲ့သည်။

ထုံးအချိန်တွင် နေဇော်၏ကားမောင်းသူ ကိုညိုငြင်းသည်
ရေပုံးလေးတစ်ပုံးကိုကိုင်ဆွဲ၍ ဆင်ခြေလျော့အတိုင်း အောက်ဆီ
သို့ဆင်းသွားပါလေပြီ။

“ဒီနေရာကြီးက တစ်မျိုးပဲနော်။ ဒီအထဲကို စပြီးခြေချလိုက်
တာနဲ့ တစ်ခုခုက စိတ်ကိုချည်နှောင်လိုက်သလိုပဲ။ အလိုလိုနေရင်း
ရင်ထဲမှာ တထိတ်ထိတ်ဖြစ်လာသလိုပဲ”

နေဇော်က စကားစလိုက်သည်။

ကိုမျိုးအောင်က ပြုံးလျှက်။

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ဆရာလေးရယ်။ အဲဒါကိုက ဝကံပဲပြိုင်

ပုံလျှို့ဝှက်ချက်ကြီးတစ်ခုလို ဖြစ်နေတာပေါ့။ တကယ်တမ်းတွေ့ကြည့်
ရင် ဒီဝက်ပါပြိုင်ထဲကို ထော်ရုံတစ်ခုခုံလူတွေ လာဖို့မကောင်းဘူး။
တစ်ခါတည်းနဲ့ စိတ်တတ်ချောက်ချားပြီး ရူးသွပ်သွားနိုင်တယ်လေ”

နေဇော်သည် ဘာရယ်မဟုတ်သော်လည်း ဝက်ခန်းကျင်ကို
မျက်စိကစားလိုက်မိသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် လေပြည့်တစ်ချက် သုတ်ခနဲတိုက်လိုက်ရာ
ဝက်ခန်းကျင်တစ်စက်တစ်ချက်ရှိ သစ်ပင်တွေ လှုပ်လှုပ်ယမ်းယမ်းဖြစ်
ကျန်ကြ၏။

မျက်စိအပြင်တွင် ရုတ်တရက်ကြည့်လိုက်လျှင် နာနာဘာဝ
ကောင်ကြီးတွေ ကိုယ်ကိုယ်မိမ့်၍ ရယ်မောနေကြသည့်အတိုင်း ဖြစ်
နေ၏။

“အား”

အော်သံတစ်သံ။

နောက်ဘက်ဆီမှ ရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

အသံက တိုးသဲ့သော်လည်း ကောင်းစွာကြားရနိုင်၏။

“ကာ၊ ကိုခဏရင်စမ်းပါဦး”

နေဇော်က ကားကိုရပ်ခိုင်းသည်။

ကိုမျိုးအောင်သည် ကားဆီရိတ်ကို နင်းလိုက်ရာမှ

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်ရဲ့ဒရိုင်တာ တစ်ခုခုဖြစ်နေပြီလားမသိဘူး။ စောစောတုန်းက အဲဒီဘက်က အော်သံကြားလိုက်ရတယ်”

ကိုယျိုးအောင်သည် မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်လျက်

“ကျွန်တော့ ဘာမှမကြားမိပါလား။ ဆရာလေးရဲ့စိတ်က ထင်နေလို့ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

နေ့ဇော်၏စိတ်ထဲမှာ ထောင်းခဲဖြစ်သွား၏။ ခက်ထန်ထန်လည်း ပြန်ပြောမိသည်။

“ခင်ဗျားမကြားရင်သာ ရှိမယ်။ ကျွန်တော့ သေသေချာချာကြားလိုက်ရတယ်။ ကျွန်ရဲ့ကားဆရာတော့ တစ်ခုခုဖြစ်နေပြီ ထင်တယ်”

ကားနောက်ခန်းထဲမှ မင်းခေါင်ကမူ

“ကိုနေဇော် စိတ်အေးအေးထားပါဗျာ။ ဒီ ဝက်ပါမြိုင်က လူတွေရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို ခြောက်လှန့်တတ်တယ်နော်။ ကိုယျိုးအောင်ပြောသလို ကျွန်တော်တို့လည်း ဘာအသံမှမကြားမိဘူး”

သို့သော်

နေ့ဇော်ကတော့မူ ဇွတ်အတင်း။

“အို ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်မှာ ကိုညိုဝင်းရဲ့အခြေအနေကိုတော့ ကျွန်

သိချင်သေးတယ်”

“ဒီတော့ ကျွန်တို့က ခင်ဗျားကို ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ”

ကိုယျိုးအောင်ကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်တိုလာပုံရ၏။ ထုတ်လာသည့်မေးခွန်းက ငေါက်ဆတ်ဆတ်ခိုင်နေ၏။

“တစ်ဆိတ်လောက် စိတ်ရှည်ရှည်ထားပေးပါဗျာ။ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ အပြစ်မမြင်လိုက်ပါနဲ့။ အခုအချိန်မှာ အားလုံးဟာ တစ်လှေတည်းမီး တစ်ခရီးတည်းသွားနေကြတာဆိုတော့ တစ်ယောက် (၁)ခက်အခဲကို တစ်ယောက်ကူညီမှုဖြစ်မှာပေါ့ဗျာ”

နေ့ဇော်က တောင်းပန်သံဖြင့် အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့်ပျင်းပြီ၏။

သည်တော့လည်း

တင်းမာနေသည့် ကိုယျိုးအောင်၏မျက်နှာ အနည်းငယ် ပျော့ပျောင်းသွား၏။

မင်းခေါင်ကလည်း ကိုယျိုးအောင်၏ပုခုံးတစ်ဖက်ကို အသာပုတ်လျက် ပျောင်းပျောင်းဖျေဖျေ

“ဟုတ်သားပဲဗျာ။ ကိုယျိုးအောင်ကလည်း နေရာတကာ ပေါ့သနဲ့ခွည်းပဲ ဆုံးဖြတ်နေတာကို။ နည်းနည်းပါးပါးလည်း စိတ်ကို ဝလျှာဦးမှပေါ့ဗျာ။ သူ့ပြောလိုပေါ့။ ကျွန်တို့အားလုံးဟာ အေးအတူ

ပူအမှုပဲဥစ္စာ၊ တစ်ယောက်အခက်အခဲကို တစ်ယောက်ကူညီရမှာပေါ့၊ အဲဒီအတွက် ခင်ဗျား သိပ်ပြီးနစ်နာသွားတယ်ဆိုရင်လည်း အဲဒီနစ်နာ ကြေးအတွက် ကျွန်ုပ်တို့စိုက်ပေးမယ်ဗျာ၊ ကျေနပ်ပြီလား။”

“ကဲ အခု ကျွန်ုပ်ကဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ”

ကိုမျိုးအောင်က မေးလိုက်သည့်နောက် နေ့စော်က

“တစ်ဆိတ်လောက်ကျေးဇူးပြုပြီး ကားကို နောက်ပြန်ဆုတ်

ပေးပါလားဗျာ၊ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ကားပျက်တဲ့အနားအထိပေါ့”

ကိုမျိုးအောင်သည် ဘက်ဂီယာကိုဆောင့်ထိုးကာ နောက်ပြန်

ပြန်မောင်းခဲ့လေ၏။

ဒက်ဆန်းကားနားသို့ ရောက်သည်နှင့် အောက်ခြေသို့ လှမ်း

ကြည့်သည်။

သည်တော့လည်း

ရေအပြည့်ပုံးနှင့်အတူ အပေါ်သို့တက်လာနေသော ကိုညို

ဝင်းကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

နေ့စော် မျက်မှောင်ကြာတ်လိုက်မိလျက်

“ဒါဖြင့် အခုနကအော်သံက ဘယ်သူ့အော်သံလဲ”

တစ်ကိုယ်တည်းအဖြေရှာသလို တိုးတိုးကလေးရေရွတ်

လိုက်မိတော့သည်။

သူ့ရေရွတ်သံကို ကိုမျိုးအောင်ကြားသိသွားပုံ ရ၏။ ကြည့်
လေ ပြောလာသည့်ကားကိုက

“ဘယ်သူမှ အဲဒီအော်သံကို မကြားမိဘူး၊ ခင်ဗျားတစ်
ယောက်တည်း ကြားတာ၊ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ခင်ဗျားရဲ့စိတ်အ
ထင်နဲ့ နားကကြားတာဖြစ်လိမ့်မယ်”

အမှန်တော့

ကိုမျိုးအောင်သည် သူ့အား တမင်သက်သက် ထေ့လှောင်
လိုက်မှန်း နေ့စော် ကောင်းကောင်းကြီးသိလိုက်၏။

သို့တစေ ဘာမှပြန်မပြောဖြစ်တော့။

ကိုယ့်ဘက်က မှားနေပြီပဲမဟုတ်လား။

အမှန်အတိုင်းပြောရလျှင် သူတို့အမြင်တွင် သူ့ဘက်က မှား
နေသော်လည်း သူကတော့ သူ့ကိုယ်သူမှားသည်ဟု လုံးဝမထင်ပါ
လေ။

သူသည် ထိုအော်သံကို အမှန်တကယ်ကြားခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

သူ့နားအာရုံသည် လုံးဝမမှားနိုင်။

ထူးတော့ ထူးဆန်းသည်။ အော်သံကို အသေအချာ ကြား

လိုက်ရပါလျက်။

ပြီးတော့

ကိုညှိဝင်း၏အော်သံဖြစ်မှန်း သိလိုက်ရပါလျက်။
ကိုညှိဝင်းကတော့ ဘာမှမဖြစ်။
ရေအပြည့်ပုံးကိုကိုင်ဆွဲ၍ အပေါ်တက်လာတာကို သူ မျက်
မြင်ကိုယ်တွေ့။

သို့ သိုပါမူ ထိုအော်သံရှင်သည် မည်သူနည်း။
မည်သို့သောအကြောင်းကြောင့် ထိုအော်သံ ထွက်ပေါ်လာရ
သနည်း။

အဖြေရှာရင်း အတွေးချာချာလည်နေဆဲ
ကိုမျိုးအောင်က ဝိယာထိုး၍ ကားကို ဆောင့်ခနဲမောင်း
ထွက်ခဲ့သည်။

ကိုမျိုးအောင် စိတ်တိုနေပုံရ၏။
ကားအရှိန်က စောစောကထက် နည်းနည်းပိုပြန်နေ၏။
သည်လိုနေရာမျိုးမှာ သည်လောက်အရှိန်မျိုးနှင့် မောင်း
နှင်ရန် မသင့်တော်သည်မှာအမှန်။

အဆင်မသင့်လျှင် ကားတမ်းပျောက်သွားနိုင်၏။ ဒါမှမဟုတ်
ညာဘက်ရှုံ့မြေသားနံရံနှင့် ထိခိုက်နိုင်၏။

“ကိုမျိုးအောင် ကားကို ပုံမှန်အတိုင်းမောင်းဖို့ ကောင်းတယ်။
ဒီနေရာတွေက အပြင်ဘက်ဟိုင်းဝေးလမ်းမကြီးတွေလို မဟုတ်ဘူး။

ဟိုတာကိုလည်း သတိထားပါဦး”
ဝင်းအောင်က လှမ်း၍သတိပေးသည်။
သို့တစေ ကိုမျိုးအောင်ကတော့ ကားလီဗာကို ပို၍မိနင်း
လာ၏။

ကားက အရှိန်ဖြင့် ပိုပြီးပြေးလာ၏။ တည်ငြိမ်မှုလည်း မရှိ
တော့ဘဲ ရမ်းခါလာ၏။

သူသည် နေဇာတ်အပေါ်မှာတော်တော်ကြီး မကျေမနပ်ဖြစ်
ပုံပုံ ပေါ်၏။ နောက်သို့ကားပြန်ဆုတ်ခိုင်းမှုနှင့်စပ်လျဉ်း၍ စိတ်မကျေ
မနပ်ဖြစ်နေဟန် တူ၏။

“ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ စိတ်ထိန်းနိုင်ရင် အကောင်းဆုံးပဲ။ တစ်
ယောက်ကြောင့်နဲ့ လူအများဒုက္ခရောက်ရမယ့်ကိစ္စမျိုးကို ရှောင်သင့်ပါ
တယ်ဗျား။ ကျွန်တော်ပြောချင်တာက ခင်ဗျားကား အရှိန်နည်းနည်း
လျှော့လိုက်ပါ ကိုမျိုးအောင်”

မင်းခေါင်ကလည်း ဖျောင်းဗျေသည်။

“မကြာခင် မှောင်တော့မယ်ဗျ။ ကျုပ်ရဲ့ကားမီးက သိပ်
ကောင်းတာမဟုတ်ဘူး။ အမှောင်ထဲမှာဆို ဆက်မောင်းနိုင်တော့မှာ
မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် တည်းခိုခိုနဲ့နေရာတစ်နေရာရာကို အချိန်
ပုံရောက်ဖို့အတွက် အမြန်မောင်းနေတာ”

၁၆၄ ❖

အောင်ဇေယျ

သွေဆင်ခြေနှင့်သူကတော့ ဟတ်နေသည်။

သွေတွေးသလို မှန်တော့လည်းမှန်သည်။

အချိန်က တရွေ့ရွေ့ဖြင့်ကုန်ဆုံးနေသည်ဖြစ်ရာ မကြာမီ
အမှောင်ထုက သိပ်သည်းစွာကြီးစိုးလာပေတော့မည်။ ယခုတောင်မှ
အလင်းရောင်ကွယ်ပျောက်လို့ အမှောင်ရိပ်သန်းနေပြီပဲ။ ပြီးတော့
သူ့ကားမီးက အကြီးက မလင်း။ အငယ်က လင်း၏။

သူတို့ ဘာမှထပ်မပြောတော့ပါ။

ဒါပေမဲ့

ကိုမျိုးအောင်သည် ကားအရှိန်ကို မသိမသာလျှော့သွား
လေသည်။

❖ ❖ ❖

ဗူးစာပေ

အခန်း (၁၆)

ကြောင်းနှစ်

အလင်းရောင်ကွယ်ပျောက်လာသည်နှင့်အမျှ အမှောင်ထုက
အစားထိုးဝင်ရောက်လာ၏။

ကိုမျိုးအောင်က ကားရွေ့မီးကိုဖွင့်လိုက်၏။

ကားမီးလုံးအသေးမှ လင်းပေးသောအလင်းရောင်ကလည်း
သိပ်တော့မဆိုးလှပါ။

အခုလို အမှောင်ကမ္ဘာထဲမှာ တော်တော်လေးတော့ လင်း
သား။

ရွေ့ကိုက်ငါးဆယ်ကျော်အကွာအဝေးလောက်ကိုတော့

ဗူးစာပေ

ကောင်းစွာတွေ့မြင်နိုင်၏။

“ရှေ့မှာ ရှေ့မှာ”

လွင်မိုးမြင့် ဖြစ်သည်။

ကားရှေ့ဆီသို့ လက်ညှိုးထိုးပြရင်း ထိတ်လန့်တကြား ထ အော်သည်။

အထွေးလွန်နေသည် နေဇော်။

ရုတ်တရက်ဆိုတော့ အိပ်ရာကလန့်နိုးသွားသူတစ်ယောက်

လို အလျှင်အမြန်။

“ဘာလဲ ဘာလဲ”

“ကြောင် ကြောင်နက်ကြီး။ ကားရှေ့မှာ”

လွင်မိုးမြင့်က ထပ်ပြီးပြောသည်။

ကိုမျိုးအောင်သည် ကားဘရိတ်ကိုဆောင့်နှင်းထူလိုက်၏။

ကားက တန့်ခနဲရပ်သွားလေ၏။

“ဘယ်မှာလဲ ကြောင်”

ကိုမျိုးအောင်ကမေးသည်။

ကြောင်နက်ကြီးကို သူ့မြင်တွေ့ပုံ မရ။

လွင်မိုးမြင့်က ရှေ့ဆီသို့လက်ညှိုးထိုးလျက် တုန်တုန်ယင်

ယင်ရှိသည်လေသံဖြင့်

“အခုနုတုန်းက ကားရှေ့မှာရပ်နေတာ တွေ့ရတာပဲ”

အမှန်ပင်။

လွင်မိုးမြင့်သည် ထိုကြောင်နက်ကြီးကို မြင်တွေ့ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထူးဆန်းသည်မှာ ထိုကြောင်နက်ကြီးသည် သူတို့သွားမည့်

ကားရှေ့တွင်ရပ်ရင်း သည်မှာဘက်သို့ စိမ်းစိမ်းစူးစူးရှိသည့်အကြည့်ဖြင့်ကြည့်နေခြင်းဖြစ်သည်။ အမှောင်ထဲတွင် ကြောင်နက်ကြီး၏မျက်လုံး

အစုံမှာ ဖန်ခေါ်လီနှစ်လုံးကဲ့သို့ အရောင်တဖျပ်ဖျပ်တောက်လက်နေသည်။ ထိုကြောင်နက်ကြီးသည် ကားလာနေမှန်းသိပါလျက် လုံးဝ

မရွံ့လျားဘဲရပ်နေခြင်းက တော်တော်ကလေးထူးဆန်းနေသည် အမှန်။

“အင်း ကျွပ်ရဲ့ကားအောက်ထဲမှာများ ရှိနေမလားမပြောတတ်ဘူး”

ပြောပြောဆိုဆို ကိုမျိုးအောင်သည် ကားအောက်သို့ ဆင်း၍

ကြည့်သည်။

မရှိ။ မရှိ။

ဘာသတ္တဝါမှ မရှိ။

“ဘာမှမတွေ့ပါလားဗျ”

“မဟုတ်ဘူး အဲ၊ ဟုတ်တယ်၊ မိုး သေသေချာချာကို တွေ့

ရတာ၊ ကြောင်မှ ကြောင်နက်ကြီး၊ လမ်းလယ်ကောင်မှာ ရပ်ပြီး ကားလာတဲ့ဘက်ကို စိမ်းစိမ်းစူးစူးကြီးကြည့်နေတာ၊ မိုး တကယ်မြင်ရလို့ တကယ်ပြောတာပါရှင်။”

လွင်မိုးမြင့်က အခိုက်အမာပြောသည်။ ကိုမျိုးအောင်သည် ကားပေါ်တက်၍ ဂိယာထိုးကာ

“အင်း တစ်ယောက်က အော်သံကြားလို့ ကား နောက်ပြန် ဆုတ်ပေးရတယ်။ ကျန်တဲ့တစ်ယောက်ကတော့ ကြောင်နက်ကြီးကို တွေ့ရလို့တဲ့၊ အံ့ဩစရာတော့ ဖြစ်ကုန်ပြီထင်တယ်။”

သူ့လေသံက တစ်မျိုးပင်။

နေဇော်နှင့် လွင်မိုးမြင့်တို့အပေါ်တွင် မိုးစဉ်းပျူအယုံအကြည် ရှိပုံ မရ။ နှုတ်ကမပြောလျှင်သာ ရှိရမည်။ သံသယဝင်နေသည်က တော့ အမှန်ပင်။

“မောင် မိုး အဲဒီကြောင်နက်ကြီးကို ဟောဒီမျက်စိနဲ့ တကယ် ကိုတွေ့ခဲ့ရတာပါ မောင်၊ မိုး ဘာမှလိမ်ပြောစရာအကြောင်း မရှိပါဘူး နော်။”

လွင်မိုးမြင့်က နေဇော်ကို ပြောသည်။ နေဇော်က လွင်မိုးမြင့် ၏ ပန်းတစ်ဖက်ကို အသာပုတ်လျှက်

“ဒီအကြောင်းကို ဒီလောက်နဲ့ပဲရပ်လိုက်တော့ ဆက်ပြီးပြော

ပနေခဲ့တော့၊ ပြောနေလို့လည်း ဘာအကြောင်းမှထူးလာမှာမှ မဟုတ်တဲ့။ တစ်ခုတော့ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်မိတယ်။”

“ဘာကိုလဲ မောင်။”

“ကိုယ်တို့က ကြားရဲ့၊ မြင်ရဲ့နဲ့ သူတို့က ဘာဖြစ်လို့ ဆန်ကျင် တက်တွေပြောနေကြတာလဲ။ အော်သံကိုလည်းမကြားရဘူး။ ကြောင် နက်ကြီးကိုလည်းမမြင်ရဘူး။ အင်း ဒီလူတွေတော့ နားကောမူကိစိပါ ကမ်းနေကြလား။ ဒါမှမဟုတ် ကြားရဲ့သားနဲ့ မြင်ရဲ့သားနဲ့ နှုတ်အတင်း ကြီးမမြင်ပါဘူး။ မကြားပါဘူးလို့ ပြောနေကြတာလား မပြောတတ် တဲ့။”

“အဲဒီလို ပြောရလောက်အောင်ဒီလူတွေမှာ ဘာအကြောင်း ရှိလို့လဲ မောင်။”

လွင်မိုးမြင့်၏အမေးကို နေဇော်က ပန်းတစ်ချက်တွန့်လျက်။

“ဒါတော့ ကိုယ်လည်းဘယ်ပြောတတ်မလဲ။ တစ်ခုတော့ရှိ တယ်။ ပျော်စေပျက်စေသဘောမျိုးနဲ့ ကိုယ်တို့ကို အကြောင်ရိုက် ကဲ့သဘောမျိုးလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ အင်း သူတို့အားလုံးကိုကြည့်ရ တာတော့ ပေါ့ပေါ့နေပေါ့ပေါ့စားထဲကနဲ့ တူပါတယ်လေ။”

“လွင်မိုးမြင့်သည် စိတ်ထဲမှာမွန်းကျပ်လာသလို ရွှေရင်အစုံ ပုံတက်လာသည်အထိ အသက်ကိုပြင်းပြင်းရှူးလို့က်မိတော့သည်။”

၁၃၀ ◊

အောင်ဇေယျ

နေဇော်ကလက်မှန်ကို အမှတ်တမဲ့ကြည့်မိသည်။
ညနေ ခြောက်နာရီထိုးမှို ဆယ့်ငါးမိနစ်သာလိုတော့မ်း။

ဇွဲ ဇွဲ ဇွဲ

ဇွဲတပေ

အခန်း (၁၇)

လှပနေသည်အိမ်

“ခင်ဗျားတို့တော့ တကယ်ကံကောင်းတယ်ဗျို့”
ကားကို အတန်ကြာမောင်းမိသည်နှင့် ကိုနှိုးအောင်က ဝမ်း
သာအားရ ထပြော၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဝင်းအောင်က လှမ်းမေး၏။

“ဟိုမှာလေဗျာ အဆောက်အအုံပျက်တစ်ခု၊ လူတော့ ရှိမယ်
ပုံ မပေါ်ဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်တို့တစ်တွေ တစ်ညတာတော့ အဲဒီ
မှာတည်းလိုရမှာပဲ”

ဇွဲတပေ

သူတို့အားလုံး ကိုမျိုးအောင်ညွှန်ပြရာထိသို့ လှမ်းကြည့်ပါ
ကြသည်။

အမှန်ပင်။

ယိုယွင်းပျက်စီးနေသော အဆောက်အအုံပျက်တစ်လုံးကို
တွေ့ရ၏။

တိုက်အိမ်လေး ဖြစ်သည်။

မီး မရှိ။ အလင်းရောင် မရှိ။

မှောင်နှင့်မည်းမည်းထဲမှာ တွေ့မြင်နေရသည်ကိုက ဘီလူး
သဘက်ကြီးတစ်ကောင် ငုတ်တုတ်ထိုင်နေသည့်အလား မှတ်ဆင်ရ
သည်။

“အဲဒါအရေးမကြီးဘူး။ ခင်ဗျားရဲ့ ကားစက်ဖုံးထဲက ညွှန်
ထွက်နေတယ်။ အကောင်တစ်ကောင်ကိုမီးကင်ထားတဲ့ ညွှန်မျိုးမျိုး
နေဖော်က ပြောခဲ့သလို မင်းခေါင်ကလည်း နှာခေါင်း တဖျတ်
ရွှင်လုပ်လျက်

“ဟုတ်တယ်ဗျ။ ညွှန်ကို ကျုပ်လည်းရတယ်။ ခင်ဗျားရဲ့
ကားထဲမှာ တစ်ခုခုတော့ လောင်နေပြီထင်တယ်ဗျ။”

ကိုမျိုးအောင်ကိုယ်တိုင်လည်း ထိုညွှန်ကို စောစောက
တည်းက ရနေခဲ့သည်အမှန်။ သို့သော် ထိုစဉ်က ထိုမျှအထိ အ

ဝေသက် သိပ်မထွက်။ ယခုမှ ပိုဆိုးလာ၏။ ညွှန်နဲ့က သိသိသာ
လာကြီး ထွက်လာ၏။

“ရှေ့နားကျမှ ကားကိုစစ်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

ကိုမျိုးအောင်သည် ကားကို အဆောက်အအုံပျက်နားအထိ
ဟောင်းနှင့်ခဲ့သည်။ အဆောက်အအုံပျက်နှင့်မလှမ်းမကမ်းမှာ ရပ်ကာ
ကားစက်သတ်သည်။ ကားအောက်သို့ ဆင်းသည်။

သူတို့လည်း ကားပေါ်ကနေ ဆင်းလိုက်ကြ၏။

“အိမ်ကတော့ တကယ့်အိမ်ပဲဟေ့။ နိုင်ငံခြားရုပ်ရှင်တွေ

လဲက သရဲခြောက်တဲ့အိမ်အတိုင်းပဲ”

အိမ်အိုဟောင်းကြီးကို ကြည့်၍နိုင်လင်းက မှတ်ချုတ်ချ၏။

ကိုမျိုးအောင်ကတော့မူ

ကားရှေ့ကရင်အောက်မှ လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို ယူသည်။

နှိပ်တောင့်ထိုးလက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြစ်သည်။

ကိုမျိုးအောင်သည် ကားစက်ဖုံးဖွင့်လိုက်သည်။ မီးခိုးငွေ့

ပထွက် မျက်နှာကိုရိုက်ခတ်လိုက်သည်။

ကိုမျိုးအောင် နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်ကာ လက်ဖြင့်

မီးခိုးငွေ့များကို ယပ်ခတ်မိသည်။

ညွှန်နဲ့ကလည်း ရူးခနဲ နှာခေါင်းထဲသို့တိုးဝင်လာ၏။

အော်ဂလိဆန်စရာကောင်းလိုက်သည့်ဖြစ်ခြင်းပျား။
ကိုမျိုးအောင်သည် အသက်ကိုအောင်၍ ကားစက်ခန်းထဲသို့
လက်နှိပ်တတ်မိုးဖြင့် ကြည့်လိုက်လေ၏။

တွေ့ရပါ၏။

တငွေငွေဆူနေသော ကားရေတိုင်ကီနှင့် ပန်ကာကြားမှ
အသက်ပျောက်နေသော သတ္တဝါတစ်ကောင်။

တစ်နည်းအားဖြင့်ဆိုရလျှင် ဘဝပျက်သွားရှာပြီဖြစ်သော
ကြောင်နက်ကြီး။

သွေးရဲရဲ သံရဲရဲနှင့် အသားစတွေက ထွက်လျက်။

မည်သည့်အချိန်က မည်သို့မည်ပုံ သူ့ကားထဲ ခိုအောင်းခဲ့
သည် မသိ။

အင်း ဒါဆို လွင်မိုးမြင့်သည် ထိုကြောင်နက်ကြီးကို အမှန်
တကယ်မြင်တွေ့ခဲ့ခြင်းပါပဲလား။

သူတို့ကျတော့ ဘာကြောင့် သည်ကြောင်နက်ကြီးကို မမြင်
တွေ့ခဲ့ရပါလိမ့်။

တော်တော်တော့ ထူးဆန်းနေသည်အမှန်။

“ဘာတွေ့လဲ ကိုမျိုးအောင်”

မင်းခေါင်က လှမ်း၍မေး၏။

ကိုမျိုးအောင်သည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်သလို ပခုံး
ဝက်ချက်တွန့်ပြလိုက်ရာမှ တုံးတိတ်ကြီး အမြေပေးလိုက်သည်။

“ကြောင်နက်ကြီး၊ အခုတော့ သေသွားပြီ”

“ကဲ မိုးမပြောဘူးလား၊ လမ်းမှာ ကြောင်နက်ကြီးတစ်

ကောင်ရပ်နေတာ တွေ့လိုက်ရပါတယ်လို့”

လွင်မိုးမြင့်က ဘေးကဆက်ပြီးပြောသည်။

“အင်း ထူးတော့ တော်တော်ကလေးထူးဆန်းတယ်၊ ဒီ

ကြောင်နက်ကြီးရပ်နေတာကို ကိုယ်တို့ကတော့ မတွေ့ဘဲ မိုးတစ်

ယောက်တည်းတွေ့တာတော့ အတော့်ကိုထူးဆန်းတာပဲ”

နေဇော်က မေးစေ့ကိုလက်ညှိုးဖြင့်ပွတ်သပ်ရင်း တွေး

တွေးဆဆပြောသည်။

“ပုံပြင်တွေ၊ ဝတ္ထုတွေကလို ဒီကြောင်နက်ကြီးဟာ ရိုးရိုး

ကြောင်ကြီးတော့ ဟုတ်မယ်မထင်ဘူး၊ ကြောင်စုန်းဆိုတာပဲ ဖြစ်မယ်

မိတ်တယ်၊ ဟား ဟား ဟား”

နိုင်လင်းက သူ့စကားသူ သဘောတွေ့သကဲ့သို့ ကိုယ်ကို

ပျော်ပါ၍ရယ်တော့သည်။

“အဲ မင်းပြောတာမဆိုးဘူး၊ မင်းပြောတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာ

ပဲ ကိုတစ်တွေ ဒီလောက်လူအုပ်များရဲ့သားနဲ့ တစ်ယောက်တည်းပဲ

မြင်ရတာဆိုတော့ ဒီကြောင်နက်ကြီးဟာ ရိုးရိုးကြောင်နက်မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ နိုင်လင်းပြောသလို ကြောင်စုန်းပဲဖြစ်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုမျိုးအောင်တွေ့လိုက်တော့လည်း ဒီကြောင်စုန်းကြီးဟာ တစ်ပါးတည်းကြောင်နက်ကျော်ကြီးဖြစ်သွားတော့တာပဲဟေ့၊ တော်တော်ရယ်ရတယ်နော်၊ ဟား ဟား ဟား”

ဝင်းအောင်က တစ်မျိုး။
အတိုင်အဖောက်ညီညီ လုပ်နေ၏။

“ကဲ ခင်ဗျားတို့ အပြင်မှာရပ်နေကြမယ့်အစား ဟိုအိမ်ထဲဝင်ပြီး ဒီတစ်ညအိပ်ဖို့ ပြုဖို့ စီစဉ်ကြတော့လေ”

ကိုမျိုးအောင်က စိတ်မရှည်သလို အိမ်အိုဟောင်းကြီးဆီ မေးခေါ်ပြရင်း ပြောသည်။

နေဇော်သည် အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ စီးကရက်ဘူးထုတ်၍ တစ်လိပ်ကိုယူသည်။ ထိုနောက် ဂက်စ်မီးခြစ်ဖြင့် မီးညှိ၍ တစ်ချက်မျှ ဖွာဖွာကွက်လိုက်၏။ တစ်ဆက်တည်း စီးကရက်ဘူးကို မင်းခေါင်ဖါရှေ့သို့ လှမ်းပေးလိုက်ရင်းမှ

“သောက်တတ်တယ် မဟုတ်လား”
မင်းခေါင်က ခေါင်းခါလျက်
“မသောက်တတ်ပါဘူး။ မူးယစ်တာနဲ့ပတ်သက်လို့ ကျွန်

တော် အားလုံးရှောင်ထားတယ်။ ကိုယ့်ကျန်းမာရေးကို ထိခိုက်မှာ ဖိုးလို့လေး အကောင်းဆုံးကတော့ ဘာမှမသောက်မစားတာ အကောင်းဆုံးပဲမဟုတ်လား။ အခုလို စီးကရက်တိုက်တာကိုတော့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

နေဇော်က ဘာမှမပြောပါလေတော့။
တစ်ချက်မျှပြီးလျက် စီးကရက်ဘူးကို အင်္ကျီအိတ်ထဲ ပြန်ထည့်ထားလိုက်၏။

“ညကိုနည်းနည်းပိုအေးမယ်ထင်တယ်နော် မောင်၊ အခုတောင် အေးချင်သလိုပဲ”

လွင်ဖိုးမြင့်က ပခုံးလေးကို တစ်ချက်မျှ ကြုံ၍ပြောသည်။
“ကိုယ်တော့ မထင်ဘူး။ ဒီလောက်လူအုပ်နဲ့ အိပ်ရမှာဆို

တော့ နည်းနည်းအိုက်မယ်လို့ထင်တာပဲ”
နေဇော်ကပြောရင်း လွင်ဖိုးမြင့်ကိုဆွဲကိုင်လျက် ရှေ့ဆီသို့ လျှောက်ခဲ့သည်။

မင်းခေါင်သည် ကားပေါ်မှခရီးဆောင်လက်ဆွဲအိတ်ကို ကိုင်သွဲပြီး အိမ်အိုဟောင်းဘက်ဆီသို့ လျှောက်ခဲ့သည်။ ဝင်းအောင်ကလည်း အိတ်တစ်အိတ်ဆွဲကိုင်လာ၏။
အိမ်အိုဟောင်းကြီးထဲမှာ လူတစ်ယောက်မျှ မရှိ။

အိမ်ရှေ့တံခါး။ အိမ်နောက်တံခါးလည်း နုတ္တိ။
 ပြတင်းမှန် အချို့ကွဲနေသည်။ အိမ်ခေါင်ပိုးအချို့ လန်ထွက်
 နေသည်။
 လမြင်း၊ ကြယ်မြင်းခြစ်နေသည်။
 မင်းခေါင်သည် ခရီးဆောင်လက်ဆွဲအိတ်ထဲမှ လက်နိပ်
 တတ်မီးထုတ်၍ အတွင်းသို့ထိုးကြည့်၏။
 မကြာသေးခင်က
 ခရီးသွားအချို့သည် အဆောက်အအုံထဲမှာ တည်းခိုသွား
 သည်လား မသိ။
 အခန်းရှိ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ဖုန်တစ်မှုန်မှ မရှိ။ ပြောင်စင်
 နေသည်။
 မီးလွှဲနိုင်သည် မီးဖိုကြီးတစ်လုံးကိုလည်း တွေ့ရသည်။
 မီးဖိုထဲတွင် မီးလောင်ကျွမ်းပြီး ငြိမ်းသတ်ထားသည့် ထင်း
 တုံးအချို့ကို တွေ့ရ၏။
 ထိုထက်မှာမှ
 သူတို့အတွက် ကံကောင်းသွားသည်ကတော့ ပြတင်းပေါက်
 ပေါင်ပေါ်မှာ တင်ထားသော ဖယောင်းတိုင်ရှည်သုံးတိုင်ကို ရလှိုက်ခြင်း
 ပဲ ဖြစ်လေ၏။

နေဖော်က အိတ်ထဲမှမီးခြစ်ထုတ်ခြစ်ကာ ဖယောင်းတိုင်
 ဝစ်တိုင်ကို ထွန်းညှိလိုက်သည်။ ထိုထွန်းညှိလိုက်သော ဖယောင်း
 တိုင်ကို ပြတင်းပေါက်ပေါင်ပေါ်မှာ တင်ထားလိုက်၏။
 အဆောက်အအုံထဲမှ အမှောင်ပျောက်၍ အလင်းရောင်
 ရသွား၏။
 မင်းခေါင်သည် ကျွန်ဖယောင်းတိုင်နှစ်တိုင်အနက်မှ တစ်
 တိုင်ကိုယူ၍ မီးညှိကာ မီးဖိုထဲပစ်ထည့်လိုက်၏။
 “ထင်းမီးခွဲသွားရင် ငရဲနွေးလေးဘာလေး ကျိုးပြီးသောက်လို့
 ပုကာပျံ့ဈာ”
 နေဖော်ဘက်သို့လှမ်းကြည့်ရင်း မင်းခေါင်သည် ခရီးဆောင်
 ဝိတ်ပစ်ချွက်က အခန်းထောင့်မှာ ခြေပစ်လက်ပစ်သွား၍ ထိုင်ချလိုက်
 ၏။ ဝေကရီလှိုင်က မင်းခေါင်ဘေးမှာထိုင်ကာ ဦးခေါင်းလေးကို ပခုံးပေါ်
 ပေးတင်ထားလိုက်ရင်းမှ
 “မောလိုက်တာဟယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ မသိဘူး။ ရင်ထဲမှာ
 ဟလုပ်လုပ်နဲ့ ကတုန်းကယင်ကြီးဖြစ်နေသလိုပဲ။ ပျော်မလားလို့ လိုက်
 လာမိပါတယ်။ တစ်ဝက်ကလေးမှ မပျော်ရပါလားဟယ်”
 မင်းခေါင်က မွဲပြုံးပြုံးလိုက်ရင်း
 “ဒါ အစပဲရှိသေးတယ်။ ဒါတောင် ငါနဲ့ယူရသေးဘူးနော်။

အေး ငါနဲ့ယူပြီးရင်တော့ ဒီထက်တောင်ပိုမော့ဦးမယ်၊ ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

ဧကရီလှိုင်သည် ဦးခေါင်းကိုနောက်သို့ဆုတ်ကာ မင်းခေါင်အား မျက်စောင်းတစ်ချက်ပစ်ထိုးကာ

“ဟွန်း နင်ကတော့လေ ဘယ်တော့မှ စကားအကောင်းမပြောဘူး၊ ရွတ်ဖို့နောက်ဖိုပဲငါ့ထက်တယ်၊ ငါတို့က အားခွဲတဲ့ မိန်းမသားတွေဟာ နင်တို့လို အားကောင်းမောင်းသန် ယောက်ျားသားတွေ မဟုတ်ဘူးရှင်၊ မောစရာရိုရင် ရှင်တို့ထက် ပိုမောမယ်၊ နှလုံးခုန်စရာ ရိုရင်လည်း ရှင်တို့ထက်ပိုပြီးခုန်တတ်တယ်ရှင်၊ နားလည်ရဲ့လား မင်းခေါင်ရဲ့”

“ငါက အလကားစတပါဟာ နင်စိတ်ညစ်နေမှန်သလို ငါက တမင်သက်သက်နောက်တာပါ လှိုင်ရယ်၊ ဆော်ရီးနော်”

မင်းခေါင်က ဧကရီလှိုင်၏မေးစေ့လေးကို အသာဆွဲကိုင်ပြီး တောင်းပန်စကားဆို၏။

ဧကရီလှိုင်က မင်းခေါင်၏လက်ကိုဖယ်လျက်

“ရပါတယ်၊ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဝင်ရိုသံရွေ့ပေါ့၊ ဒီဝင်ကြားတွေ ကုန်ဆုံးသွားတဲ့တစ်နေ့ကျရင်တော့ တို့ရဲ့ဇာတ်လမ်း အားလုံးပြီးသွားမှာပဲလေ”

“ဘာလဲ နင်က တစ်ချိန်ချိန်မှာ ငါ့ကိုလမ်းခွဲမယ်ဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ ဒီစကားကိုပြောတာလား”

“အမြစ်ကိုပြောပြတာပါ၊ လူဆိုတာမျိုးဟာ အမြဲတမ်းချည်းပဲ တပူတွေတွဲလုပ်နေလို့ရတာမျိုးမှ မဟုတ်ဘူး၊ ကံဆုံတဲ့အချိန်မှာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် လက်ချင်းဆက်ထားနိုင်ပေမယ့် ကံကုန်သွားတဲ့တစ်နေ့ကျရင်တော့ ဆက်ထားတဲ့လက်တွေဟာ သူ့အလိုလို ပြုတ်သွားမှာပဲလေ၊ ပြီးတော့ အခု ငါတို့ လောလောဆယ်ရောက်နေတဲ့နေရာက တကယ်မကောင်းဆိုးဝါးနယ်မြေဖြစ်မှန်း တဖြည်းဖြည်း သိလာတယ်၊ ဘယ်အချိန်မှာ ဘယ်သူ ဘာဖြစ်မလဲဆိုတာ ဘယ်သူမှ အတိအကျပြောလို့မရဘူး၊ တစ်ယောက်ယောက် ဒါမှမဟုတ် လူတစ်စုဟာ ငါတို့ကိုချောင်ပိတ်သတ်လိမ့်မယ်လို့ ငါ့စိတ်ထဲမှာ အလိုလို ဝင်နေမိတယ်”

စကားအဆုံးတွင် မင်းခေါင် သက်ပြင်းချသည်။

“သူတို့က ငါတို့ကိုဘာအကြောင်းကြောင့် ငါတို့ကို ချောင်ပိတ်ပြီသတ်မှာတဲ့လဲ”

ဧကရီလှိုင်က ပြန်မေးသည်။ မင်းခေါင်က ပန်းကိုတွန့်ပြလျက်

“ဒါတော့ ငါလည်းမပြောတတ်ဘူး။ သူတို့မှာလည်း အကြောင်းတစ်ခုရှိလို့နေမှာပေါ့။ ငါ့စိတ်အထင်တော့ ဒီဝက်ပါပြိုင် ထဲမှာရှိနေတဲ့ လူတွေဟာ ရိုးရိုးသာမန်လူတွေတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။”

“နှင်က ဘယ်လူတွေလို့ထင်လို့လဲ”

“ဦးနောက်အနေအထား သိပ်မမှန်တော့တဲ့ အဖူးတွေ၊ စိတ္တဓဝေဒနာသည်တွေ”

“ဟင်”

ကေရီလှိုင်၏ ရွန်းလဲ့လဲ့မျက်ဝန်းအစုံမှာ ဝိုင်းဝိုင်းလည်သွား၏။ ယောင်ယမ်း၍လည်း ဘေးပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်ကို ထိတ်လန့် တကြားလှည့်ပတ်ကြည့်မိသည်။

မင်းခေါင်ပြောသလို

သူတို့သည် ဦးနောက်အနေအထားမမှန်သူ၊ စိတ္တဓဝေဒနာ ရှင်သည်တွေ၏ နယ်နိမိတ်အတွင်းသို့ အမှန်တကယ်ပဲ ချောက်ရှိနေပြီလား။

ထိုသို့သာဆို။

ကေရီလှိုင် ဆက်ပြီးမတွေးခဲ့တော့။

မျက်လုံးအစုံမှူးမှိတ်၍ ဦးခေါင်းကို နံရံတွင်မှိထားလိုက်မိတော့၏။

ဪ သူမအနေဖြင့် သည်အပျော်ခရီးလမ်းသို့ လိုက်လာ ပီခြင်းကိုက အမှားကြီးမှားလေပြီထင်သည်။

နောက်ဆုံးတော့လည်း

ကေရီလှိုင်သည် စိတ်ထဲကကျိတ်၍ နောင်တတရား ရလိုက်မိတော့၏။

ထိုအချိန်တွင်

မီးဖိုထဲမှထင်းမီးသည် စွဲလောင်နေပြီဖြစ်သည်။

အန်း (၁၈)

ဖိတ်ဆိတ်သောည

အလင်းရောင်သည် စိုးစဉ်းမျှမရှိတော့ပြီ။

သိပ်သည်းသမျှ နက်ရှိုင်းလှသောအမှောင်ထုက ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို လွှမ်းမိုးချွမ်းအုပ်ထားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

'အု အုး အုး'

အဝေးသီမှ တောခွေးအများ၏အူသံက အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်နေ၏။

တစ်ခါတစ်ခါ ဂစ်ခနဲ ဂီးခနဲအော်သံပြုရင်း ဟိုမှသည်လို ပျံ့နေကြသော ညဉ့်ဖျော်ငှက်တို့၏ တောင်ပံရိုက်ခတ်သံတွေကိုလည်း

ဗူးတပေ

ဝက်ပါမြိုင်

၁၈၅

ကြားနေရလေ၏။

အဝေးသီမှ ဆွေတောက်သံ၊

ပျောက်ကြိုးခွသံ၊

ကျားဟိန်းသံ။

ဝက်ပါမြိုင်ထဲမှာရှိနေသည့် တောတိရစ္ဆာန်ပေါင်းစုံတို့၏ အသံတွေက တစ်ချက်တစ်ချက် လွင့်ပျံ့လာတတ်၏။

လွင်မိုးမြင့်ပြောသည့်အတိုင်း ဖြစ်ပါ၏။

ညဉ့်နက်လာသည်နှင့်အမျှ လောက ပိုပြီးပတ်ကြမ်းတိုက်လာ၏။

သစ်ရွက်လှုပ်ခတ်သံ၊ သစ်ကိုင်းချင်းပွတ်ကြိတ်သံတို့က ညဉ့်၏တေးအလှကို မြည့်စွက်ဖန်ဆင်းပေးနေသလို ရှိသည်။

ထိုအသံ ထိုအသံတွေမှအပ အရာခပ်သိမ်းသည် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်နေ၏။

သူတို့အားလုံးလည်း အဆောက်အအုံပျက်လေးထဲမှာ ကိုယ်ပိုက်ယိမ် ငြိမ်သက်နေကြ၏။

ခရီးပန်းလာသောကြောင့် ထင်သည်။

ဝင်းအောင်နှင့် နိုင်လင်းတို့သည် ခရီးဆောင်လက်ဆွဲ သိတ်တွေကို ခေါင်းအုံးလုပ်ကာ တခေါ်ခေါ်ဖြင့် ဟောက်ပြည်ကာ

ဗူးတပေ

အိပ်မောကျနေကြပြီဖြစ်သည်။

မင်းခေါင်နှင့် ဝေဖန်တို့သည် နံရံကျော့မှထိုင်လျက် မျက်လုံးအစုံမှူးမှိုတ်ထားသော်လည်း တကယ်တမ်းကျတော့ အိပ်၍မဝကြ။ ရှေ့တွင်ကြုံတွေ့လာရမည့် ဘာမှန်းမသိသည့်အကြောင်းတရားများကိုတွေးတောရင်း အတွေးကိုယ်စီဖြင့် ငြိမ်သက်နေကြ၏။

နေဇော်ကတော့ပူ သူ့ကားသရာ ကိုညိုဝင်းအတွက် ဝိုင်းပုံနေမိသည်။

တကယ်ဆို ကိုညိုဝင်းအနေဖြင့် သူတို့ဆီ ရောက်လာလောက်ပြီ။

ကားဘီးလဲ၊ ရေထည့်ဆိုသည့်ကိစ္စက ဘာမျှကြာတတ်သည်မဟုတ်။

ယခုအချိန်အထိ ကိုညိုဝင်းရောက်မလာခြင်းက အခြေအနေကို တစ်မျိုးတည်း မည်ထင်မှတ်စရာဖြစ်နေ၏။

ကိုညိုဝင်းသည် အခက်အခဲတစ်စုံတစ်ရာနှင့် ကြုံဆုံနေလျှင်လား မပြောတတ်။

အင်း စိတ်ပျက်ဖို့တောင်ကောင်းလှသည်။ အစ်ကိုဖြစ်သူနှင့် မခိုးအကြောင်း စုံစမ်းဖို့လာတာ အခုတော့

ကြားပြဿနာတွေကပါ ဝင်နှောင့်လာနေပြီ။

“မောင် မဒိပ်သေးဘူးလား”

လွင်မိုးမြင့်ကိုယ်နှိုက်ကလည်း အိပ်နိုင်ပုံမပေါ်။ လေသံတိုးကလေးနှင့် သူ့ကိုမေးသည်။

“ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အိပ်မိင်မှာတဲ့လဲနိုး၊ အစ်ကိုကိစ္စတွေအပြင် အခု ကိုညိုဝင်းကိစ္စပါ ကိုယ့်ခေါင်းထဲမှာ ရောက်လာပြီ၊ အမှန်အတိုင်း အခုလောက်ဆို ကိုညိုဝင်း ကိုယ်တို့ဆီရောက်သင့်နေပြီ၊ သူ အခု အချိန်အထိ ရောက်မလာတာကိုပဲ ကိုယ့်စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြုံဖြစ်နေတယ်၊ သူ တစ်ခုခုများဖြစ်နေသလား မပြောတတ်ဘူး မိုး”

“မောင့်မှာကလည်း အပူတွေက များလိုက်တာ၊ မောင်ရဲ့ အပူအပင်တွေက မိုးကိုပါ ကူးစက်ပြီထင်တယ်၊ မိုးကိုယ်တိုင်လည်း ဝိပ်လို့မရတော့ဘူးလေ၊ မိုးတို့ ဝိကိုလာမိတာ မှားပြီထင်တယ်မောင်”

လွင်မိုးမြင့်ဆီက စိတ်ပျက်လက်ပျက်ရှိသည့် အသံကို ပထမပြီးဆုံးအကြိမ် ကြားလိုက်ရခြင်းဖြစ်၏။

သူနှင့်ရယူခဲ့သည့် အိမ်ထောင်သက်တမ်းတစ်လျှောက်တွင် လွင်မိုးမြင့်သည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ရှိသည့်လေသံမျိုး ဟဟတောင်ဟဟခဲစဉ်း နေဇော်သဘောကျသလို မသိမသာ ပြုံးလိုက်မိလျက်။

“အင်း မိုးတောင်စိတ်ညစ်တတ်လာပြီနော်၊ ဟုတ်တာပေါ့

လေး ကိုယ်တို့ထွက်လာတာက အပျော်စရာမှမဟုတ်တာ စိတ်ညစ်စရာခရီးတစ်ခုကို လျှောက်လှမ်းခဲ့တာပဲဥစ္စာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်အစ်ကိုရဲ့အကြောင်းကိုသိပြီးရင် ကိုယ် ဒီလူတွေနဲ့လမ်းခွဲပြီး နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်သွားမှာပါ မိုး”

“မောင့်ကို တစ်ခုပေးပါရစေ”

“ပေးလေ မိုး၊ ဘာပေးမလို့လဲ”

“မောင်က သူတို့ကို ဘာဖြစ်လို့ အမှန်တရားမပြောပြတာလဲ”

“ဘာကိုလဲ မိုး”

“မိုးနဲ့မောင် ဒီကိုလာရတဲ့အကြောင်းရင်းကိုပေါ့”

“မောင်တို့အတွက်တော့ သူတို့က သူစိမ်းတွေပဲဥစ္စာ၊ သူတို့အကြောင်းကို ကိုယ် ဘာမှမသိရသေးဘဲနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အမှန်အတိုင်းပြောလို့ဖြစ်မှာတဲ့လဲ မိုးရယ်၊ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် သူတို့ပုံစံတွေက သိပ်ပြီးမှမမှန်ချင်သလိုပဲ၊ သူတို့ကို မောင် စိတ်မချခဲ့ဘူး မိုး”

“ဒါနဲ့တောင် သူတို့နဲ့အတူတူ လိုက်ခဲ့ရလားမောင်ရယ်”

“အဲဒီတုန်းက သူတို့အချိန်အကဲကိုမှ မဖမ်းမိသေးဘဲကို၊ မိုးရဲ့၊ အခုတော့ သူတို့ကိုကြည့်ရတာတစ်မျိုးပဲ၊ ပြောတာဆိုတာတွေက

မှမမှန်ချင်သလိုပဲ”

“အင်း မောင်ပြောတာနဲ့ပဲ မိုးတော့ အခုချက်ချင်းပဲ သူတို့နဲ့လမ်းခွဲပြီး နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်သွားချင်တဲ့စိတ်တောင် ပေါက်ကပြီ သိလား”

သူ စကားပြောလော့ကြီးသွားမှန်း နေဇော်သိနားလည်လိုက်တာပဲ၊ သူ့စကားကြောင့် လွင်မိုးမြင့် ပိုပြီးစိတ်ညစ်သွားမှန်း ရိပ်စားမိလိုက်တာပဲ။

ဒါကြောင့်လည်း နေဇော်က သူ့စကားကို ပြန်ဖြည့်ဖို့ကြိုးစားသည်။

“နေပါဦးလေ၊ ကိုယ့်စိတ်ထဲက သံသယဝင်သွားမိတာလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပေါ့၊ ကိုယ်ပြောတာတွေကို စိတ်ထဲမှာအစွဲမလမ်းမထားပါနဲ့လေ”

လွင်မိုးမြင့်က နားလည်ကြောင်းခေါင်းညိတ်ပြပြီး မျက်လုံးထဲကို အသာမှေးမှိတ်ထားလိုက်မိသည်။

‘ဖြန်း ဖြန်း’

‘ဖြန်း ဖြန်း’

လေအတိုးကြောင့် လန်ထွက်နေသော ခေါင်မိုးတွေဆီမှ လိုက်သံတွေက စိတ်ချောက်ချားစရာကောင်းလှ၏။

သည်စဉ်

'ညောင် ညောင် ညောင်'

ကြောင်အော်သံတစ်သံက ထပ်ဆင့်ထွက်ပေါ်လာ၏။

လွင်မိုးမြင့်သည် နေဇော်အား ကိုယ်ချင်းပူးကပ်ထားလိုက်မိသည်။

တကယ်တော့

လမ်းမှာတုန်းက စိမ်းစိမ်းစူးစူးမျက်လုံးအစုံဖြင့် စိုက်ကြည့်နေခဲ့သော ကြောင်နက်ကြီးကို ပြန်လည်မြင်ယောင်မိလိုက်သောကြောင့်ဖြစ်၏။

ထိုကြောင်နက်ကြီးသေဆုံးသွားမှန်းသိသော်လည်း စိတ်ထဲမှာတော့ နည်းနည်းကြောက်ရွံ့သလိုခံစားမိသည် အမှန်။

ဘာကြောင့်လဲမသိ။

အခွဲအလမ်းစိတ်လို့ပဲ ပြောရတော့မည်ထင်သည်။

ယခုအချိန်အထိ ထိုကြောင်နက်ကြီးကို မျက်စိထဲကနေ ဖျောက်ဖျက်လို့မရ။

ယခု တစ်ဖန်

ကြောင်အော်သံကြီးကြားလိုက်ပြန်တော့ ရင်ထဲမှာ အေးခနဲဖြစ်သွားသည်။ အသည်းရိုးတွေကို လက်အကြီးဖြင့်ဆုပ်

ပုယ်လိုက်သလို ခံစားမိလိုက်သည်အမှန်။

"မင်း တစ်ခုခုကိုကြောက်နေသလား မိုး"

နေဇော်က မေးသည်။

"ဟုတ်တယ်၊ မိုး ဟိုကြောင်နက်ကြီးကို အခုအချိန်အထိ မျက်စိထဲမှာမြင်နေတုန်းပဲ။ နောက်ပြီး အခုနတုန်းက ကြောင်အော်သံကိုကြားလိုက်ပြန်တော့ စိတ်ထဲမှာ ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်းမသိဘူး"

"ဒါလောက်လည်း တွေးပြီးကြောက်မနေစမ်းပါနဲ့၊ ကြောက်စရာမရှိတာကို ကြံဖန်ပြီးကြောက်မနေစမ်းပါနဲ့လေ၊ လောကကြီးမှာ လူလောက်ကြောက်စရာကောင်းတာ တခြားဘာမှမရှိဘူး။ အဲဒီလိုပဲ ကိုယ်နားလည်သဘောပေါက်ထားတယ်။ ကဲ စိတ်အေးအေးထားပြီး ပိုမို အင်း ဟိုကားဆရာကတော့ အပြင်မှာပဲ အိပ်နေပြီထင်တယ်။ ဒါ့ထဲဝင်လာတာ မတွေ့ဘူး"

အမှန်ပင်။

ကိုချိုးအောင်သည် အဆောက်အအုံထဲသို့ ဝင်ရောက်လာပြီး မရှိပေ။ အပြင်မှာပဲ စတည်းချနေပုံရ၏။

အနား (၁၉)

သုနောဏ်ကဿ

တဖျစ်ဖျစ်အသံပေးလို့ စွဲလောင်နေသည့် မီးဖိုထဲမှ ထင်းပင်
သည် ညဆယ်နာရီကျော်ကျော်လောက်တွင် ငြိမ်းသေသွားလေ၏။
တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ဆိုသလိုပင်
ပြတင်းပေါက်ပေါင်ပေါ်တွင် ထွန်းညှိထားသော ဖယောင်း၊
တိုင်မီးမှလည်း ဟုတ်ခနဲ ငြိမ်းသေသွား၏။
ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အမှောင်ထဲအောက်မှာ နှစ်မြှုပ်သွား
၏။
သွပ်ပြားလန်နေသည့်နေရာဆီမှ လရောင်ရိုက်ကာ အတွင်း

ဇူးတပေ

ဝက်ပါမြိုင်

◆ ၁၉၃

သိသို့ ရိုးရိုးရိုက်ရိုက်ပျံတော့ အလင်းရောင်ပေးထား၏။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မသဲမကွဲအနေအထားဖြင့်တော့
တွေ့မြင်နေရ၏။

ထိုအချိန်မှာပင်

မင်းခေါင်သည် ထိုင်ရာမှထရပ်လိုက်၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘယ်သွားမလို့လဲ”

ကေရီလှိုင်က အသံတိုးတိုးဖြင့်မေး၏။

“ဒီအထဲမှာ ဒီအတိုင်းချည်းနေရတာ စိတ်ထဲမှာ နည်း
နည်းမွန်းကျပ်ချင်သလိုပဲ၊ ကိုယ် အပြင်ခဏလောက် ထွက်ချင်တယ်”

“လှိုင်တော့ မလိုက်တော့ဘူးနော်၊ ခနဲနည်းနည်းပန်းလာလို့
အနားယူချင်နေတယ်”

“ရတယ်၊ နေခဲ့လေ”

မင်းခေါင်သည် အမှောင်ထဲမှာပင် စမ်းတဝါးဝါးဖြင့် အပြင်သို့
ထွက်ခဲ့သည်။

အပြင်တွင် လရောင်ကြောင့် အလင်းရောင်ရှိနေသည်။

ကိုယျိုးအောင်သည် ကားဘေးရှိမြက်ခင်းပြင်ပေါ်မှာ မိုးရေ
ကာဖျင်တစ်ခုကိုခင်း၍ အကျအနအိပ်မောကျနေ၏။

မင်းခေါင်သည် ကိုယျိုးအောင်ဆီသို့ လှမ်းခဲ့သည်။

ဇူးတပေ

အနီးသို့ရောက်သည်နှင့်
ကိုမျိုးအောင်၏ညာဘက်ဘေးတွင် တုံးလုံးပက်လက်ပြစ်
နေသော အရက်ပုလင်းပြားလေးတစ်လုံးကို တွေ့ရ၏။ ကိုမျိုးအောင်
၏ကိုယ်သိမှလည်း အရက်ခွံရနေ၏။ ပုလင်းထဲမှာလည်း အရက်က
ကုန်နေပြီ။

သည်နေ့ကြီးက တကယ့်စိုးသမားကြီးပေပဲ။
သူ့ကားထဲမှာ အရက်ပုလင်းထည့်ယူလာခဲ့ပုံ ရ၏။
သူ အရက်သောက်ချင်သောကြောင့် အဆောက်အအုံတွင်း

သို့ ဝင်ရောက်မလာခြင်းပဲ ဖြစ်ပါလေမည်။
ဘာရယ်မဟုတ်သော်လည်း
မင်းခေါင်သည် ကိုမျိုးအောင်၏ဘေးမှာ ဒူးတုပ်ထိုင်ကာ
အင်္ကျီအိတ်ထဲ စမ်းသပ်ကြည့်လိုက်သည်။

စီးကရက်တို့တစ်လိပ်နှင့် ဂက်စ်မီးခြစ်ကို တွေ့ရသည်နှင့်
ထုတ်ယူလိုက်သည်။ စီးကရက်ကိုမီးညှို့၍ တစ်ဖွာ၊နှစ်ဖွာ ဖွာရှိုက်သည်။

“အင်း ဖောင်ရင်က အပြောအဲဒါပေတာက မည်ပါလား။ စီးက
ရက်မသောက်တတ်ဘူးဆိုပြီး အခုကျတော့လည်း သောက်နေပါလား”
မင်းခေါင်သည် နောက်ဘက်သို့ ဆတ်ခနဲလှည့်လိုက်မိ
သည်။

နေဇော်ကို တွေ့ရသည်။
မင်းခေါင်သည် လက်ထဲမှစီးကရက်တို့ကို အဝေးသို့ တောက်
ပစ်လိုက်ရာက

“မဟုတ်သော်လည်း အပျင်းဖြေ တစ်ဖွာနှစ်ဖွာ သောက်
ကြည့်မိတာပါ။ ဘယ်လိုလဲ အိပ်လို့မရဘူးလား”

“အင်း ဟုတ်တယ်။ အထဲမှာနေရထိုင်ရတာ မွန်းကျပ်ကျပ်
နဲ့ပါကြောင့် အပြင်ကိုထွက်လာမိတာပါ”

“တကယ်တော့ ပျော်မလားဆိုပြီး အပျော်ခရီးထွက်လာ
ပါကြတာ အခုတော့ တော်တော်ကလေးစိတ်ညစ်ဖို့ကောင်းနေတာ
တွေ့ရတယ်။ အခြေအနေပေးရင်တော့ ဒီကနေတောင် ပြန်ပြီးလှည့်
ပျင်နေပြီး ဒီလိုနေရာမျိုးက ကြာရှည်နေလို့မကောင်းမှန်း သိလာပြီ။
ကန္တရာယ်ဆိုတာမျိုးက အချိန်မရွေးဝင်လာနိုင်တယ်လေ”

“ဘယ်လိုအန္တရာယ်မျိုးလဲ”
နေဇော်က စစ်စစ်ခေါက်ခေါက်မေးသည်။

မင်းခေါင်က ပခုံးတစ်ချက် တွန်ပြုလျက်
“အဲဒါတော့ အတိအကျမပြောတတ်ဘူး။ တစ်ခုတော့ ရှိ
တယ်။ တစ်ယောက်ယောက်ဟာ ကျုပ်တို့ကို အန္တရာယ်တစ်ခုခုပေး
လိမ့်မယ်ဆိုတာတော့ ကျုပ်တို့စိတ်ထဲမှာ ထင်နေမိတယ်လေ။ ဒီထက်

ရှင်းရှင်းပြောရရင်တော့ ဒီဝက်ပါပျိုလဲထဲမှာ ကျွပ်တို့မတွေ့ရသေး။ မကောင်းဆိုးဝါးတစ်ကောင်ကောင် အသေအချာရှိနေရမယ်ဆိုတိုက်တော့ ကျွပ် တစ်ထစ်ချယုံထားတယ်”

မင်းခေါင်၏စကားကြောင့်

နေဇော်သည် အစ်ကို ကိုကျော်လွင်နှင့် အစ်ကိုဇနီးဖြစ်သူ မေနီလွင်တို့အတွက် ပိုပြီးစိတ်ပူသွား၏။ ပြီးတော့ ကားဆရာ ကိုညိုဝင်း။ သူ့အတွက်လည်း ရတက်မအေးခိုင်ဖြစ်သွား၏။

ထိုစဉ်

လောကကြီးတစ်ခုလုံးသည် ပိုပြီးမည်းမှောင်သွားသလို မှုတ်ထင်လိုက်ရသည်။

လရောင်ပျောက်သွားသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ဝင်းဝင်းပျိုကို သာနေသော လမင်းကို တိမ်စိုင်းအချို့က ဖုံးအုပ်လိုက်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

တိုက်ခတ်နေသောလေကလည်း စောစောကထက်ပိုပြီး ဝေကြမ်းကိုက်လာသလို ရှိ၏။ အဝတ်မဲ့ပါးပြင်မှာ အေးစက်စက်ပြုလာ၏။

နေဇော်သည် ပခုံးကို ကြုံ့လိုက်မိလျက်

“အပြင်မှာ နည်းနည်းအေးလာပြီ၊ ကိုယ်တော့ အထဲမှာ

မတုမယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်လည်းဝင်မယ်”

ထို့နောက်

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ကိုမျိုးအောင်အား ကျောခိုင်း၍

ကွက်ရွာလာခဲ့ကြ၏။

နေဇော်စိတ်ထဲမှာတော့ မင်းခေါင်အား အထူးသတိထား မှုည့်လှူတစ်ယောက်အဖြစ် သတ်မှတ်မိသည်။ တကယ်တော့ မင်းမပိုင်သည် စီးကရက်သောက်တတ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်ပါလျက် အသောက်တတ်ဟု သူ့အား လိမ်ညာခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။

❖ ❖ ❖

အခန်း (၂၀)

စံချီးသူ

ညဉ့်သည် နက်သည်ထက်နက်လာ၏။
 အမှောင်ဆုံးပိုင်းသို့ ဧကန်ရှိလာပြီဖြစ်သည်။
 တိုက်ခတ်နေသောလေကလည်း ပိုပြီးအေးစက်လာ၏။
 အရက်ဖြူတစ်ပြားသောက်၍ ဝိမ်ယစ်ကာအိပ်မောကျသွား၊
 ခဲ့သည့် ကိုမျိုးအောင်
 တစ်ကိုယ်လုံးအေးစက်စက်ကြီးဖြစ်လာသောကြောင့် အိပ်ရာ
 မှ ဆတ်ခနဲလန့်နိုးသွား၏။
 သို့သော်

ဇွဲ၊တပေ

ကပ်ပါပြိုင်

အိပ်ရာမှမထသေးဘဲ မျက်လုံးအစုံမှိတ်လျက် အသာမှူး
 လိုက်သည်။
 'ရှပ် ရှပ် ရှပ်'
 ခြေသံတစ်သံ။
 ဖွဲ့နွဲ့နင်း၍လျှောက်လှမ်းလာရာမှ ထွက်ပေါ်လာသောခြေသံ
 ဖြစ်သည်။
 'ရွတ် ရွတ် ရွတ်'
 သေချာသည်။
 ထိုခြေသံက သစ်ရွက်ခြောက်တွေပေါ်မှာ လျှောက်နင်းလာ
 သံ သေချာပါလေပြီ။
 သူ့ကားနှင့်အတူ လိုက်ပါလာကြသော ဧည့်သည်တွေထဲ
 ကတော့ တစ်စုံတစ်ယောက်မဖြစ်နိုင်။
 အကယ်၍သာ
 ထိုလူလိုက်ထဲမှ တစ်စုံတစ်ယောက်သာဖြစ်ပါမူ ထိုခြေသံ
 သည် သူ့နောက်ကျောမှ လာစရာအကြောင်းရှိသည်။
 ယခုတော့
 ခြေသံက သူ့ခြေရင်းအရှေ့ဘက်ဆီမှ ထွက်ပေါ်လာနေခြင်း
 ဖြစ်သည်။

ဇွဲ၊တပေ

ထိုခြေသံရှင်သည် သူ့စိမ်းတစ်ယောက်၊ ဒါမှမဟုတ် သူ့စိမ်းတကောင်း၊ ဟင်းတစ်ကောင်း

တွေ့ရင်း အဖြေရှာရင်း

ကိုမျိုးအောင်သည် ရင်ထဲမှာ ဒိန်းခဲခြစ်သွား၏။

အကြောက်အလန့်တရားတို့က ချက်ချင်းဖုံးလွှမ်းပစ်လိုက်သည်။

ကြည့်စမ်း

အဆောက်အအုံအပြင်ဘက်မှာ သူတစ်ယောက်တည်းပါလာ။

သည်ဝက်ပါမြိုင်နှင့်စပ်လျဉ်းပတ်သက်နေသည့် စည်းကမ်းချက်အချို့ကို ပြန်လည်အမှတ်ရမိလိုက်ရာမှ ချက်ချင်းပင် အိပ်ရာမှ လူးလဲထချိမြင်လိုက်မိသည်။

ဤမှာပင်

ဝင်းဝင်းလက်လက်နေသော မီးလုံးနှစ်လုံးကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုမီးလုံးနှစ်လုံးသည် အဝါရောင်တောက်နေကာ ရွေ့သို့ တဖြည်းဖြည်းချင်း တိုးလှမ်းလာလျက်ရှိသည်။ လှမ်းလာပုံက ခွဲ၊ ခွဲ၊ ကလေး။

ကိုမျိုးအောင်သည် မလှုပ်ရဲမရွားရဲဘဲ ထိုမီးလုံးနှစ်လုံး ပြိုင်ရှင်ကိုသာ မျက်တောင်မခတ်တမ်း ကြည့်နေမိသည်။

တကယ်တော့

ထိုမီးလုံးဝါဝါနှစ်လုံးမှာ သတ္တဝါတစ်ကောင်၏မျက်လုံးအစုံ ဝာပြစ်သည်။

တိတိပပ ဆိုရလျှင်

ကျားသတ္တဝါ၏မျက်လုံးအစုံသာ ဖြစ်သည်။

တရွေ့ရွေ့ဖြင့်တိုးလှမ်းလာနေသည့် ထိုကျားကြီးကို ကိုမျိုးအောင်သည် အသက်ပင်ရဲရဲမရွံ့ဘဲ ဖိုက်ကြည့်နေမိသည်။

ထိုကျားသတ္တဝါကြီးသည် တဖြည်းဖြည်းချင်း တိုးလှမ်းလာနေရာမှ နောက်ဆုံး အနီးသို့ရောက်လာခဲ့ရာက ကိုမျိုးအောင်၏ ပြိုင်ထောက်တစ်ဖက်ကို လှမ်းကိုက်လိုက်ပါလေတော့သည်။

ထိုသည်တော့မှ

အသည်းခိုက်လှသည့် နာကျင်ခြင်းဝေဒနာကို ခံစားလိုက်ရပြီးနှင့်အတူ အသံနက်ကြီးဖြင့် စူးစူးဝါးဝါးအော်ဟစ်မိပါလေတော့သည်။

“အား”

ကိုမျိုးအောင်ထိက ငယ်သံပါအောင်အော်လိုက်သည့်အသံ

၂၀၂ ◊

အောင်လေရာ

သည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို ရုတ်တရက်လှန်နှိုးလိုက်သိသို့ ရှိ၏။

အိပ်တန်းတက်နေကြသော ငှက်အချို့ပင် လန့်ဖျပ်၍ ထပျံပြေးကုန်ကြ၏။

သည်နောက်မှာတော့

ကိုမျိုးအောင်၏အော်သံသည် ပျောက်လွင့်သွားလျက် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးလည်း ခုဂိုအတိုင်း ပြန်လည်တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်သွားလေတော့၏။

ဇိ ဇိ ဇိ

ဗူးစာပေ

အပန်း (၂၃)

အပြင်ဘက်အော်သံ

အပြင်ဘက်ဆီမှ အော်သံကိုကြားလိုက်ရသည်နှင့် ၊ ခုခက်သည် ဆတ်ခနဲထတိုင်လိုက်မိသည်။

မင်းခေါင်လည်း ထိုအတူ။

“အပြင်ဘက်မှာ ကိုမျိုးအောင်တော့ တစ်ခုခုဖြစ်နေပြီ ထင်တယ်ဟေ့”

မင်းခေါင်က သတိပေးသည်။

နေ့ခော်က ဆတ်ခနဲထသည်။

“အပြင်ထွက်ကြည့်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

ဗူးစာပေ

ပြောပြီးနောက်

နေဇော်သည် အဆောက်အအုံထဲကနေ ထွက်ခဲ့သည်။

ကိုမျိုးအောင်အိပ်နေသည့် နေရာဆီသို့ အပြေးအလွှား လှမ်းခဲ့သည်။

သို့တစေ

ကိုမျိုးအောင်ကို မတွေ့ရပါလေတော့။

ကိုမျိုးအောင်အိပ်စက်သွားသည့် ဖိုရေကာဖျင်းမှာလည်း တွန့်ကြေကာ အခြေအနေပျက်ယွင်းနေ၏။

ပြီးတော့

တစ်စုံတစ်ရာ တရွတ်တိုက်ဆွဲသွားသကဲ့သို့ မြက်ခြောက် တွေကလည်း ပိပြားနေ၏။

“ကိုမျိုးအောင်တော့ တစ်ခုခုဖြစ်ပြီထင်တယ်”

မင်းခေါင်က အနားသို့ရောက်လာပြီး မှတ်ချက်ချသည်။

ကျွန်လူတွေလည်း သူတို့အနားသို့ ရောက်လာကြ၏။

“သူက တစ်ယောက်တည်း အပြင်ဘက်ထွက်ပြီး အိပ်နေ တာကိုက သူ့ရဲ့အမှားပဲ။ ကျွန်ုပ်တို့အနေနဲ့ ဘာမှလုပ်ပေးလို့ မရဘူး ဖြစ်နေတယ်”

မင်းခေါင်ပြောသလို ဟုတ်တော့လည်းဟုတ်သည်။

ကိုမျိုးအောင်သည် အပြင်ဘက်မှာ သူတစ်ယောက်တည်း ထွက်အိပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

သို့မို့ကြောင့်လည်း

အရေးရယ် အကြောင်းရယ်ဆို သူ့ကိုအကူအညီပေး၍ မရ။

“ကျွန်တော့်စိတ်အထင်တော့ တော့ကောင်တစ်ကောင် ကောင်က သူ့ကိုဆွဲသွားတာပဲဖြစ်မယ်”

ဝင်းအောင်က မှတ်ချက်ချသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုမျိုးအောင် ဒုက္ခလှလှကြီးတွေ့သွားတာ တော့ သေချာတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ အခု ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ”

နိုင်လင်းက မှတ်ချက်ချရင်း တစ်ဆက်တည်း မေးခွန်းထုတ် သွား၏။

“အေး ငါ့သဘောကတော့ ဒီအနီးအနားတစ်ဝိုက်မှာ တစ်ခုခု တွေ့ရလို့တွေ့ရငြား လိုက်ရှာကြည့်လိုက်ချင်တယ်။ ဘယ်လိုသဘော ရသလဲ”

ဝင်းအောင်က အကြံဉာဏ်တောင်းခံသလို မေး၏။

“မင်း အေးအေးဆေးဆေးနေစမ်းပါ ဝင်းအောင်ရာ၊ ဇာတ် လမ်းကို ထပ်ပြီးမချဲ့ချင်စမ်းပါနဲ့။ တောကောင်ခွဲတွေ့လို့ကရော မင်း ဘာများလုပ်ပေးနိုင်မှာမို့လဲ။ ပြီးတော့ အခုလောက်ဆို ကိုမျိုးအောင်

လည်း အသက်ရှင်တော့မယ်မထင်ဘူး”

မင်းခေါင်က တားမြစ်စကားဆိုရင်း ဖြစ်နိုင်သည့်အခြေအနေကို တင်ပြလိုက်ပေမယ့် ဝင်းအောင်ကတော့မူ

“ငါ့စိတ်အထင် ဒီတောကောင် ဝေးဝေးလဲလံကို ရောက်ဦးမယ်တော့ မထင်ဘူး။ ဒီအနီးအနားတစ်ဝိုက်မှာပဲ ရှိနေမှာသေချာတယ်။ ကိုမျိုးအောင်ကို ပြန်မရဦးတော့ ဒီတောကောင်ကိုမင်းမိရင်တောင် ငါ့အတွက် အကျိုးအမြတ်တစ်ခုခုရလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ နောက်ဆုံးကွာ ငါက တောလိုက်ဖို့ ဒီကိုလိုက်လာတာဆိုတော့ တောကောင်ရလည်း မနည်းဘူးပေါ့ကွာ”

စကားအဆုံး

ဝင်းအောင်သည် သူ့ခါးကြားမှထိုးထည့်ထားသည့် ပစ္စုကို သေနတ်ကို ထုတ်လိုက်သည်။ စင်စစ် ထိုသေနတ်မှာ သူ့ခင်ဖြစ်သူ လိုင်စင်နှင့်ကိုင်ဆောင်သော သေနတ်ဖြစ်လေ၏။

“မင်း အေးအေးဆေးဆေးနေစမ်းပါ ဝင်းအောင်ရာ၊ အခုမှ အကြောင်းဆို မင်းရဲ့သေနတ်က ဘာမှအသုံးဝင်မှာမဟုတ်ဘူး”

နိုင်လင်းက ဝင်းအောင်ကိုပြောသည်။

ဒါပေမဲ့

ခေါင်းမာလှသည့် ဝင်းအောင်ကတော့မူ

“မင်းတို့ကလည်း ငါ့ကိုအထင်သေးတာကိုး၊ မင်းတို့ ကြည့်နေပါ။ ငါပြန်လာတဲ့အခါကျရင် တောကောင်တစ်ကောင်ကောင်တော့ ပါလာရလိမ့်မယ်ဟေ့”

“ဟေ့ကောင် မင်းကို ငါအကောင်းပြောနေတာ၊ ဒီနေရာက ကယ်လိုနေရာလဲဆိုတာ မင်း သဘောပေါက်ဖို့ကောင်းတယ်။ မင်း တစ်ခုခုဖြစ်မှာစိုးလို့ ငါတို့ကပြောနေတာ”

မင်းခေါင်က ဒေါသတကြီး တားမြစ်သည်။ အခြေအနေကို ကင်ပြသည်။

သို့တစေ

ဝင်းအောင်ကတော့ လက်မခံပေ။ ဇွတ်အတင်းပင်

“ကိစ္စမရှိဘူး သူငယ်ချင်း။ ငါဆိုတဲ့အကောင်က လုပ်စရာ ပိုတာ လုပ်ရမှ စိတ်ကျေနပ်တတ်တာ။ ငါ ဒီကိုလိုက်လာတာလည်း အပဲလိုက်မယ်ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့၊ အဲဒီတော့ ငါ့ကိုမထားကြပါနဲ့ဟေ့။ အခုလိုအခွင့်အရေးမျိုးကလည်း ရခဲတယ်လေ။ ကိုမျိုးအောင် ယောက်ကို လိုက်၊ လိုက်ရင် ဒီတောကောင်ကိုလည်းတွေ့ရမှာ သေချာတယ်”

တား၍မရတော့သည့်နောက်တော့ သည်အတိုင်း လက်ပြက်ကြည့်နေရုံပဲ ရှိတော့သည်ဖို့ သူ့ကိုနောက်ထပ် ဘာမျှထပ်မံ

ပြောမနေပါလေတော့။

ဝင်းအောင်သည် သူတို့ဘက်က ငြိမ်သွားသည်နှင့် ကျေ
ခိုင်း၍ထွက်သွားလေတော့၏။

“အင်း ပြဿနာတစ်ခုက မပြီးပြတ်သေးဘူး။ နောက်ထပ်
ပြဿနာတစ်ခုက ထပ်ပြီးပေါ်လာပြန်ပြီ ကိုနိုးအောင်သတိပေးထား
တဲ့စကားတစ်ခွန်းက ကျွန်ုပ်ရဲ့နားထဲမှာ အခုအချိန်အထိ ကြားယောင်မ
တုန်းပဲ”

မင်းခေါင်က ဝင်းအောင်ထွက်သွားရာဘက်ဆီသို့ ငေးဖျော်
ကြည့်ရင်းပြောလိုက်ရာ နေဇော်က

“ဆိုစမ်းပါဦး ဘာစကားများလဲ”

“ဒီဝက်ပါမြိုင်ထဲမှာ ဘယ်တော့မှ လမ်းခွဲပြီးတစ်ယောက်
တည်း မသွားပါခဲ့တဲ့ အဲဒီလိုတစ်ယောက်တည်းသွားခဲ့လို့ရှိရဲ့
တစ်နည်းမဟုတ်တစ်နည်းနည်းနဲ့ ဒုက္ခတွေ့ရလိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ စကား
အဲဒီစကားက ကျွန်ုပ်ရဲ့နားထဲမှာ အခုအချိန်အထိ စွဲနေတုန်းပဲ”

သူစကားက

ရိုးရိုးလေးကြည့်လျှင် ရိုးရိုးလေးသာ။

ဆန်းဆန်းပြားပြားတွေကြည့်လျှင်တော့ ခြိမ်းခြောက်သလို
သဘောမျိုး သက်ရောက်နေ၏။

နေဇော်အနေဖြင့် သည်လူလိုက်နှင့်စပ်လျဉ်း၍ မည်သို့ နား
လည်ရမှန်း မသိတတ်တော့။ စိတ်ရှုပ်ပါ့တယ်ဆိုပြီး ကမ်းနား သွား
လိုင်ခါမှ သပ္ပာယ်အုမော့ပါလာတာတွေကြုံလိုက်ရတဲ့အဖြစ်မျိုး။ သူ
အစ်ကိုနှင့် မခိုက်စွဲကြောင့် သည်ဝက်ပါမြိုင်ထဲသို့ ရောက်လာပါသည်။
တစ်ပူပေါ်နှစ်ပူဆင့်ဆိုသလို အရှုပ်အထွေးပြဿနာများနှင့်လည်း ကြုံ
တွေ့နေရသည်။

စိတ်ရှုပ်ဖို့ကောင်းလိုက်ပါသိတော့။

အခန်း (၂၂)

ရေအပြည်နှင့်အိုး

နံနက်ပိုင်းသောက် အလင်းရောက်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။
ညဉ့်အမှောင်ပျောက်၍ အလင်းရောင်ရခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။
နေမင်းအလင်းရောင်က ဝင်းပစ္စာ ထွန်းပတောက်လက်

နေ၏။

သူတို့အားလုံး ဝင်းအောင်ထွက်သွားသည့်အချိန်မှစ၍ တစ်
မေ့မှ မအိပ်စက်ဖြစ်ကြတော့။ သည်အတိုင်း ဂုတ်တုတ်ထိုင်ရင်းပု
မိုးလင်းခဲ့ရသည်။

“ကျွန်ုပ်တို့မှာ စားစရာဆိုလို့ ဒါပဲရှိတယ်”

ဗူးတပေ

ဝက်ပါပြိုင်

◆ ၂၁၁

မင်းခေါင်က ခရီးဆောင်လက်ဆွဲအိတ်ထဲမှ ပဲပေါင်မုန့်များ
ကိုထုတ်၍ တစ်ယောက်နှစ်လုံးစီ ဝေငှလိုက်သည်။

“အင်း အခုလိုအချိန်မျိုးမှာ လက်ဖက်ရည်ဖြစ်ဖြစ်၊ ကော်ဖီ
ဖြစ်ဖြစ် သောက်လိုက်ရရင် သိပ်ကိုမိပ်မိပ်မှာပဲ”

နိုင်လင်းကတစ်ဖောင့်။ အတိတ်ကာလကို တူးဖော်၍နေပုံ
ရ၏။ မရနိုင်သည့်အရာကို တမ်းတနေ၏။

“မင်းတော့ သွားပြီး ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ လက်ဖက်ရည်၊
ကော်ဖီရဖို့ မပြောနဲ့၊ မျက်နှာသစ်ဖို့ရေတောင် ဘယ်နေရာသွားရှာ
ရမှန်း မသိဘူး”

မင်းခေါင်က စိတ်ပျက်လက်ပျက်ရှိသည့်လေသံဖြင့် ပြော၏။
ကေရီလှိုင်သည် ဘာမပြောညာမဆို ထိုင်နေရာမှ ထကာ
အိမ်နောက်ဘက်သို့ ထသွား၏။

“ဟိတ် ဒီမှာတွေ့ပြီဟေ့”

ကေရီလှိုင်က အတွင်းခန်းမှလှမ်းအော်ပြောသည်။

“ဘာတွေ့တာလဲ”

မင်းခေါင်ကမေးရင်း အတွင်းခန်းသို့ ဝင်လိုက်ခဲ့သည်။

“ဟိုမှာလေ တူးတူးဆန်းဆန်း ရေအိုးတစ်အိုး၊ ခွက်လည်း

အဆင်သင့်၊ အထဲမှာ ရေရှိမယ့်ပုံရတယ်”

ဗူးတပေ

ဝေကရီလှိုင်မေးမေ့ပြောဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ သောက်ရေအိုးစင်နှင့် ရေအိုးတစ်လုံး၊ ပြီးတော့မတ်ခွက်တစ်ခွက်၊

ကြည့်ရသည်မှာ

ယခင် သည်အဆောက်အအုံထဲတွင် ဝင်ရောက်တည်းခို သွားသူများ ထားရစ်ခဲ့ပုံပေါ်၏။ ကျေးဇူးတင်ဖို့ကောင်းလိုက်သည် ဖြစ်ခြင်းများ။

မင်းခေါင်သည် သောက်ရေအိုးအဖုံးကို လှန်ကြည့်သည်။ ရေအိုးထဲမှာ ရေအပြည့်ရှိနေသည်။ မတ်ခွက်နှင့် ဓေ့ကိုခပ်မည် ပြုလိုက်သည်နှင့် နောက်ကျောဘက်ဆီမှ

“ဓေ့ကို မသောက်လိုက်နဲ့”

လှမ်းရွှံ့ဟန်တားသံကြောင့် မင်းခေါင်သည် ဓေ့ကိုမသောက် သေးဘဲ နောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

ဓေ့တို့ကို တွေ့ရသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီနေရာမျိုးမှာ ရေအိုးစင်ရယ်၊ ခွက်ရယ်၊ ရေရယ် အဲဒါ တွေအားလုံး အဆင်သင့်ရှိနေတာဟာ တော်တော်ကလေးတော့ ဝမ်း ဆန်းပြီးအုံ့သြဖွယ်ကောင်းတယ်။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောရရင် ဒါတွေ အားလုံးဟာ တစ်ယောက်ယောက်က တမင်သက်သက် ဖန်တီးထေ့”

တာပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဒီလောက်အိမ်အိုဟောင်းကြီးမှာ ဒီလိုရေအိုး၊ ဒီသစ်ခွက် တွေရှိနေတာကိုက မသက်သာစရာကောင်းနေတယ်လေ”

ဓေ့တို့ပြောပြချက်တို့က သဘာဝကျနေသောကြောင့်လည်း မင်းခေါင်သည် ရေအပြည့်နှင့်ရေခွက်ကို လွှတ်ချလိုက်ရာမှ စိတ် ဒေါသထွက်ထွက်နှင့် ရေအိုးကို လက်သီးနှင့်ထိုးခွဲချလိုက်မိတော့၏။

‘ခွမ်း’

‘ဘွမ်း’

ရေအိုးမှာ အပိုင်းပိုင်းအစစ ကွဲထွက်သွားသလို ရေတွေ လည်း ထွက်ကျကုန်၏။

“ဒီလိုထောင်ချောက်တွေကို ဘာဖြစ်လို့ ဆင်ရတာလဲ။ ဒီ ထောင်ချောက်ဆင်တဲ့လူကရော ဘယ်သူလဲ”

မင်းခေါင်လည်း မကျေမနပ်နှင့် မေးခွန်းတွေထုတ်သွား၏။

“ဒီလူဟာ တစ်ယောက်တည်းလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ အများ ပုခွဲလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ တစ်ခုသေချာတာကတော့ ဒီထောင်

ချောက်တွေဆင်ထားတဲ့လူဟာ တော်ရုံတန်ရုံလူ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဦး နောက်အနေအထားမမှန်တဲ့ စိတ္တဝေမာတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်လိမ့် မယ်။ ပြီးတော့ ဒီလူဟာ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် လူကြားထဲမတိုး ပုံတဲ့လူတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဒီတော့ ရှေ့လျှောက် ကျွန်

တို့ အထူးသတိထားမှဖြစ်လိမ့်မယ်”

နေ့ခင်းက တွေးတွေးဆဆ ပြောသွားမီး။ သူပြောသလို အများဆုံးဖြစ်နိုင်၏။

ထိုလူ ဒါမှမဟုတ် ထိုလူတစ်စုသည် ဦးနောက်အနေအထားမမှန်သော စိတ္တဓဝေဒနာရှင်တွေပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။ သူတို့သည် ထောင်ချောက်တွေအမျိုးမျိုးဆင်၍ လူသတ်တမ်းကစားနေကြခြင်း ဖြစ်မည်။ ထိုသူတို့မှာ အခြားရည်ရွယ်ချက် ရှိပုံမပေါ်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ

သူတို့အနေဖြင့် ဤဝက်ပါခြိုင်ထဲမှ မထွက်ရမချင်း အစစအရာရာ အထူးသတိထားရပေလိမ့်မည်သာတည်း။

“အခု ကိုယ်တို့ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ။ ကိုမျိုးအောင်လည်း မရှိတော့ဘူး”

နိုင်လင်းကမေးသည်။

“ဒီအတွက် ဘာမှမပူပါနဲ့။ ကားကို ငါမောင်းတတ်ပါတယ်။ လောလောဆယ်တော့ ဝင်းအောင်ကိုလိုက်ရှာဖို့ အရေးကြီးတယ်။ ဒီလိုမှမဟုတ်လည်း ဝင်းအောင်ပြန်အလာကို တို့တစ်တွေ ဒီကနေ ထိုင်စောင့်နေရမှာပဲ”

မင်းခေါင်က ပြောသည်။ နိုင်လင်းက

“မင်းက ဝင်းအောင်ပြန်လာမယ်လို့ ထင်သလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ။ မင်းက ဘာသဘောနဲ့ ပြောတာလဲ”

နိုင်လင်းက ပြုံးလျက်

“မင်းပဲဦးစားကြည့်လေ။ ကိုမျိုးအောင်ကလည်း အပြင်မှာ တစ်ယောက်တည်းအိပ်လို့ အခု ဒုက္ခရောက်သွားပြီ။ ဟော ဝင်းအောင် ကျတော့ကော ဘာထူးသလဲ။ တစ်ယောက်တည်း ထွက်သွားတာပဲ မဟုတ်လား”

မင်းခေါင် မျက်နှာဖျက်သွား၏။ တစ်ချက်မျှ တွေဝေသွားပြီး နောက်မှ တစ်ကိုယ်တည်းရေရွတ်ခဲ့ပုံက

“ဟုတ်တယ်။ ဝင်းအောင်လည်း တစ်ယောက်တည်းထွက်သွားတာပဲ။ အဲသလိုဆို သူလည်း ကိုမျိုးအောင်လိုပဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ။ ကိုမျိုးအောင်ကိုယ်တိုင်က ပြောခဲ့တယ်။ ဟုတ်လား။ ဒီဝက်ပါခြိုင်ထဲမှာ တစ်ယောက်တည်းသွားလို့မရဘူး ဝိုလေ။ တကယ်လို့ သတိပေးထားမြစ်ထားတာကို မနာခံခဲ့ဘူးဆိုရင် နည်းမဟုတ်တစ်နည်းနည်း အန္တရာယ်တွေ့လိမ့်မယ်လို့လေ။ ငါ့ပြောတော့ ဝင်းအောင်က ဒုတိယတားမြစ်ချက်ကို ထပ်ပြီးကျူးလို့ ခိုက်သွားတာ”

ခဲဒီဒုတိယတားမြစ်ချက်က ဘာလဲ”

၂၁၆ ◊

အောင်အေးစုစု

“ဒီဝက်ပါမြိုင်ထဲမှာ အမဲမလိုက်ရဘူးဆိုတဲ့ တားမြစ်ချက်
လေ”

သည်အတိုင်းသာဆို ဝင်းအောင်၏ကံစာတာကတော့ သိပ်
မကောင်းတော့ပြီထင်သည်။

နိုင်လင်း၏စကားအရဆိုပါမူ

ဝင်းအောင်သည် ဝက်ပါမြိုင်၏တားမြစ်ချက်နှစ်မျိုးကို ကျူး
လွန်နေသူ။ တစ်မျိုးက တစ်ယောက်တည်းလမ်းလျှောက်ထွက်ခြင်း။
နောက်တစ်မျိုးကတော့ အမဲလိုက်ခြင်း။

ရင်မော့ဖို့ကောင်းလိုက်ပါဘိတော့သည်။

❖ ❖ ❖

ဇူးတပေ

အခန်း (၂၃)

ပေါ်လာသူ

ခဲနကတော့ တစ်စတစ်စ မြင့်တက်လာနေ၏။

ဝင်းအောင်ကတော့ ပေါ်မလာ။

ဝိတ်မရည်ချင်စရာကောင်းလှ၏။

“ကျုပ်တော့ ဒီအနားတစ်ဝိုက် လျှောက်ပြီးရှာကြည့်လိုက်
ဖျင်တယ်။ သူ့ကို ဒီအတိုင်းထိုင်စောင့်နေလို့ကတော့ အချိန်သာ ကုန်
လွှားမယ်။ ဒီကောင်ကြီးကတော့ ပေါ်လာချင်မှပေါ်လာမှာ။ ဒီကောင်
ကြီးအကြောင်းကို ကျုပ် ကောင်းကောင်းသိတယ်။ ဒီကောင်ကြီးက
နောက်ဆံတင်းတတ်တဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ လုပ်စရာရှိတာ

ဇူးတပေ

ကိုလည်း ရေဆုံးရေပျားအထိလုပ်တတ်တဲ့ ကောင်"

မင်းခေါင်က ပြောပြောဆိုဆို တိုင်ရာမှထရပ်သည်။

"ဒါဆိုရင် မောင်ရင်တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေမှာပေါ့။

ဒီဝက်ပါမြိုင်ရဲ့ တားမြစ်ထားတဲ့စကားအတိုင်းဆိုရင် မောင်ရင်လည်း

အပြစ်ရှိတဲ့လူစာရင်းထဲမှာ ပါသွားမှာပေါ့"

နေ့စော်က လှမ်း၍ သတိပေးစကားဆိုသည်။

မင်းခေါင်က သဘောကျသလို ပြုံးလိုက်လျက်

"အင်း ဟုတ်သားပဲနော်၊ ကျွန်တော်လည်း သတိလစ်သွား

တယ်၊ ဆောရီး၊ ဆောရီး၊ ကဲ လှိုင် နင် ငါနဲ့လိုက်ခဲ့လေဟာ၊ ဒါမှ

တို့က နှစ်ယောက်ဖြစ်သွားမှာပေါ့"

ကေရီလှိုင်က ပူးပူးအိအိနှုတ်ခမ်းလေးကို မဲ့မဲ့ရွဲရွဲလုပ်လိုက်

ရာမှ

"အံ့မယ် အံ့မယ် သူကသေရမှာတော့ တော်တော်ကြောက်

တတ်သားပဲကို။ ဘာလဲ နင်က တစ်ယောက်တည်းမသေရဲလို့ ငါ့ကိုပါ

အဖော်ညှိတာပေါ့လေ၊ ဟုတ်လား"

"ဒီလိုသဘောမျိုး မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ စည်းကမ်းကို လိုက်

နာတဲ့သဘောနဲ့ ခေါ်တာပါ။ နင်မလိုက်ချင်ရင်လည်းနေခဲ့လေ"

မင်းခေါင်က မျက်နှာငယ်လေးနှင့် ပြောသည်။

"အလကားစတာပါ မင်းခေါင်ရယ်၊ နင်ကမခေါ်လည်း ငါက

လိုက်ခဲ့မလို့ပါပဲဟာ၊ ငါတစ်ယောက်တည်းနေခဲ့လို့ ဘာအဓိပ္ပါယ် ရှိမှာ

တဲ့လဲ"

"ကိုနေ့စော်တို့ရှိသားပဲဥစ္စာ"

"ငါ့အတွက်က သူတို့က သူစိမ်းတွေလေဟာ"

သည်တော့လည်း

နေ့စော်က လက်တစ်ဖက်ငှေ့ယမ်းလျက်

"ကဲပါ တို့နှစ်ယောက်လည်း မောင်ရင်တို့နဲ့အတူတူ လိုက်

ပုံပါတော့မယ်လေ၊ ဒါဆို ဒို့ကေတယ်မဟုတ်လား"

"အဲသလိုဆို သိပ်ကိုအဆင်ပြေတာပေါ့ဗျာ၊ ဟဲ ဟဲ"

မင်းခေါင် သဘောကျသွား၏။ သူသည် ကေရီလှိုင်၏ လက်

တစ်ဖက်ကိုကိုင်ဆွဲရင်း အဆောက်အအုံထဲက ထွက်ခဲ့၏။ နေ့စော်နှင့်

လှိုင်မိုးမြင့်တို့က သူတို့နှစ်ယောက်နောက်ကနေ လိုက်ခဲ့လေသည်။

သည်ဝက်ပါမြိုင်သည် ရာသီဥတုမမျှတဘဲ ရှိသည်။

ညသို့ရောက်လျှင် အေးသည်။

မနက်ကျပြန်တော့ ပူသည်။

ကြည့်လေ

ကိုရွှေနေမင်း အလင်းရောင်ပေးနေပုံက လူတစ်ကိုယ်လုံး

ရွေးတမ်းဒီးကျစေလောက်သည်အထိ ဖြစ်သည်။

ထို့ထက်မှာမှ ရင်ကိုပူစေပြီး ရေဆာသည်ဝေဒနာကို ခံစားစေလေ၏။

ရင်ပူသည်နှင့်အမျှ နောက်ဆက်တွဲအဖြစ် ရေငတ်သည့်ခက်ကိုလည်း အလူးအလဲခံရတော့၏။

“ရေငတ်သလိုပဲဟေင်”

အပြင်သို့ရောက်သည်နှင့် လွင်မိုးမြင့်က နေဇော်ကိုပြောသည်။ သွေ့ခြောက်စပြုနေသော နှုတ်ခမ်းသားတို့ကို လျှာဖြင့်လျက်သိမ်းသည်။

“အေး ကိုယ်လည်းငတ်တာပဲ ဒါပေမဲ့ ရေက ထယ်ကရမှာတုလဲ”

နေဇော်က စိတ်တိုသကဲ့သို့ ငေါက်ဆတ်ဆတ်ပြန်ပြော၏။ လွင်မိုးမြင့်ဖျက်မှာ ညိုခနဲဖြစ်သွား၏။

“ဟေင် မိုးကိုဘာဖြစ်လို့ စိတ်ဆိုးရတာလဲဟေင်၊ မောင်ကိုကြည့်ရတာ တစ်ခုခုကို မကျေမနပ်ဖြစ်နေသလိုပဲ”

“မိုးရဲ့စိတ်ထင်လို့ နေပါလိမ့်မယ်၊ ကိုယ့်မှာ ဘာမကျေမနပ်ဖြစ်စရာ ရှိလို့လဲ၊ အားလုံးက ကျေနပ်စရာတွေချည်းပဲဥစ္စာ၊ အင်၊ ရေဆာနေတယ်မဟုတ်လား”

နေဇော်က လေသံကိုလျှော့ပေးသည်။

လွင်မိုးမြင့်က ဖျက်နာအောက်ချထားရင်း ဦးခေါင်းကို အသာအယာညှိတ်ပြလေ၏။

“မကောင်းပြီလေ၊ ရေလိုက်ရှာကြတာပေါ့၊ နေဦး နေဦး ကိုမျိုးအောင်ရဲ့ကားထဲက ရေခဲထဲမှာများ ရေကျန်ဦးမလားမသိဘူး၊ မင်း ဒီမှာပဲ ခဏစောင့်နေ၊ ကိုယ် သွားပြီးကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

မကားအဆုံးတွင် နေဇော်သည် ကိုမျိုးအောင်၏ကားဆီသို့ လှမ်းခဲ့သည်။

ကားရှေ့ခန်းတွင် ရေပုံးကိုတွေ့ရ၏။

သို့သော်

ရေခဲထဲမှာရေတစ်ခက်မျှမရှိတော့။

စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့်ရေပုံးကိုလွှင့်ပစ်လိုက်ချင်စိတ်တောင် ငေါက်မိသည်။ လွှင့်တော့ မလွှင့်ပဲ။ ထိုရေပုံးကိုယူ၍ လွင်မိုးမြင့်တို့ သိသို့ လှမ်းခဲ့သည်။

“ပုံးထဲမှာ ရေတစ်ခက်မှ မကျန်တော့ဘူး၊ ဝင်းအောင်ကိုလည်း ရွာရင်း ရေလည်း တစ်လက်စတည်း လိုက်ရှာလိုက်ကြတာ ပြောနေတို”

သူတို့ရွှေ့ဆိုသို့ ထွက်ကန်ခဲ့ကြရင်း မင်းခေါင်က ခေါ်သံပြု

သည်။

“ဝင်းအောင် ဝင်းအောင်”

ခေါ်သံသာ ပဲ့တင်သံဖြင့် တုံ့ပြန်ကြားရ၏။ ဝင်းအောင်ဆီက ပြန်လည်ထူးသံကိုတော့ မကြားရပါ။

ဝင်းအောင်သည် ဘယ်အထိများ ခြေဆန့်နေပြီမသိ။ အဲဒါ အနတောင် မတွေ့ရ။

သူတို့သည် လျှောက်ရင်းရှာရင်း ဆင်ခြေလျှော့တစ်ခုဆီသို့ ရောက်လာသည်။

အောက်ခြေသို့ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်နှင့် အားတက်စရာဖြစ် ကွင်းတစ်ခုကို သွား၍တွေ့လိုက်သည်။

ဆင်ခြေလျှော့၏အောက်ခြေအဆုံး၌ ရေအပြည့်နှင့်ရေကန်ကြီးတစ်ကန်ကို တန်းတန်းမတ်မတ်တွေ့မြင်လိုက်ရသောကြောင့်ပါ မဟုတ်ပါလား။

“ဟိုမှာ ရေကန်တော့တွေ့ပြီ၊ ဝင်းအောင်ကိုတွေ့ဖို့ပဲ လိုတော့တယ်”

မင်းခေါင်က ပြောသည်။

“ဝင်းအောင် ဝင်းအောင်”

နိုင်လင်းက အသံကုန်ဟစ်၍ အော်ခေါ်သော်လည်း ထူးသံ

ကိုကား ကြားမလာရပါလေ။

ဝင်းအောင်သည် တစ်စုံတစ်ရာဖြစ်ခဲ့ချေပြီလား။

ရေကို မြင်တွေ့သွားသည်နှင့် ရေပျံပြီးဆာလောင်လာသလား၊ ပုတ်ထင်မိလိုက်သည် လွင်မိုးမြင့် မည်သူ့ကိုမှစောင့်မနေတော့ဘဲ ဆင်ခြေလျှော့လေးအတိုင်း အောက်သို့ အလျှင်အမြန်ဆင်းခဲ့လေ၏။

ရေစပ်တွင်ထိုင်ကာ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ရေခပ်၍ မျက်နှာသစ်သည်။ မျက်နှာကို ရေဖြင့် တဖြန်းဖြန်းရိုက်သည်။ ပြီးမှ ရေသောက်သည်။ သူမအဖို့ ထိုစဉ်အချိန်သည် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး သတိလစ်သွားသည့်အချိန် ဖြစ်နေသည်။

ဒါကြောင့်လည်း

‘ဗုံး’

ဘေးနားကကပ်၍ ထွက်ပေါ်လာသောအသံကြောင့် လွင်မိုးမြင့်၏ရင်မှာ ဒိန်းခနဲမြင်သွားခဲ့ရသည်နှင့်အမျှ နှုတ်မှလည်း အာမဒိုတ်သံ လွှတ်ထုတ်မိတော့သည်။

“အမေ”

လွင်မိုးမြင့်သည် အသံထွက်ပေါ်လာရာဘက်ဆီသို့ မျက်လုံး

ကြည့်ကာ ရောက်သွား၏။

စိတ်ချောက်ချားစရာမြင်ကွင်းတစ်ခုကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည် နှင့် အမျှ

“မောင် မောင်”

အသက်မပြတ်အော်ခေါ်သံကြောင့် နေဇော်သည် အလျင် အမြန်ပင် လွင်မိုးမြင့်ဆီသို့ ပြေးဆင်းလာခဲ့သလို

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

လွင်မိုးမြင့်သည် စောစောကမြင်တွေ့လိုက်ရသည့် စိတ် ချောက်ချားစရာမြင်ကွင်းကြီးကို မျက်နှာလွှဲလိုက်ခဲ့ရာမှ လက်ညှိုးထိုး ပြလျက် အသံတုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့်

“ဟိုမှာ ဟိုမှာ ကိုမျိုးအောင်”

နေဇော်သည် လွင်မိုးမြင့်လက်ညှိုးညွှန်ပြရာဆီသို့ လှမ်း ကြည့်လိုက်မိသည်။

သည်တော့လည်း

ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြင့် အသက်သေဆုံးနေသော ကိုမျိုး အောင်၏အတ္တဘောကြီးကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ မျက်နှာကိုလည်း ရှုံ့မဲ့လိုက်မိတော့၏။

ကိုမျိုးအောင်သည် ကောင်းကောင်းမွန်မွန်သေဆုံးချင်၊ မဟုတ်။

ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြင့် သေဆုံးချင်။

မျက်နှာတစ်ဝှမ်း အသားစတွေ လန်ထွက်နေသည်။ အင်္ကျီ အဝတ်အစားတွေ စုတ်ပြတ်နေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး သွေးတွေညွှန်နေ သည်။

သူ့ကို အကောင်တစ်ကောင်ကောင်က ကိုက်သတ်ဖြတ် လိုက်သည်ဆိုသည်အဖြစ်မှာ ယုံမှားသံသယရှိစရာ မလိုပေ။

ထိုအကောင်တစ်ကောင်ဆိုသည်မှာလည်း ကျားသတ္တဝါက လွဲလို့ အခြားမည်သည်အကောင်မှ မဖြစ်နိုင်။

“သူ့ကို ကျားခွဲသွားတာပဲ”

ထိုနေရာသို့ရောက်လာသည့် မင်းခေါင်က ကိုမျိုးအောင်၏ အသက်မိညာဉ်မဲ့အလောင်းကောင်ကြီးကို ကြည့်ရှုမှတ်ချက်ချ၏။

“သူ့ကိုကြည့်ရတာ စိတ်မသက်သာစရာကြီးပါလား မင်း ခေါင်”

ဧကရီလှိုင်က အလောင်းကောင်ကြီးကို မကြည့်ရဲသကဲ့သို့ မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့လှဲဖယ်ထားရင်းပြောသည်။

မိန်းမသားများဖြစ်ကြသည့် လွင်မိုးမြင့်နှင့် ဧကရီလှိုင်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး လက်ငင်းပစ္စက္ခမှာကြုံတွေ့နေရသော အခြေအနေ ကြောင့် စိတ်တွေတုန်တုန်လှုပ်လှုပ်ဖြစ်သွားကြမည်မှာ အမှန်။

သို့နှင့်အမျှ

မင်းခေါင်သည် ဝင်းအောင်အတွက် အစိုးရဝန်ကြီးဦးစိုးရိမ်သွားလျက် ဟိုသည်ငေးပျော်ရင်း

“တို့ကောင်ကြီး ဝင်းအောင်လည်း ဘာတွေဖြစ်နေပြီလဲ မပြောတတ်ဘူး။ တကယ်ဆိုရင် ဒီကောင်ကြီး တို့ဆီကိုပြန်လာသင့်နေပြီ။ ငါတို့ ဒီမှာ ကြာကြာနေလို့မဖြစ်မှန်းကို သူသိထားတာပဲဥစ္စာ”

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သည်။

ဝင်းအောင်သည် သူတို့၏အခြေအနေအလုံးစုံကို ကောင်းစွာသိရှိနေသူ။ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ ဂူတို့ကြာရှည်နေရန် မသင့်တော့မှန်းလည်း သိနေမှာပေးချာ၏။ ဒါတောင်မှ ယခုအချိန်အထိ ဝင်းအောင်က ပြန်မရောက်လာသေး။

“ငါတို့ ဒီကနေ အပြန်ဆုံးထွက်သွားဖို့ကောင်းနေပြီ မင်းခေါင်”

ကေရီလှိုင်က မင်းခေါင်ကို အမိန့်ပေးသလိုလေသံမှာမာမာပြုံးပြောသည်။

“ဝင်းအောင်ကိုစရာ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ သူ့ကို မစောင့်တော့ဘူးလားလို့”

မင်းခေါင်က ပြန်မေးသည်။

ကေရီလှိုင်သည် အေးစက်တင်းမာသည့်အကြည့်ဖြင့် မင်းခေါင်ကိုကြည့်ခဲ့ရာမှ တစ်ဆက်တည်း

“သူက သူ့လမ်းသူ့ရွေးသွားတာပဲ။ သူ့ကိုစောင့်ရင်း ကျွန်တို့လူတွေ ဒုက္ခခံနေရမှာလား။ သူတစ်ယောက်ကြောင့်နဲ့ တို့တစ်တွေ ဘေးလုံး အသက်သေရဖယ်အချိန်ကို ထိုင်စောင့်နေရတော့မှာလား။ မုန့်ဦးနေနက်နဲ့ စဉ်းစားစမ်းပါ။ သူကသူ့သဘောနဲ့သူ တစ်စွတ်ထိုးထွက်သွားတာ။ သူက ကလေးသူငယ်နှစ်စားတစ်ယောက်လည်း မဟုတ်ဘူး။ အခြေအနေတွေအားလုံးကို သူ အတွင်းကျကျသိနေတာပဲဥစ္စာ”

ကေရီလှိုင်အသံသည် တစ်စထက်တစ်စ ကျယ်လောင်လာ၏။

အတွင်းစိတ်ဒေါသ၏ရိုက်ခတ်မှုက ထွက်သွားသည့်အသံကို ကျယ်လောင်စေ၏။

လွင်ရိုးမြင့်ကလည်း နေဇော်အား

“ဟုတ်တယ် မောင်၊ မိုးတို့ ဒီကနေ အပြန်ဆုံးထွက်သွားမှ တော်ကာကျမယ်။ မိုးဆို တို့လည်း ကိုးမျိုးအောင်လိုအပြစ်မျိုးနဲ့ မတွေ့ဘူးလို့ ဘယ်သူပြောနိုင်မလဲ”

“ဒါဖြင့် ကိုယ့်အစ်ကိုနဲ့မရဲရဲကိုစွကို ဒီအတိုင်း လက်လွှတ်

ထားခဲ့ရတော့မှာလား”

နေဇော်က လွင်မိုးမြင့်ကို ပြန်မေးသည်။ မင်းခေါင်က နေဇော်ကို ဆတ်ခနဲလှမ်းကြည့်လျက်

“ခင်ဗျားရဲ့အစ်ကိုနဲ့ခရီးကိစ္စက ဒီဝက်ပါမြိုင်နဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေလို့လဲ”

တစ်ဖက်လူက မေးလာပြီဆိုတော့လည်း

နောက်ဆုံး မထူးတော့ဆိုသည်သဘောမျိုးဖြင့် လိုရင်းတို့ရှင်း ရှင်းပြလိုက်ခဲ့သည်။

“ကျွန်အစ်ကိုနဲ့ မနီးက အမဲပစ်ဖို့ဆိုပြီး ဝက်ပါမြိုင်ကို ထွက်သွားတာ။ ဒီကနေထက်ထိ သူတို့ရဲ့သတင်းအစအနကို မရသေးဘူး။ သေသလား၊ ရှင်သလားဆိုတာ ဘာမှန်းမသိရဘူး။ အဲဒီကိစ္စစုံစမ်း၊ ကိုယ်တို့ ဒီကိုဇောက်လာတာပဲ”

“ခါဖြင့် အဖော်သဘောနဲ့ ထွက်လာခဲ့တယ်ဆိုတာ မဟုတ်ဘူးပေါ့”

“ကိုယ်ပြောပြီးပြီပဲ။ ကိုယ့်အစ်ကိုနဲ့ မနီးကိစ္စအတွက် လာတာပဲ။ ဒါလို ဆိုနေ”

မင်းခေါင်သည် စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားသလို ဆံပင်ကြားထဲ လက်ငါးချောင်း၊ ဦးသွင်းကုတ်ဖွဲ့ခဲ့ရာမှ

“ဟား လူတစ်ယောက် အကြောင်းတစ်ခုခုပေါ့လား။ စိတ်ရှုပ်မတော့ ကောင်းနေပြီ ကဲ ကျွန်တို့ပြန်ပြီပဲ ထားပါတော့ ကျွန်တို့ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်မှာလား။ ရှေ့ကိုသွားမှာလား”

“ကိုယ့်သဘောကတော့ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်မသွားချင်တော့ဘူး။ ရှေ့ကိုပဲဆက်သွားလိုက်တာ အကောင်းဆုံးဖြစ်မယ်ထင်တယ်။ ရှေ့မှာ အပြင်ကားလမ်းကိုထွက်နိုင်မယ့် လမ်းကြောင်းတစ်ခုခုတော့ ရှိလိမ့်မယ်လို့ ကိုယ်ထင်တယ်”

နေဇော်က တွေးတွေးဆဆပြောသည်။

“ဒီလိုဆိုလည်း ကျွန်တို့ အချိန်မဖြုန်းခဲ့တော့ အချိန်ရှိတုန်းလေး ရှေ့ကိုခရီးဆက်လိုက်ကြရအောင်”

မင်းခေါင်က စကားအဆုံးတွင် ရှေ့ကနေဦးဆောင်၍ အပေါ်သို့ ပြန်တက်သည်။

သူတို့လေးယောက်က မင်းခေါင်၏နောက်ကနေ လိုက်ခဲ့ကြ၏။

ဘာကြောင့်လဲ မသိ။

နောက်ဆုံးကနေ လိုက်ခဲ့သူ နိုင်လင်းသည် နောက်ကြောင်းမလုပ်သလို နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လှည့်ကြည့်လုပ်နေ၏။

“ကိုယ်တို့ ရှေ့ခရီးဆက်မယ်ဆိုတော့ ဘာနဲ့သွားမှာလဲ”

နေဇော်၏အမေးကို မင်းခေါင်ကပြုံးလျက်

“ကိုယ့်အောင်ရဲ့ကား ရှိတယ်လေ၊ ဒီကားနဲ့ပဲ ခရီးဆက်
ရမှာပေါ့၊ ကားကို ကျွန်တော်ပဲမောင်းမှာပေါ့၊ နောက်ကိစ္စကိုတော့
နောက်မှပဲ ရှင်းကြတာပေါ့။”

မင်းခေါင်ကတော့ ခပ်ပေါ့ပေါ့ပြောသွားပေမယ့် နေဇော်က
တော့ ရှေ့ရေအတွက် အလိုလိုနေရင်း ရင်လေးမိသည်။

သည်လိုအရွယ်တွေက သည်လိုပါပဲ။ ဘာကိုမှ လေးလေး
နက်နက်သဘောမထားတတ်ကြ။

ကားထဲတွင် သော့တန်းလန်းတွေ့ရ၏။

သူတို့တစ်တွေ အဆောက်အအုံထဲက ခရီးဆောင်လက်ဆွဲ
အိတ်တွေသွားယူပြီး ကားပေါ်တက်လိုက်ကြပြီးနောက် မင်းခေါင်က
ကားစက်နှိုး၍မောင်းထွက်ခဲ့သည်။

သည်တစ်ခါတော့

ကားရှေ့ခန်းတွင် မင်းခေါင်က ကားမောင်းသူ၊ လွင်စိုင်းဖြင့်
နှင့် ဝေဒီလိုင်းတို့က ဘေးမှထိုင်လိုက်ပါလာသူ၊ နေဇော်နှင့်
နိုင်လင်းတို့နှစ်ယောက်က ကားနောက်ခန်းမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်၍
လိုက်ပါလာကြသူ။

ဘာကြောင့်လဲမသိ။

နိုင်လင်းသည် ကားမောင်းထွက်လာသည့်တိုင် အတော်ကြီး
ကို မျက်စိမျက်နှာမျက်ယွင်းနေသည်။ မျက်ဝန်းအဝုံမှာ ဟိုသည်ကြည့်
တာက ဂနာမငြိမ်ဘဲ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေသည်။ သူသည် ကိုယ့်အောင်၏
ပျက်ဆင်းပျက်ပြစ်နေသည့် အလောင်းကောင်ကြီးကိုကြည့်၍ စိတ်
ပထွတ်တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေပုံရ၏။

“ခဏနေဦး။ ကားကိုခဏရပ်ပါဦး။”

နိုင်လင်းက အလန့်တကြား ကားကိုဟန့်တား၏။

မင်းခေါင်သည် ကားဘရိတ်ကိုဆောင့်နှင်းလိုက်၏။

‘ဂွီ’

ကားက တုံ့ခနဲရပ်သွား၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မင်းခေါင်က နောက်ပြန်လှည့်၍ မေးသည်။ နိုင်လင်းက
သူတို့နောက်ချန်ရစ်ခဲ့သော အိမ်အိုဟောင်းကြီးဆီသို့ လက်ညှိုးထိုး
ပြလျက်

“ဟိုမှာ ဝင်းအောင်လာနေပြီ၊ ဟိုမှာ ဝင်းအောင်”

သူတို့အားလုံး နိုင်လင်းလက်ညှိုးထိုးညွှန်ပြရာဆီသို့ လှမ်း
ကြည့်၏။ မရှိ၊ ဘာမှ မရှိ၊ ဘာမှမတွေ့။

ထီးထီးမားမားကြီးရှိနေသော အိမ်အိုဟောင်းကြီးမှလွဲလို့

တခြားသက်ရှိသတ္တဝါ တစ်ကောင်တစ်ခြားမှမတွေ့။
 နိုင်လင်းစိတ်တွေ မှမမှန်တော့ပြီထင်သည်။
 “သူငယ်ချင်း မင်းချစ်စိတ်ကို ငြိမ်ငြိမ်ထားစမ်းကွာ၊ မင်းပြတဲ့
 နေရာမှာ ဘာဝင်းအောင်မှ မရှိဘူး”
 မင်းခေါင်က ငေါက်ဆတ်ဆတ်လေသံဖြင့် ပြောပြပြီးနောက်
 ကားကိုဆက်လက်မောင်းထွက်ခဲ့သည်။
 အစပိုင်းတွင် မင်းခေါင်သည် ကားကို ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်နှင့်
 သာ မောင်းနှင်ခဲ့သော်လည်း နောက်တော့ တစ်စတစ်စ အမောင်း
 ကြမ်းလာ၏။

ကားမှာ အငြိမ်မရှိပါလေတော့။
 ဟိုယိမ်းသည်ယိမ်း ဖြစ်လာ၏။
 ရှေ့တွင်ထိုင်နေကြသည့် မိန်းမသားနှစ်ဦးမှာ ရင်ကလေး
 တဖိုဖိုဖြစ်လာသလို ဖျက်လုံးပြူးဖျက်ဆံ့ပြူးလည်း ဖြစ်လာခဲ့၏။
 “နင် ကားကိုအရှိန်လျှော့လိုက်ရင် ကောင်းမယ် မင်းခေါင်၊
 နင် အခုမောင်းနေတာ ဗြူးလယ်ကောင်ကလမ်းတွေ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ
 လည်း သတိထားဦး”

ကေရီလိုနိုင်က ဘေးမှမနေနိုင်၍ သတိပေးစကားဆိုသည်။
 “ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်စိုးရိမ်ကြီးနေရတာလဲ၊ ဘယ်နေရာ

မောင်းမောင်းပါ၊ ကျွမ်းကျင်ခိုက အဓိကပါ၊ ငါမောင်းလို့ နင်တို့
 ဘာမှမဖြစ်စေရဘူး၊ စိတ်ချ”
 ခက်တော့ခက်နေပါလေပြီ။
 သူ့ကိုကားမောင်းခိုင်းလိုက်သည်ကိုက စောင်းထဲကနေ မြင်း
 တစ်ကောင်လွှတ်လိုက်သလိုပါပဲလား။
 နေ့ဖော်အနေဖြင့် ဝင်၍ပြောချင်သော်လည်း အပြစ်တင်ခံ
 ခံရမည်စိုးသောကြောင့် သည်အတိုင်းငြိမ်ကြည့်နေမိသည်။

ပြောမည်ဆိုလျှင်
 နေ့ဖော်ကိုယ်ခွိုက်ကလည်း ကားကို ကောင်းစွာမောင်းနှင်
 နိုင်သူဖြစ်သည်။

ဗြူးလယ်ကောင်လမ်းကောင်းကောင်းများတွင် ကားတွေ ရှစ်
 ထွေးနေသည့်ကြားမှပင် တစ်နာရီ မိုင်တစ်ရာခန့်ကုန်နှုန်းအထိ မောင်း
 နှင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

အခုလို လမ်းမျိုးကတော့ မမောင်းနှင်ရဲ။ တစ်နာရီ မိုင်နှစ်
 ထယ်နှုန်းလောက်ဆိုလျှင်ပဲ တော်လှပြီ။
 ထင်မှတ်သည့်အတိုင်းပဲ ဖြစ်ပါလေ၏။
 လမ်းတွေချိုးတစ်ခုခု အရောက်တွင်
 ကားသည် ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရေဖြင့် လမ်းဘေးသို့ ထိုးဆင်း

သွား၏။

ကားခေါင်းက သစ်ပင်တစ်ပင်ဆီသို့ ဦးတည်သွား၏။

မင်းခေါင်က မျက်လုံးပြူးမျက်ဆံပြူးဖြင့် ကားဘရိတ်ကို ဆောင့်နှင်းပစ်လိုက်သည်။

တော်သေးသည်။

ကားသည် ထိုသစ်ပင်ကြီးနှင့် လက်တစ်ကမ်းအကွာမှာ တံ့ ခနဲတိုးရပ်သွားလေ၏။

သို့စေကာမူ

ကား၏ညာဘက်နောက်ဘီးတစ်ဖက်ကတော့ မြေကြီးထဲသို့ ကွဲဝင်သွားလေ၏။

သို့ဖြစ်လေရာ

ကားကို နောက်သို့ မည်သို့မျှနောက်ဆုတ်၍မရဘဲ ဖြစ်သွား ၏။ ကားကိုနောက်ပြန်ဆုတ်ဖို့ကြိုးစားလေ ဘီးမှာလည်နံ့သာလည်ပြီး မြေကြီးထဲသို့ ကွဲဝင်သည်ထက်ဝင်နေလေ၏။

“တော်ပါတော့ မင်းခေါင်ရယ်၊ ကားက မြေကြီးထဲ တစ်ဝါ တည်းဝင်တော့မယ်၊ အစကတည်းက နှင်ကားမောင်းတာ ဟုတ်ပု မဟုတ်ဘဲ၊ ဒီလမ်းနဲ့ဒီခရီးကို ဒီလောက်အရှိန်နဲ့မောင်းနေတာ လူတွေ အားလုံး သေမကျန်တာပဲ ကံကောင်းတယ်မှတ်ပါ။”

ကေရီလှိုင်သည် နှုတ်မှ တဖျစ်တောက်တောက် အဆက် ပြုတ်လေ့ထိုင်ရင်း ကားအောက်သို့ ခုန်ဆင်းသည်။ လွှင့်မိုးမြင့်လည်း ဝိုဟဲတော့၊ နေဇော်နှင့် နိုင်လင်းတို့ကတော့ ပြည်လေးစွာပင် အောက်သို့ သင်းလိုက်ကြ၏။

“မင်းပုဂ္ဂိုလ်ကားနားမထောင်ဘဲကိုးကွ၊ ဝင်းအောင်က ငါတို့ ကိုမသွားခေချင်ဘူးကွ၊ သူ့ကိုတစ်ယောက်တည်းထားပြီး သွားမှာကို ဝရမ်းခိုးချင်နေတာ”

နိုင်လင်းကလည်း တစ်ဖောင့်။

“မင်းရဲ့ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားစမ်းနိုင်လင်း၊ နောက်ထပ် ဘာမှ ထပ်ပြီး မရှည်နဲ့တော့၊ ငါတို့အားလုံးက စိတ်ညစ်နေကြတာနော်၊ ကိုနေဇော် အခု ကျွန်ုပ်တို့ဘယ်လိုလုပ်ကြမယ်”

မင်းခေါင်က နိုင်လင်းကိုမိဟောက်ရင်း တစ်ဆက်တည်း ဝနော့ကိုမေးသည်။

“ကားဘီးကို မ.မှပဲ ရမယ်၊ တို့ ယောက်ျားသုံးယောက် ဝားနဲ့ဆိုရင်တော့ ရနိုင်ကောင်းပါတယ်၊ အမှန်တော့ ဒီနေရာတွေ ဝားလုံးဟာ မြေကြီးတွေချည်းပဲ၊ ကားကိုသတိထားမောင်းနိုင်မှ တော် ကာကျမယ်၊ ပြီးတာတွေ ပြီးပါစေလေ၊ နောက်မမှားစေခဲ့ပေါ့”

“ကျွန်တော်က ဒီဝက်ပါမြိုင်ထဲကနေ အပြင်ကို မြန်မြန်

ရောက်ချင်နေတာတစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ တခြားဘာချင်လွယ်ချက်နဲ့မှ ကားကိုအမြန်မောင်းမိတာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ။ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ကျွန်တို့ရဲ့စိတ်ထဲမှာ ဒီဝက်ပါမြိုင်ဆိုတာကြီးကို သေတွင်းကြီးတစ်ခုလို့ပဲ ထင်နေမိတယ်။

“ကဲပါ သိပ်လည်းစိတ်လောကြီးမနေပါနဲ့၊ ဖြည်းဖြည်းပေါ့၊ လောလောဆယ်တော့ ဒီကားအပြင်ပြန်ထွက်အောင် ကြိုးစားလိုက်ကြတာပေါ့။ ကဲ နိုင်လင်း အရှေ့ကနေ ဝိုင်းပြီးတွန်းကြစို့။”

ပြောပြောဆိုဆို

နေဇော်သည် ကားရှေ့သို့သွားသည်။ မင်းခေါင်နှင့် နိုင်လင်းတို့ကလည်း လိုက်ပါလာကြ၏။

မိန်းမသားနှစ်ဦးကတော့ သစ်ဂုတ်တိုတစ်ခုပေါ် သွားထိုင်ပြီး သူတို့လုပ်သမျှကို ကြည့်နေကြ၏။

အခန်း (၂၄)

အမှန်ကိုသိချင်သူ

ကားက တဖြည်းဖြည်းချင်းသွားနေသည်။ အချိန်က တရွေ့ရွေ့ကုန်ဆုံးလာသည်နှင့်အမျှ နေမင်းအလင်းရောင်က ဦးခေါင်းတည့်တည့်သို့ ရောက်လာ၏။ နေဇော်က လက်ပတ်နာရီကို အမှတ်တမဲ့ကြည့်မိသည်။ နေ့လယ်ဆယ်နှစ်နာရီတိတိ ထိုးပါလေပြီ။ မင်းခေါင်သည် အခြေအနေမှန်ကို ကောင်းစွာသဘောပေါက်သွားပုံရ၏။

ကားကို ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်သာ မောင်းနေသည်။

နိုင်လင်းသည် စိတ်ရှုပ်တွေးနေဟန်ဖြင့် လက်နှစ်ဖက်ကြားထဲ ဦးခေါင်းကိုသွင်းထားလေ၏။

နေဇော်သည် ခံတွင်းချဉ်လာသည်နှင့် စီးကရက်တစ်လိပ် ထုတ်၍ သောက်သည်။

စီးကရက်မီးခိုးငွေ့များကို ပူတ်ထုတ်ရင်းနှင့် ဦးနှောက်ကို အလုပ်ပေးနေခဲ့သည်။

သည်အတိုင်းသာဆို သူ့အစ်ကိုနှင့်မရီးဖြစ်သူအား ပြန်မှတွေ့ပါ့မလား။ သူတို့ဇနီးမောင်နှံသည် တောပစ်ထွက်ရင်း သည်ဝက်ပါမြိုင်

ထဲမှာပဲ ဇာတ်သိမ်းသွားလေပြီလားမပြောတတ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အကျိုးအကြောင်းအမှန်ကိုတော့ သိချင်သေးသည်။

သေလျှင်လည်း သေသည်။ ရှင်လျှင်လည်း ရှင်သည်ပေါ့။ အခုတော့ ဘာမှန်းမသိ။ သေမှန်းလည်း မသိ။ ရှင်မှန်းလည်း မသိ။

ကျန်ရစ်သူလူတွေအဖို့ ဦးနှောက်ခြောက်ပြီး စိတ်ညစ်စရာ ကောင်းအောင် ပဟေဠိဂုဏ်ထားသလိုဖြစ်နေ၏။

သူ့အစ်ကိုဖြစ်သူကလည်း ငိုက်ခဲလွန်းလှသည်။ အန္တရာယ်

ရှိမှန်းသိပါလျက် သည်အန္တရာယ်တောထဲကိုမှ မရောက်ရောက်အောင် သွားခဲ့၏။ သူ့တင်သွားရုံမက ဇနီးဖြစ်သူကိုပါ အပါခေါ်သွားသေး၏။

နေဇော် အတွေးစပြတ်တောက်သွား၏။
ကားက သွားနေရင်းမှ တုံ့နေတုံ့နေဖြစ်လာသည်ကို

သတိထားမိသောကြောင့်ဖြစ်သည်။
သွားရင်းလာရင်း ကားစက်က ဖောက်ပြန်ပြီထင်သည်။

“ကားက ဘာဖြစ်တာလဲ”
နေဇော်က မေးလိုက်သည်။

မင်းခေါင်က ထုံးစံအတိုင်း ပရုံးတစ်ချက်တွန့်ပြုလျက် တစ်ဝက်တည်း

“မပြောတတ်ဘူး။ စက်က မမှန်ချင်တော့ဘူး။ ရေကုန်သလား။ ဆီကုန်သလား။ တစ်ခုခုပဲ”

ကားစက်သည် တော်တော်ကြီးကို ပူနေပုံရ၏။ သူတို့ ထိုင်နေကြသည့်ခြေထောက်အောက်မှာပင် ဖိနပ်စီးပါလျက် ပူချင်နေ၏။

“ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင်တော့ ကားက ရှေ့ဆက်သွားဖို့ သိပ်မလွယ်တော့ဘူးထင်တယ်။ ကျွန်တို့တော့ ဒီဝက်ပါမြိုင်နဲ့ ဒီကားနဲ့ ဝင်း ဟုတ်တော့ဟုတ်နေပြီ”

ညည်းညည်းညာညာပြောရင်း

မင်းခေါင်သည် ကားကို လမ်းဘေးသို့ကပ်၍ရပ်လိုက်၏။
ကားစက်သတ်၍ အောက်သို့ဆင်းသည်။

သူတို့ လောလောလတ်လတ် တည်ရှိနေသောနေရာသည်
ကွင်းပြင်တစ်ခု၏အစပ်နားတွင် ဖြစ်သည်။

ရှေ့တွင် ကွင်းပြင်တစ်ခု။

ကွင်းပြင်၏ ဟိုညာဘက်မှာတော့ သစ်ပင်အုံ့အုံ့ဆိုင်းဆိုင်း

နှင့် တောအုပ်။

“ဟား ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင်တော့ အိမ်ကိုမှပြန်ရောက်ပါ့မလား
မင်းခေါင်ရယ်၊ နှင့်ဥစ္စာကလည်း တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖြစ်နေတော့တာပဲ
ငါတော့ သေသာသေလိုက်ချင်တော့တာပဲ”

ဂေကီလိုင်းသည် လူ့လောကကြီးကို တော်တော်ကလေး
ပြီးငွေ့လာပုံပေါ်၏။ ချက်ချင်းလက်ငင်းပင် လှတစ်မျက်နှာလေးမှာ
အိုစာနေ၏။

“ဪကွယ် ညီမရယ် ဖြစ်လာမှတော့လည်း ဘာတတ်ဖို့
မှာတဲ့လဲ၊ နည်းနည်းတော့ စိတ်ရှည်ရှည်ထားမှပေါ့၊ တစ်နေ့တစ်လဲ
ပုဂံဘယ်ပြေးနိုင်မှာတဲ့လဲ ညီမရယ်”

စိတ်ဓာတ်အကြီးအကျယ်ကျဆင်းနေဟန်ရှိသည့် ဂေကီ
လိုင်းအား လွင်မိုးမြင့်က အားပေးစကားဆိုသည်။

“မိဘတွေအတန်တန်တားနေတဲ့ကြားက ဒီခရီးကို လိုက်လာ
မိတာကိုက လှိုင်ရဲ့အမှားပါပဲလေ၊ လူကြီးမိဘတွေရဲ့စကားကို နား
မထောင်မိတာကိုက လှိုင်ရဲ့အပြစ်ပါ။ တော်ပြီ တော်ပြီ၊ နောက်ဆိုရင်
ခရီးဆိုရင် ဘယ်လိုခရီးမျိုးမှ မထွက်တော့ဘူး၊ ဒီတစ်ခါ နောက်ဆုံးပဲ”

လွင်မိုးမြင့် ပြုံးလိုက်လျက်

“အပြောမကြီးနဲ့ဦးလေ၊ လောလောဆယ် စိတ်ညစ်စရာ
တွေချည်းပဲ ကြုံနေရတဲ့အချိန်မို့ ညီမ ဒီစိတ်တွေဖြစ်နေတာ။
ဒါနည်းထိုင်သွားတဲ့တစ်နေ့ အချိန်ကာလကြာသွားတဲ့တစ်နေ့ကျရင်
အခုပြောသွားတဲ့စကားတွေကို မေ့သွားမှာပဲလေ”

ဂေကီလိုင်း ဘာမှပြန်မပြောပါလေတော့။ အသာ နှုတ်ပိတ်
သွား၏။

အမှန်စင်စစ်

လူဆိုသည်က အချိန်၏သားကောင်ပေပဲ။

အချိန်ကာလအလိုက် ပြောင်းလဲပြီး လှုပ်ရှားကြရသည်ပဲ
မဟုတ်လား။

အခန်း (၂၅)

ကျားဟိန်းသံ

ကားစက်ဖုံးပွင့်လိုက်သည်နှင့် မီးခိုးလုံးကြီးက ဟုန်းခနဲ ထ ထွက်လာ၏။ မင်းခေါင်၏မျက်နှာကိုပင် ရိုက်ခတ်သွား၏။ မင်းခေါင် နှုတ်မှမကျေမနပ်ရေရွတ်ရင်း နောက်သို့ ခြေတစ်လှမ်း ဆုတ်လိုက် ရသည်။

ရေတိုင်ကီထဲမှာ ရေလုံးဝမရှိတော့သည့်အဖြစ်ကတော့ အထူးပြောနေစရာမလိုတော့။

တကယ့်ကို စိတ်ပျက်ဖို့ကောင်းလိုက်ပါဘိတော့။
သည်ကားက အမျိုးမျိုးခုကျပေးနေပြီ။

ဗူးစာပေ

ဝက်ပိပျိုင်း

◆ ၂၄၃

ကချိန်စာအတိုက်ခံထားရသည့်ကားများလား မပြောတတ်ပေ။
စစ်ဆေးလက်စနှင့် မင်းခေါင်သည် ကားထဲမှတွေ့ရသော
တုတ်တံရှည်လေးနှင့် ဓာတ်ဆီတိုင်ကီထဲထိုး၍ တိုင်းကြည့်သည်။
ဓာတ်ဆီနည်းနည်းတော့ ကျွန်နေသေး၏။ ခရီးဝေးကြီးအထိတော့
မောင်းလို့ရမယ် မထင်။ အများဆုံး ဗိုင်ဝက်ခရီးလောက်တော့ သွား
နိုင်မည်ထင်သည်။

“ကျွန်တော် ရေသွားရှာလိုက်ဦးမယ်”

ပြောပြီးနောက် မင်းခေါင်သည် ရေပုံးကိုဆွဲကာ ရှေ့ဆီသို့
လျှောက်လှမ်းခဲ့သည်။

‘ဝေါင်း’

ရှုတ်တရက်ထွက်ပေါ်လာသော ကျားဟိန်းသံကြောင့် မင်း
ခေါင်၏ခြေလှမ်းအစုံ တို့ခနဲဖြစ်သွား၏။

ကျားဟိန်းသံထွက်ပေါ်လာသည်က အရှေ့ဘက်ဆီမှ ကွင်း
၏ဘစ်ခက်တောစပ်လေးဆီမှ ဖြစ်သည်။

ကျားဟိန်းသံက ကျယ်လောင်သည်။ အနီးကပ်ဆုံးနေရာမှာ
ကျားရိုနေပုံရသည်။

“မင်းခေါင် ပြန်လာခဲ့တော့၊ ရှေ့မှာ ကျား၊ ကျား”

ကေရီလှိုင်က လှမ်းအော်သတိပေးရင်း ကားပေါ်တက်

ဗူးစာပေ

ပြေးသည်။

နေဇော်နှင့်လွင်မိုးမြင့်တို့လည်း ကားပေါ်တက်လိုက်ကြ၏။

မင်းခေါင်သည် ကားဆီသို့ နောက်ကြောင်းလှည့်ပြေးဖို့ ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင် တောကောင်ကြီးသည် တောအစပ်ကနေ ကွင်းပြင်ဆီသို့ တရွေ့ရွေ့လာနေပြီဖြစ်သည်။

ကျားက ကြီးထွားသည်။ ဟထားသည်ပါးစပ်ကနေ အစွယ်နှစ်ချောင်းက အသည်းထိတ်စရာကောင်းမိ။

မင်းခေါင်အဖို့ မလှုပ်ရှားခဲ့လောက်အောင် ဖြစ်သွားသည်။ နေရာတွင်ပင် ကျောက်ဆစ်ရုပ်တစ်ရုပ်ကဲ့သို့ ငြိမ်သက်စွာရပ်နေပါသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင်

“မင်းခေါင် ဒီ ဒီမှာလည်း ကျား ကျား နှစ်ကောင်”

ကေရီလှိုင်ထံမှ တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် လှမ်းအော်ပြောသံကြားရ၏။

သူ ဘာလုပ်ရမည်နည်း။

သူ့ဘက်ကလှုပ်ရှားလိုက်သည်နှင့် ရှေ့ကနေလာနေသည့် ကျားကလည်း ပြေးခုန်တော့မည်မှာ မလွဲ။

အခုမှ မင်းခေါင်အဖို့ မတတ်သာမကယ်သာ။ ဘေးကျပ်

နံ့ကျပ်အခြေအနေနှင့် ကြုံတွေ့နေရခြင်းဖြစ်သည်။

ကား၏နောက်ဘက်မှာလည်း နောက်ထပ်ကျားနှစ်ကောင်၊

ကားပေါ်ကလူတွေကို အလစ်ချောင်းပြောင်းနေသလို ကား

အောက်မှ ဟိုဘက်လျှောက်လိုက် သည်ဘက်လျှောက်လိုက် လုပ်နေ၏။

ကားပေါ်မှလူတွေလည်း လုံးဝမလှုပ်ရှားခဲ့။

တစ်ချက်ကလေးလှုပ်လိုက်သည်နှင့် ကျားနှစ်ကောင်စလုံး

ကားပေါ်ပြေးတက်လာမှာ စိုးရသည်။

‘ဝေါင်း ဝေါင်း’

ကျားကြီးတွေကလည်း သားကောင်ကိုတွေ့ရ၍လား မသိ။

တဟိန်းတည်းဟိန်းနေကြ၏။

ငြိပ်ငြိမ်သက်သက်ဖြစ်အောင်သာ ရပ်နေကြရသည်။

မိန်းမသားနှစ်ဦးကတော့ တစ်ကိုယ်လုံးတုန်ယင်နေကြ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး စိတ်ဓာတ်ချောက်ချားနေကြသည်။

သူတို့တစ်တွေ အားလုံးစိတ်ဓာတ်ချောက်ချားပြီး သေရမည့်

အချိန်ကို စောင့်နေသလိုဖြစ်နေသည်။ ထိုအခိုက်

“အင်း တစ်ခါတလေတော့လည်း သားကောင်က ပြန်ပြီး

ပုဆိုးဖြစ်သွားတတ်တာပဲ အဲဒီအခါကျတော့ သားကောင်ဘဝ ရောက်

သွားတဲ့ပုဆိုးတွေပျော့ ခြေမကိုင်မိ၊ လက်မကိုင်မိနဲ့ မျက်နှာငယ်လေး တွေနဲ့ ဖြစ်ကုန်တော့တာပဲနော်၊ အင်း ကြည့်လို့တော့ တော်တော် ကောင်းသားပဲ၊ ဟင်း ဟင်း ဟင်း”

သည်နယ် စကားကိုဆိုရင်း

ထိုတောစပ်ထဲကနေ လူတစ်ယောက် တောင်ဝှေးကိုင်လျက် ထွက်လာ၏။

သူတို့အားလုံး၏အကြည့်က ထိုသူထံသို့ ကျရောက်သွား လေ၏။

ထိုသူ့အသက်မှာ သုံးဆယ်ကျော်၊ လေးဆယ်နီးပါးရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရသလို မျက်နှာတွင် မုတ်ဆိတ်၊ ပါးသိုင်းမွှေးတွေနှင့် ဦးခေါင်း ထက်မှဆံပင်မှာ အနည်းငယ်ရှည်၏။ ငါးပေကျော်ကျော်ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရ၏။ ကိုယ်ခန္ဓာအနေအထားက မပီနီမပါ။

ထိုသူသည် ရှမ်းဘောင်းဘီရှည်ပွပွနှင့် ပင်နီအင်္ကျီကို ရင် ဘတ်ဟန့် ဝတ်ဆင်ထား၏။

လက်ထဲတွင်ကိုင်ဆောင်ထားသည့် တောင်ဝှေးပေါ်တွင် ချွေ တစ်ကောင်ရစ်ပတ်ထားသည့်ပုံကို ထွင်းထုထားလေ၏။

“ဘယ်လိုလဲ အခုလိုပုံစံကျတော့လည်း သားကောင်က မုဆိုးတွေကိုပြန်ပြီး တရစ်ပဲပဲလုပ်နေသလိုဖြစ်နေပါလား၊ အင်း လူ့

လောကကြီးဆိုတာကလည်း ဒီလိုပဲ ထင်ပါရဲ့၊ သူ့ဦးရင် သူ မင်းသား၊ ကိုယ်ဦးရင် ကိုယ် မင်းသားပေါ့လေ၊ လူတွေမှာ အစကတည်းက ကိုယ်ချင်းစာတရားရှိခဲ့မယ်ဆိုရင် လူ့လောကကြီးဟာ အင်မတန်လှပပြီး သာယာမှာပဲ၊ ခက်တာက လူဆိုတာက လူပါပဲလေ၊ လူအကျင့်ပဲ ရှိတော့မှာပေါ့၊ ကိုယ်ချင်းစာတရားဆိုတဲ့စကားလုံးတွေက စာအုပ်တွေ ထဲမှာ အဘိဓာန်တွေထဲမှာပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီလေ၊ အပြင်ဘက်မှာ တကယ့် လက်တွေ့မှာကျတော့ အဲဒီကိုယ်ချင်းစာတရားဆိုတဲ့စကားကို ဥပေက္ခာ တရားနဲ့ တစ်ခါတည်း ပိတ်ဖုံးထားလိုက်ကြတယ်လေ”

နှုတ်မှ တောင်စဉ်ရေပူစကားတွေ တတွတ်တွတ်ရေရွတ် ရင်း ထိုသူသည် သူတို့ရှိရာဆီသို့ ရှေးရှုလာနေသည်။

ကားနားသို့ ရောက်သည်နှင့်

ထိုသူသည် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်နေသော ကျားသုံးကောင် သို့သို့ တောင်ဝှေးမြင့်ညွန့်ပြုလျက်

“ကြည့်စမ်း၊ သူတို့တစ်တွေဟာ ဘယ်လောက်သနားစရာ

ကောင်းသလဲ၊ သူတို့က သူတို့ဘာသာသူတို့ တောထဲမှာ အေးအေး ဆေးဆေးအစာရှာစားနေကြတယ်၊ လူတွေဆီကို မသွားကြဘူး၊ လူ တွေကသာ သေနတ်တွေ ဘာတွေနဲ့ တောထဲကိုရောက်လာပြီး သူတို့ကို သတ်လားဖြတ်လားနဲ့ ဒီမှာရှိနေကြတဲ့ တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်

တွေလည်း တဖြည်းဖြည်းနဲ့ မျိုးတုံးတော့မယ်။ ကြာရင် တောဆိုတဲ့
ဝေါဟာရပျောက်ပြီး ဒီဝက်ပိမြိုင်ကြီးဟာ ပြုကြီးပြုကြီးအနေအထားကို
ရောက်သွားလိမ့်မယ်။ ဘယ်လောက်စိတ်ပျက်ဖို့ကောင်းလိုက်တဲ့
အဖြစ်လဲ။ ဒီလိုဖြစ်မှာကို ဘယ်သူတွေကလက်ပိုက်ကြည့်နေနိုင်မှာ
တဲ့လဲ။ မဟုတ်ဘူးလား ဗျာ”

တစ်ကိုယ်တည်းရေရွတ်သလို ပြောရင်း ထိုသူသည် သူတို့
အား လှမ်း၍မေးသည်။

သူတို့ ဘာပြောရမှန်း မသိ။ ဘာဆိုရမှန်း မသိ။

အနီးအနားမှာ တရစ်ဝဲဝဲဖြစ်နေသည့် တောကောင်ကြီး သုံး
ကောင်ကိုကြည့်၍ အသက်ပင်ရဲ့ရဲ့မရှုရဲကြ။

ထူးဆန်းသည်မှာ

အသားစားကျားသတ္တဝါသုံးကောင်သည် ထိုသူ့အား လုံးဝ
ရန်မမူကြခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုသူ့အနားသို့ စိုးစဉ်းပျံ့မကပ်ကြခြင်း ဖြစ်
သည်။

ထိုသူက ပြုံးလိုက်သည်။

လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်နေသော ထိုကျားသတ္တဝါသုံးကောင်ကို
ကြည့်ကာ

“ဪ ဪ သူတို့ကိုကြည့်ပြီးကြောက်နေကြတယ်နဲ့တု

တယ်။ အင်းပေါ့လေး သူတို့ကလည်း ဒီနားမှာပဲ တရစ်ဝဲဝဲဖြစ်နေတာ
ကို။ ကဲ ကဲ သားကြီးတို့ရေ သူတို့က မင်းတို့ကိုကြည့်ပြီး ကြောက်နေ
ကြတယ်ကွဲ့။ ဒီတော့ မင်းတို့ ဒီအနားကနေ ထွက်သွားကြပါတော့
ကွယ်”

စကားအဆုံး

ထိုသူသည် လက်ထဲမှတောင်ဝှေးကို မြေပြင်ထက်သို့ သုံး
ခက်တိဝီဆောင့်ချလိုက်၏။

‘ဒုတ် ဒုတ် ဒုတ်’

အံ့သြပွယ်ကောင်းလေစွ။

ထိုသတ္တဝါကြီးသုံးကောင်သည် လူစကားကို ကောင်းစွာ
နားလည်ဘိအလား ထိုနေရာမှခွာကာ သစ်ပင်ချုံတောထဲ ဉာဏ်သို့ ပြန်
လည်ဝင်ရောက်သွားလေတော့၏။

တကယ့်ကို ထူးဆန်းလွန်းလှ၏။

ထိုသူနှင့် ကျားသတ္တဝါသုံးကောင်သည် မည်သို့မည်ပုံ

အဆက်အသွယ်ရှိမည်တော့ မပြောတတ်။

ထိုသူ့စကားကိုတော့ ထိုသတ္တဝါသုံးကောင်က နာခံလေ
သည်။

“ဘယ့်နယ့်လဲ အံ့သြနေကြသလား။ ခင်ဗျားတို့ရဲ့စိတ်ထဲမှာ

ထူးဆန်းနေလား။ အမှန်တော့ ဒါဟာ ထူးလည်းမထူးဆန်းဘူး။ အံ့ဩဖို့လည်း မကောင်းပါဘူးလေ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူတို့ကို ကျွန်က ဟိုးငယ်ငယ်ကတည်းကစပြီး ဒီအရွယ်ရောက်တဲ့အထိ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်လာခဲ့ရတာကို။ သူတို့အတွက်ကတော့ ကျုပ်ဟာ သူတို့ရဲ့ အဖေဆိုလည်း ဟုတ်၊ အမေဆိုလည်း မမှားဘူးပေါ့လေ။”

ကျားနှင့်လူ
လူနှင့်ကျား

ဆွေမျိုးတော်နေသည့်အဖြစ်ပါပဲကလား။

“ကဲပါ ဒါတွေအသားထားဦး။ အခု ခင်ဗျားတို့ ဘာလုပ်ကြမှာလဲ။ ရှေ့ကိုဆက်ပြီး သွားကြမှာလား။ ဒါမှမဟုတ် နောက်ပြန်ဆုတ်ကြမှာလား။ အင်း နောက်ပြန်ဆုတ်လိုကတော့ ခင်ဗျားတို့အိမ်ကို ပြန်ရောက်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဝန်ထမ်းက ဟိုတက်ပိုင်းမှာ ခြေပြိုထားတယ်လေ။ ဒီတော့ လမ်းတွေပိတ်ဆို့နေလို့ ခင်ဗျားတို့ ဒီကနေထွက်လို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး။”

ပြဿနာမှ တကယ်ပြဿနာပါပဲလား။

သူတို့လာခဲ့ရာလမ်းတစ်လျှောက်တွင် မြေတွေပြိုနေသည်ဆိုပါလား။ လမ်းတွေပိတ်ဆို့နေသည်ဆိုပါလား။

သို့ဆိုပါမှ

သူတို့အဖို့ မည်သည့်နည်းနှင့်မှ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်၍ မသွားလေတော့။

ရှေ့သို့ဆက်လက်၍ ခရီးဆက်ရုံသာ ရှိတော့သည်။

“ရှေ့မှာဆိုလည်း အပြင်ကိုထွက်နိုင်မယ့်လမ်းက တစ်လမ်းပဲ ရှိတော့တယ်။ အဲဒီလမ်းကလည်း မချောမွေ့ဘူး။ ကြမ်းတမ်းတယ်။ တံတားဟောင်းကြီးတစ်ခုကို ကျော်ဖြတ်ပြီးမှ တောစပ်ကိုရောက်မယ်။ အဲဒီတောစပ်ကို ထပ်ပြီးကျော်ဖြတ်ပြီးမှ ကားလမ်းပေါ်ကိုရောက်မယ်လေ။”

ထိုသူက ရှေ့ခရီးစဉ်ကို ပြောပြနေသည်။

“အင်း ဒါပေမဲ့ လောလောဆယ်တော့ ခင်ဗျားတို့ ၆ ဒီတံတားကိုဖြတ်ကျော်လို့ရဦးမယ်မထင်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မနက်ပိုင်းဆိုရင် မြစ်ရေကတက်နေတော့ တံတားပေါ် မြှုပ်နေတယ်။ အဲ ညဘက်ဆိုရင်တော့ မြစ်ရေကျသွားတတ်တယ်။ ဒီတော့ ကောင်းတာက ညနေစောင်းလောက်မှ အဲဒီကိုအရောက်သွားနိုင်ရင် အကောင်းဆုံးပဲ။”

ထိုသူက အစီအစဉ်ချပေးသည်။

ထိုသူအပြောအရ ယခုအချိန်သည် မြစ်ရေတက်နေသတဲ့။ သူတို့ဖြတ်ကျော်ရမည့်တံတားဟောင်းကြီး ရေမြုပ်နေသည်။ ညဘက်

ရောက်မှ ထိုတံတားဟောင်းပေါ်ကနေ ဖြတ်ကျော်၍ရမည်။

လောလောဆယ် သူတို့ဘာလုပ်ရမည်နည်း။

ထိုစဉ်

ထိုသူက ဘာကိုသဘောကျသွားသည် မသိ။

ထိုသူ့မျက်နှာပေါ်မှာ အပြုံးခိုင်ကလေးထင်ဟပ်လာလျက်။

“အင်း ခင်ဗျားတို့အားလုံးကို ကျွန်ုပ်မျိုးပွမ်းပါတယ်။ ဘာဖြစ်

လို့လဲဆိုတော့ ဒီအထိရောက်တဲ့အထိ ခင်ဗျားတို့အားလုံး ကိုယ့်ကိုယ်

ကိုယ်အသက်ရှင်နိုင်အောင် နေနိုင်ခဲ့ကြလို့ပဲ။ တော်ရုံတန်ရုံလူဆိုရင်

ဒီအထိရောက်လာဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူးလေ။ လမ်းမှာတင် တစ်ခု

မဟုတ်တစ်ခု ဖြစ်ကန်ကြတာချည်းပဲ။ ခင်ဗျားတို့ကတော့ တကယ့်ကို

ကံထူးရှင်တွေပါပဲ။ ခင်ဗျားတို့ကို ကျွန်ုပ် တကယ်ချီးကျူးပါတယ်။

တကယ်ပါ။”

ထိုသူ့လေသံကိုနားထောင်ရသည်ကိုက တစ်မျိုးပင်။

သူတို့ငါးယောက် အသက်ရှင်လျက်နှင့် ဤနေရာသို့ ရောက်

လာသည်ကိုပင် မလိုလားဟန်၊ လမ်းခုလတ်တွင်ပင် အသက်သေဆုံး

သွားစေချင်သည့်ဟန် ဖြစ်နေသည်။

ထိုသူသည် မင်းခေါင်ဘက်သို့လှည့်၍

“ခင်ဗျား ရေလိုနေတယ်မဟုတ်လား။ ဟိုရှေ့နားမှာ ဘယ်

ဘက်ကို နည်းနည်းချိုးကွေ့လိုက်ရင် ရေကန်ငယ်လေးတစ်ကန်ရှိ

တယ်။ ကားထဲရေထည့်ပြီးရင် ကျွန်ုပ်ရဲ့အိမ်ကို လိုက်ခဲ့ကြပေါ့ဗျာ။

အဲဒီမှာ ညနေစောင်းတဲ့အထိ အေးအေးဆေးဆေးအနားယူစား

သောက်ပြီးမှ ခင်ဗျားတို့သွားချင်တဲ့ဆီကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်လိုက်ပို့ပါ

မယ်”

မင်းခေါင်က နေဇော်ဆီ လှမ်းကြည့်သည်။

နေဇော်က မသိမသာခေါင်းညိတ်ပြုလျက် မျက်စိတစ်ဖက်

ပိုတ်ပြုလိုက်၏။

“ကောင်းပြီလေ။ နောင်ကြီးရဲ့အစီအစဉ်အတိုင်း နောင်ကြီး

ရဲ့အိမ်ကို လိုက်ခဲ့မယ်။ အေးအေးဆေးဆေးအနားယူပြီး ညနေစောင်း

တော့မှ ပြန်ထွက်ခဲ့ကြတာပေါ့။ လောလောဆယ်တော့ ရေသွားခပ်

လိုက်ဦးမယ်”

မင်းခေါင်က ရေပုံးနှင့်ထွက်သွား၏။

ထိုသူက ကားနားသို့ တိုးကပ်လာလျက်

“ကျွန်ုပ်ရဲ့နားမည်က သူတော်ပါ။ ဒီဝက်ပါမြိုင်ကြီးက သူတော်

ဆိုတဲ့ ကျွန်ုပ်ရဲ့ဝက်ပါမြိုင်ကြီးပဲဆိုပါတော့လေ ဟဲ ဟဲ”

ဝက်ပါမြိုင်သည် သူ သူတော်ရဲ့ ဝက်ပါမြိုင်ဟု ဆိုနေပါ

ကလား။

၂၅၄ ◊

အောင်လေရာတု

သူသည် သူကိုယ်သူ ဤဝက်ပါမြိုင်ထဲမှာ ငါ ရှင်ဘုရင်တစ်
ပါးများ မှတ်ထင်နေချောသလားမသိတတ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်

သည်ဝက်ပါမြိုင်ထဲကနေ လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း ထွက်
ပေါက်ရုံ့အတွက် သူတော့ကို အလိမ္မာနည်းဖြင့် ဆက်ဆံရချေမည်သာ
တည်း။

❖ ❖ ❖

ဇူးတပေ

အခန်း (၂၆)

သူတော်အိမ်

သူတော်၏အိမ်သို့ ရောက်လာ၏။

သူတော်ဆိုသည့် ထိုသူအိမ်မှာလည်း ဘန်ဂလိုဆန်ဆန်
ဆောက်လုပ်ထားသည့် တစ်ထပ်တိုက်ပုလေးတစ်လုံးပျာသာ ဖြစ်သည်။
နှစ်အတန်ကြာကပင် ဆောက်လုပ်ထားသောကြောင့် ဖြစ်သလို အိမ်
နံရံအင်တောအချို့မှာ ကွာကျနေကာ ရေညှိပင်တက်နေသည်။

အိမ်ဘေးပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး သစ်ပင်ချိုရွယ်များဖြင့်
ပြည့်နှက်နေ၏။

“ဒီနေရာလေးဟာ ကျွန်အဖို့တော့ အင်မတန်လွတ်လပ်ပြီး

ဇူးတပေ

ငြိမ်းချမ်းသာယာတဲ့ကမ္ဘာလေးပေါ့၊ ကဲ့ရဲ့မယ့်လူလည်း မရှိဘူး။ ရွတ်ချ
မယ့်လူလည်း မရှိဘူး။ အပြစ်တင်မယ့်လူလည်း တစ်ယောက်မှမရှိဘူး။
ဘယ်လောက်စိတ်ချမ်းသာဖို့ ကောင်းလဲ၊ ဟား ဟား ဟား။”

သူတော်က ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်ပြသရှင်းပြရင်း သူ
စကားသူ သဘောတွေ့သကဲ့သို့ ကိုယ်ကိုလှုပ်ခါ၍ရယ်မောသည်။

နေ့စဉ်နှင့်မင်းခေါင် တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်
ကြည့်လိုက်မိကြ၏။

သူတော်ဆိုသည့် ထိုသူနှင့်စစ်လည်း၍ တစ်စတစ်စ သဘော
ပေါက်လာပြီဖြစ်သည်။

“လူတွေဟာ သူတို့ပျော်ဖို့ပါးဖို့အတွက် ဝက်ပါမြိုင်ထဲမှာ
လာပြီးတော့လိုက်ကြတယ်၊ အမဲပစ်ကြတယ်၊ သားကောင်ဆိုတာတွေ
နောက်ကို အသေအလဲလိုက်ကြတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့ကပြန်ပြီး သား
ကောင်ဖြစ်သွားတာကိုတော့ မသိလိုက်ကြဘူး။ လွန်ခဲ့တဲ့တစ်လ
လောက်က မုဆိုးတစ်ဖွဲ့ရောက်လာတယ်၊ ကျားဖမ်းမယ်၊ ဆင်ဖမ်း
မယ်ပေါ့၊ လွန်ခဲ့တဲ့ လေးငါးရက်လောက်ကလည်း လင်မယားနဲ့ တူပါ
တယ်၊ အမျိုးသားတစ်ယောက်နဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ရောက်လာ
သေးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးကျတော့ သူတို့တစ်တွေအားလုံးဟာ
မုဆိုးဘဝကနေ သားကောင်ပြန်ဖြစ်သွားကြတယ်လေ။ ဒီဝက်ပါမြိုင်

ထဲမှာပဲ သူတို့အားလုံး ဇာတ်သိမ်းသွားကြတယ်၊ ကဲ ဘယ်လောက်
ထူးဆန်းတဲ့ အဖြစ်တွေလဲ။”

နေ့စဉ်ရင်ထဲမှာ နှင့်ခနဲဖြစ်သွား၏။ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ ယူကျုံး
မရဖြစ်ခြင်းတို့ကို တစ်ပြိုင်တည်းခံစားလိုက်လျက် လက်သီးနှစ်ဖက်ကို
ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားလိုက်မိသည်။

စင်စစ်

သူတော်ပြောသည့်ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦးမှာ သူ့အစ်ကိုဖြစ်သူနှင့်
မရိုးတို့ဖြစ်မှန်း နေ့စဉ် ကောင်းကောင်းကြီးရိပ်စားမိလိုက်၏။

ဒေါသထွက်လိုက်သည်မှာလည်း ဆိုးဖွယ်ရာမရှိတော့။
သို့သော် မည်သူ့ကို ဒေါသထွက်ရမှန်းလည်း မသိတတ်
တော့။

တစ်ဖက်က တွေးကြည့်လိုက်ပြန်တော့လည်း
အစ်ကိုကြီးတို့ဇနီးမောင်နှံ သေဆုံးရမှုသည် ဘယ်သူမပြု
မိမိမှုသာဖြစ်သည်။

သူတို့ကိုယ်နှိုက်က ဆတ်ဆတ်ဆော့ဆော့ အမဲလိုက်ခဲ့
သောကြောင့်သာ အလိုလိုနေရင်း သားကောင်ဘဝသို့ရောက်ပြီး
အသက်မသေဆုံးသင့်ဘဲ သေဆုံးသွားခြင်းဖြစ်သည်။

လွင်မိုးမြိုင်က သူ့စိတ်ခံစားမှုကိုသိနေသဖြင့် လက်တစ်ဖက်

ကို လာရောက်ဆုတ်ကိုင်ပြီးဖျစ်ညှစ်သည်။

“စိတ်ကိုထိန်းပါ မောင်၊ မိုးလည်ဆိတ်မကောင်းပါသေး”
လွင်မိုးမြင့်က နှစ်ကိုယ်ကြားလေသံတိုးလေးဖြင့် သတိ

ပေး၏။

သူတို့ အိမ်ထဲသို့ရောက်လာကြောင်း အတွင်းမှာသပ်သပ်
ယပ်ယပ်ရှိသည်။ စိရိတစ်လုံးရှိသည်။ အခန်းထောင့်မှာ နုတ်တစ်လုံး
ရှိသည်။ ထုပ်တန်းတစ်ခု လုပ်ထားသည်။ ထိုထုပ်တန်းပေါ်မှာ
မှန်အိမ်တစ်လုံး ရှိသည်။ ဝင်ပေါက်နှင့်တည့်တည့် နံရံထက်မှာဝေး
အမျိုးသားကြီးတစ်ဦး၏ဓာတ်ပုံနှင့် အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးတို့၏ ဓာတ်
ပုံများကို ချိတ်ဆွဲထား၏။ နှစ်ယောက်လုံး ခန့်ခန့်ညားညားဖျတ်ဖျတ်
အနေအထားများနှင့် ဖြစ်၏။

“အေးအေးခေးခေးထိုင်ပြီး အနားယူကြပေါ့ဗျာ”

သူတော်က အခန်းထောင့်တွေမှာချထားသည့် ထိုင်ခုံတွေထိ
သို့မေးခေါ်ပြရင်းပြောသည်။ သူတို့ငါးယောက်က ထိုင်ခုံတွေမှာ ခြင်း
လက်ပစ်ထိုင်လိုက်ကြ၏။

သူတော်က နံရံထက်မှာချိတ်ဆွဲထားသော ဓာတ်ပုံနှစ်ပုံထိ
သို့မေးခေါ်ပြလျက်

“ကျုပ်ရဲ့မိဘနှစ်ပါးလေ၊ အဖေက ကျွန် လူမှန်းသိတတ်။”

အရွယ်ကတည်းက သေသွားခဲ့တယ်၊ အဖေကတော့ ကျုပ်အသက်
နှစ်ဆယ်အရွယ်လောက်မှာ စိတ်ဝေဒနာခံစားပြီး အသက်သေဆုံးခဲ့ရ
တယ်လေ”

ပြောရင်း သူတော်သည် အံ့ကိုတစ်ချက်ကြိတ်လိုက်သေး
၏။ ထို့နောက်တွင်မှ ဆက်လက်၍

“တစ်ချိန်တုန်းကတော့ ဒီဝက်ပျိုမြိုင်မှာ လူတွေအများကြီး

နဲ့ အင်မတန်စည်ကားခဲ့တာပေါ့။ အင်း တခြားလူတွေအတွက်က
တော့ အင်မတန်ပျော်စရာကောင်းတဲ့ နေရာလေးတစ်ခုပေါ့လေ၊
ကျုပ်တို့သားအမိအတွက်ကတော့ ဝေ့ပြည်ပါပဲ။ ကျုပ်ရဲ့အဖေက ကျုပ်
အဖေဆီကအမွေလိုက်လို့ ကိုယ်ပြောပြရောဂါသည်လေး တစ်ရွာ
လုံးက ကျုပ်တို့သားအမိကို ဝိုင်းပြီး ကျွတ်ခဲ့ကြတယ်။ ကျုပ်တို့သား
အမိကို တစ်နည်းမဟုတ်တစ်နည်းနဲ့ ပြဿနာရှာတယ် ကြာတော့
ကျုပ်အဖေဟာ လူတွေကို နှာကြည့်ဆာ့စိတ်နဲ့ စိတ်ဝေဒနာကို ခံစား
လိုက်ရတယ်။ ကျုပ်အဖေဟာ မသေခင် လူတွေအပေါ် အင်မတန်
မိတ်နားကြည့်ဆွားခဲ့တယ်။ ကျုပ်ကိုလည်း လူတွေနဲ့ခပ်ဝေးဝေးနေဖို့
အမြဲတိုက်တွန်းခဲ့တယ်။ ရွာထဲကလူတွေကိုလည်း ကျိန်စာတိုက်သလို
အမြဲတမ်း ပါဆပ်ကနေတတ်တတ်တွတ်နဲ့ ရေရွတ်နေခဲ့တယ်။ လူတွေကို
မခက်နပ်တဲ့အကြောင်းတွေချည်းပဲပေါ့။ အင်း ဖြစ်ချင်တော့ တစ်နေ့

ကျတော့ ရွာထဲမှာဝမ်းရောဂါတွေဖြစ်ပြီး ဆရာမနိုင်ဘဝကိုရောက်ခဲ့ရတယ်။ လူတချို့ ဝမ်းရောဂါနဲ့ အသက်သေဆုံးခဲ့ကြရတယ်။ သူတို့ဘာသာသူတို့ ဝမ်းရောဂါနဲ့သေတာကိုပဲ ကျုပ်ရဲ့အမေခေါ်ဇာယု ကိုနဲ့ စာတိုက်လို့ဖြစ်ရတာဆိုပြီး ကျုပ်တို့သားအမိအပေါ်မှာ အငြိုးခွဲပြီး အပြစ်ပုံရကြပြန်ရော့ အဲဒီတုန်းက ကျုပ် အပြင်ကိုထွက်ရင် လူတွေက ကျုပ်ကို ရိုက်မောင်းပုတ်မောင်းလုပ်ကြတယ်။ ကျုပ်က အံ့ကိုတင်း၊ တင်းကြိတ်ပြီး သည်းခံခဲ့ရတယ်။ နောက်ဆုံးတော့ အဲဒီလူတွေဟာ ကျုပ်ရဲ့အမေကိုကြောက်ပြီး တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် တစ်အိမ်ပြီး တစ်အိမ် ပြောင်းသွားလိုက်ကြတာ ကျုပ်တို့သားအမိနှစ်ယောက်တည်း ဒီမှာကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့အထိပဲ ဆိုပါတော့လေ။ ဒါပေမဲ့ အမေလည်း ဆုံးရော့ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့တယ်ဆိုပါတော့လေ။ အခုတော့ ကျုပ်နေတတ်သွားပါပြီလေ။ လူတွေနဲ့ ဝေးဝေးနေရတဲ့ အရသာကို ကျုပ် ကောင်းကောင်းကြီးသိနေပြီ ဘာပဲပြောပြော ကျုပ်ရဲ့သားကြီးသုံးယောက်ကတော့ ကျုပ်ကို တော်တော်ကလေး အကာအကွယ်ပေးနိုင်ခဲ့ပါတယ်လေ။ ဒီကို လူတွေမလာနိုင်အောင် သူတို့က အကောင်းဆုံးအကာအကွယ်ပေးနိုင်ခဲ့ပါတယ်လေ။”

မည်သူမျှမမေးပါဘဲလျက်၊ ရိုက်မစ်ပါဘဲလျက် သူတော်သည် သူ့အကြောင်းတွေကို အဆက်မပြတ်ပြောချသွား၏။ စကား

တွေခပ်များများပြောလိုက်ရ၍ ထင်သည်။ သူသည် စကားအဆုံးတွင် အသက်ကိုပြင်းစွာရှုနေသည်။

သူ့အသွင်က ဦးနှောက်အနေအထား မမှန်သူ၊ စိတ္တဇဝေဒနာသည်တစ်ယောက်နဲ့ တူနေသည်မှာ အမှန်။

“ကျုပ်တို့ ဇိုက်ဆာနေကြတယ်။ တစ်နေ့ကနဲ့ ဘာမှမစားကြရသေးဘူး။ တစ်ခုခုလုပ်ပေးနိုင်ရင် လုပ်ပေးပါလား။”

မင်းခေါင်က သူတော်ကို ပြောသည်။

သူတော်သည် မင်းခေါင်အား မျက်ထောင့်နီကြီးဖြင့် သမင်လည်ပြန်လှည့်ကြည့်ရင်း

“ခင်ဗျားတို့အနေနဲ့ တစ်ခုခုစားဖို့ကော လိုသေးလို့လား။”

“ခင်ဗျားက ဘာအဓိပ္ပါယ်နဲ့ ဒီစကားကိုပြောတာလဲ။”

သူတော်စကားအဓိပ္ပါယ်က တစ်မျိုးဖြစ်နေသောကြောင့် မင်းခေါင်က ဝေါက်ဆတ်ဆတ်လေသံဖြင့် ပြန်မေးလိုက်၏။

သူတော်သည် မင်းခေါင်အား မျက်ထောင့်နီကြီးဖြင့် ကြည့်မြဲကြည့်ခဲ့ရာမှ တစ်ဆက်တည်း ပိရိတင်းစေ့သောနှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာကြားမှ ထွက်လာသည့်လေသံဖြင့်

“ခင်ဗျားတို့အတွက် အရေးကြီးတာက ဒီဝက်ပါမြိုင်ထဲက နေ အသက်ရှင်လျက် ပြန်ထွက်သွားရဖို့ပဲမဟုတ်လား။ တစ်ရက်

နှစ်ရက်လောက် အစားအသောက်ပြတ်သွားလို့ကရော ဘာဖြစ်မှာလို့ လို့လဲဗျာ၊ ကျွန်တို့သားအမိဆိုရင် ရွာထဲကိုမဝင်ခဲလို့ အိမ်ထဲမှာ ကုပ် နေရတာ ခုနှစ်ရက်တစ်ပတ်လောက် ရှိတယ်။ အဲဒီအချိန်အတော အတွင်းမှာ ကျွန်တို့သားအမိဟာ အစားအစာအငတ်ခံခဲ့ရတယ်။ ချေ့သောက်ပြီး အသက်ဆက်ခဲ့ရတယ်။ ခင်ဗျားတို့အနေနဲ့ ဒီတစ်ရက်၊ နှစ်ရက်လေး ဒုက္ခရောက်သွားတာနဲ့ ဘာဖြစ်သွားမှာလို့လဲ။ သည်းခံ လက်စခွဲ ဆက်ပြီးသည်းခံလိုက်ကြစမ်းပါဗျာ။ မဟုတ်ဘူးလား။ ကျွန်ပြောတာ။”

မင်းခေါင် ထပ်ပြီး ဘာမျှမပြောပါလေတော့။
တစ်ခုတော့ ကောင်းကောင်းကြီးနားလည်သဘောပေါက် လိုက်၏။

သူတော်ဆိုသည့် ထိုသူသည် အတိတ်ကဖြစ်ရပ်တွေကြောင့် လူတွေအပေါ်မှာ တော်တော်ကြီးကိုနာကြည်းနေပုံရ၏။ ထိုနာကြည်း မှုအစွဲအလမ်းကြောင့် သူ့ဦးနှောက်ထဲသို့ စိတ္တဓဝေဒနာ မသိမသာ စွဲကပ်နေပုံရ၏။

သူတော်ကို အထူးသတိထားရပေတော့မည်။
စိတ်မတည်မငြိမ်ဖြစ်နေသေးဟန်ရှိသည် နိုင်လင်းသည် ရုတ်တရက် ထရပ်လိုက်ရာမှ တစ်ဆက်တည်း

“ဒီမှာ ဒီမှာ မသိလို့မေးပါရစေ”

“မေးလေ ဘာမေးမှာလဲ”

သူတော်က နိုင်လင်းအား အကဲခတ်သလိုကြည့်ရင်း ပြော သည်။ နိုင်လင်းသည် အလွန်အမင်းစိတ်လှုပ်ရှားနေသဖြင့် လက်နှစ် ဖက်ကို ပွတ်ပွတ်သပ်သပ်ပြုရင်း

“ကျုပ် ကျုပ်တို့ အဲ ဒီဝက်ဘာမြိုင်ထဲကနေ ထွက်သွားလို့ ရပါ့မလားဗျာ”

သူတော်က နှုတ်ခမ်းကို ကွေးတွန့်၍ပြီးလိုက်လျက်

“ရရမှာပေါ့ဗျာ၊ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ပဲ ထွက်ရထွက်ရ ခင်ဗျားတို့ ဒီဝက်ဘာမြိုင်ထဲကနေ အပြီးထွက်သွားလို့ရမှာပါ။ ဒီအတွက်တော့ ဘာမှစိတ်ပူမနေစမ်းပါနဲ့။ စိတ်အေးအေးထားပြီး နေစမ်းပါဗျာ”

နိုင်လင်းသည် အောက်နှုတ်ခမ်းသားကို လက်ခံဖြင့်သုတ် ကာ မျက်လုံးလေးကလယ်ကလယ်ဖြင့်ပင် မူလထိုင်လက်စထိုင်နံတွင် ပြန်ထိုင်လိုက်၏။ နှုတ်မှတော့ ဘာတွေရေရွတ်နေမှန်း မသိ။ ဂါထာ တစ်ပုဒ်ကို ရေရွတ်နေသကဲ့သို့ အသံမထွက်ဘဲ အဆက်မပြတ်ရေ ရွတ်နေပေသည်။

“မောင် သူ့ကို ဘယ်လိုထင်သလဲဟင်”

လွင်မိုးမြိုင်က နေဇော်ကိုမေးသည်။

“ဦးနောက်အနေအထား သိပ်မူမမှန်တူးလို့ထင်တာပဲ၊ လူ
တွေအပေါ်မှာလည်း တော်တော်ကလေး အမြင်စောင်းနေပုံရတယ်၊
အရင်တုန်းကလူတွေက သူတို့သားအမိကို ဝိုင်းပြီးကျင့်ထားကြတော့
အခုအချိန်မှာ လူတွေအားလုံးအပေါ်မှာ အပြစ်မြင်နေတာပဲ ဖြစ်တယ်”

နေဇော်က တွေးတွေးဆဆပြောသည်။

“ခင်ဗျားရဲ့အစ်ကိုနဲ့မမီးအတွက် ကျွန်တော် တကယ်စိတ်
မကောင်းပါဘူး”

မင်းခေါင်က ပြောသည်။

နေဇော်က ပြုံးပြလိုက်လျက်

“ဖြစ်သွားပြီးမှတော့ ဘယ်တတ်နိုင်ပါ့မလဲ၊ သတ္တဝါတစ်
ခု ကံတစ်ခုပဲလေ၊ အရေးကြီးတာက လောလောဆယ် ကိုယ်တို့
ဒီဝက်ပါမြိုင်ထဲကနေ အလွတ်ရုန်းထွက်သွားနိုင်ဖို့ပဲ၊ မြို့ကိုရောက်ရင်
တော့ သက်ဆိုင်ရာကို ဒီကကိစ္စတွေ တင်ပြရမှာပဲ”

“ထူးဆန်းတာတစ်ခုတော့ ရှိတယ်”

“ဘာများလဲ”

နေဇော်က မျက်မှောင်ကြုတ်၍မေးသည်။

မင်းခေါင်က

“သူပြောသွားတဲ့စကားထဲမှာ ဝင်းအောင်ရဲ့အကြောင်း မပါ

သလိုပဲ၊ ဝင်းအောင်ဘယ်ရောက်နေသလဲ မသိဘူး”

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သား။

သူတော့်စကားတွေထဲမှာ ဝင်းအောင်အကြောင်း စိုးစဉ်းမှု
မပါ။ ဝင်းအောင် အသက်ရှင်လျက်ပဲ ရှိနေသလော။ ဒါမှမဟုတ်
သေပဲသေသွားရောသလား။

နေဦး နေဦး။

ဝင်းအောင်ဆိုလို့ နေဇော်သည် သူ့ကားမောင်းသူ ကိုညိုဝင်း
ကိုလည်း အပြေးအလွှားသတ်ရလိုက်မိ၏။

ကိုညိုဝင်း၏အခြေအနေကရာ မည်သို့ရှိသနည်း။

ယခုလောက်ဆို

သူတို့ဆီသို့ ကိုညိုဝင်း ကားနှင့်အတူ ရောက်လာသင့်ပြီ။

“ခင်ဗျားတို့အားလုံး ဒီမှာပဲ အေးအေးဆေးဆေးအနားယူနေ
ကြဦး။ ကျုပ် ကျုပ်ကောင်ကြီးတွေရဲ့အခြေအနေကို သွားကြည့်လိုက်
ဦးမယ်၊ တစ်ခုတော့သတ်ပေးထားချဦးမယ်၊ ဘယ်လိုအကြောင်းကိစ္စပဲ
ရှိရှိ အိမ်နောက်ဘက်ကိုမသွားလိုက်ပါနဲ့၊ အထူးသဖြင့် အိမ်နောက်
ဘက်မှာရှိနေတဲ့ ရေတွင်းပျက်ကြီးနားကို ယောင်လို့တောင်မသွားလိုက်
ပါနဲ့”

အိမ်နောက်ဘက်မှာ ရေတွင်းပျက်ကြီးတစ်ခုရှိသည်ဆိုပါ

ကလေး။

ပြီးတော့

ထိုရေတွင်းပျက်ကြီးဆီသို့ ယောင်ရွှ်ပွဲပင် မသွားရောက်ရန် တားမြစ်စကားဆိုနေလေသည်။

မည်သို့သောအကြောင်းကြောင့် ထိုရေတွင်းပျက်ကြီးဆီသို့ မသွားရောက်ရန် တားမြစ်စကားဆိုနေရသနည်း။

အကြောင်းတစ်ခုတော့ အမှန်တကန် ရှိလေမည်။

လူမသိစေချင်သည့်အကြောင်းအရာ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုခု သည် ထိုရေတွင်းပျက်ကြီးထဲတွင် ရှိနေသလော။

လူစိတ်ဆိုသည်ကလည်း အခက်သားကလေး။

မသွားပါနှင့်ဆိုသည်လမ်းကို သွားချင်၏။

မကြည့်ပါနှင့်ဆိုသည်ကိစ္စကို သွား၍ကြည့်ချင်၏။

သူတော် အိမ်ထဲကနေ ထွက်သွားသည်နှင့် မင်းခေါင်က

“ကျုပ်တော့ သူ့ကို သိပ်ပြီးဘဝင်မကျဘူး။ သူ့ကိုကြည့်ရ

တာ စိတ်ဝေဒနာသည်တစ်ယောက်အတိုင်းပဲ။ သူ့ပြောသွားတဲ့ စကားတွေကလည်း လူတွေကိုမကျေနပ်ဘူးဆိုတာမျှည်းပဲ။ အရင်တုန်းက လူတွေက သူတို့သားအမိကို လူရာမသွင်းဘဲ နှိပ်စက်ထားခဲ့တော့ လူတွေကိုလည်း သူကအရမ်းနာကြည့်နေပုံရတယ်။ အဲဒီနာကြည့်တဲ့

စိတ်ကလည်း တစ်နေ့တခြား ပိုပြီးကြီးထွားလာပုံရတယ်။ ဝက်ပါမြိုင်ထဲကို လူတွေ့ရောက်လာပြီး တဖြည်းဖြည်း အုပ်စုဖွဲ့လာမှာကိုလည်း သိပ်ကြောက်နေပုံရတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အဲဒီလိုလူစုမိလာရင် အရင်တုန်းကလိုပဲ လူတွေကသူ့ကို ပြန်ပြီးအကွပေးမှာကို စိုးရိမ်နေတာလေ။ အဲဒီလိုစိတ်တွေနဲ့ပဲ သူဟာ တစ်နေ့တခြား နေမြင့်လေ အဇ္ဈာန်လေ ဖြစ်လာတာပဲနေမယ်။ ကဲ ဒါကိုထားပါ။ သူက အနောက်ဘက်က ရေတွင်းပျက်ကြီးဆီကို မသွားနဲ့လို့ပြောသွားတယ်။ ကျွပ်ကတော့ သွားပြီးကြည့်လိုက်ချင်တယ်”

စကားအဆုံးတွင် မင်းခေါင်သည် အိမ်အနောက်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့သည်။

အိမ်အပြင်ဘက်သို့ ရောက်သည်နှင့်

မလှမ်းမကမ်းတွင်ရှိနေသော ရေတွင်းပျက်ကြီးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ရေတွင်းပျက်၏အင်္ဂါပေါင်တွေအားလုံး ကွာကျ ပျက်စီးနေပြီဖြစ်သည်။

မင်းခေါင်သည် ထိုရေတွင်းပျက်ကြီးဆီသို့ အသာလှမ်းခဲ့သည်။

ဘာကြောင့်လဲ မသိ။

ထိုရေတွင်းပျက်ကြီးနှင့် နီးကပ်လာလေ ညှိစိုစိုအနံ့တစ်ခုက
နားခေါင်းထဲသို့ စိမ့်ဝင်လာသလိုရှိသည်။ မခံမရပ်နိုင်အောင် ရှိလှသည်
ညှိစိုစိုအနံ့အသက်ဖြစ်သည်။ အနံ့အသက်ရရှိဖို့နှင့် အော်ဂလီဆန်
ချင်စရာကောင်းလှ၏။

မင်းခေါင်သည် အသက်ကိုအောင်၍ ထိုရေတွင်းပျက်ကြီး
ခံသို့ အသာလှမ်းခဲ့ရသည်။

အနီးသို့ရောက်သည်နှင့်
ရေတွင်းပျက်ကြီးထဲသို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

သည်တော့လည်း
စိတ်မချမ်းမမြေ့စရာမြင်ကွင်းမြင်ကွက်ကို တွေ့မြင်လိုက်

ရသည်။ မင်းခေါင် မျက်နှာရှုံ့မဲ့လိုက်မိသည်။
စင်စစ်

ရေတွင်းပျက်ထဲတွင်ရှိနေသည်က လူအစိုးစုများနှင့် လူ့
ဦးခေါင်းခွံအချို့ ဖြစ်၏။

ထိုရေတွင်းပျက်ထဲမှ လူအားလုံး ကျားစာဖြစ်သွားသည့်
သားကောင်တွေပဲဖြစ်မည်ထင်၏။

မင်းခေါင် ထိုရေတွင်းပျက်နားမှခွာကာ အိမ်ထဲပြန်ဝင်ခဲ့
သည်။

“ဘာတွေထူးထူးခြားခြားတွေ့ခဲ့ရလဲ”
နေဇော်က မေးသည်။

မင်းခေါင်သည် မျက်နှာရှုံ့မဲ့လျက်

“လူအစိုးစုတွေ”

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော့်စိတ်အထင်တော့ ကျားစာဖြစ်
သွားတဲ့ လူတွေလို့ပဲထင်တယ်”

“စိတ်မသက်သာစရာပါလား။ အင်း ကိုယ်တို့တော့ တကယ့်
လူတွေရဲ့လက်ထဲကိုရောက်နေတာပဲ။ ဖြစ်နိုင်ရင် သူ ဒီကိုပြန်ရောက်
မလာခင် ကိုယ်တို့ ဒီကနေ အမြန်လေးထွက်သွားတာ အကောင်းဆုံး
ဖြစ်မယ်ထင်တယ်။ သူ့ကိုကြည့်ရတာ ကိုယ်တို့နဲ့ပတ်သက်ပြီး အကြံ
အစည်တစ်ခုခု ရှိနေပုံရတယ်”

“ဖြစ်နိုင်တယ်။ ခင်ဗျားပြောသလို ကျွန်တော်တို့ ဒီကနေ
ပြန်ပြန်ထွက်သွားမှ ဖြစ်မယ်။ နို့မဟုတ်ရင် သူ့ရဲ့သားကောင်ဖြစ်သွား
မှာပဲ”

ထိုစဉ်

နိုင်လင်းက ထ၍ဖောက်၏။

“အို မင်းတို့တာသာမင်းတို့ သွားချင်ရင်သွားကြ၊ ငါကတော့

မလိုက်နိုင်ဘူး။ မင်းတို့နဲ့လိုက်ရင် လမ်းမှာ တစ်ခုခုဖြစ်မှာသေချာ တယ်”

မင်းခေါင် ဒေါသထွက်သွား၏။

“ဟေ့ကောင်အရူး မင်း ဒေအေအေဆေးဆေး ပါးစပ်ပိတ် ထားစမ်း။ မင်းက ဟိုလူ့အကြောင်းကို ဘာသိလို့လဲ၊ ဒီမှာနေမှ တို့ တွေအားလုံး ဒုက္ခလှလှကြီးတွေမှာ၊ မင်း ဒီမှာနေခဲ့မှ ကျားအာခြစ်မှာ”

နိုင်လင်း ဘာမှမပြောတော့။ စိတ်ထဲကတော့ သိပ်ပြီး ကျေနပ်ပုံမပေါ်။ မင်းခေါင်ကို တစ်ချက်စိုက်ကြည့်ပြီးနောက် ဦးခေါင်းကို ငုံ့သွားလေ၏။

“ကဲ အခု ကိုယ်တို့ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ”

နေဇော်က ထိုင်ရာမှထ၍မေးသည်။

မင်းခေါင်က

“ကားဆီကို သွားကြမယ်၊ ပြီးတော့ ဒီကနေထွက်မယ်”

စကားအဆုံး နေဇော်ဦးဆောင်၍ သူတို့ အပြင်သို့ထွက်ခဲ့ကြ ၏။

မင်းခေါင်က ကားပေါ်တက်ကာ စက်နှိုးသည်။ ဧကန်မနိုး၊ စက်သံက မထွက်၊ ကားအောက်သို့ဆင်းပြီး စက်နိုးကို ဖွင့်ကြည့်သည်။

“တောက် ခွေးမသား အကျင့်ယုတ်သွားပြီ”

မင်းခေါင်က မကျေနပ်စေရုံထဲရင်း ကားစက်နိုးကို ပြန် ပိတ်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်လျှော့လဲ၊ ကားဘက်ထရီ မရှိတော့ဘူး။ သူ ဖြုတ် ထားလိုက်ပြီ”

အခုမှ တကယ့်ကိုးကပ်ပြီ။

သူတို့အားလုံး သူတော်ဆိုသည့်လူယုတ်မာ၏ ထောင်ချောက် ထဲသို့ သက်ဆင်းခံကြလေပြီ။

‘ခေါင်း ခေါင်း’

‘ခေါင်း ခေါင်း’

ကျားဟိုနိုးသံတွေကို အဆက်မပြတ် ကြားလာရသည်။

မင်းခေါင်က နေဇော်ကို ဆတ်ခနဲလှမ်းကြည့်လိုက်လျက်

“အိမ်ထဲပြန်ဝင်ကြပြီး တံခါးတွေအားလုံးပိတ်ထားမှ ဖြစ် မယ်”

သူတို့အားလုံး အိမ်ထဲသို့ပြန်ဝင်ခဲ့ကြ၏။ တံခါးတွေပိတ်ကာ ကန့်လန့်တွေအားလုံးလှီးသည်။ တံခါးတွေအလုပ်ပိတ်ပြီး နားစွင့်ထား သည်။

“မင်းတို့ ဘာဖြစ်လို့ တံခါးတွေလျှောက်ပိတ်ထားရတာလဲ”

ဝင်းအောင်ရောက်လာရင် ဘယ်အပေါက်ကနေ ဝင်မှာတဲ့လဲ”

နိုင်လင်းက တစ်ဖောင့်။

တံခါးတွေအလုံအစေ့ပိတ်ထားသည်ကိုပင် မကျေမနပ် ဖြစ်နေပုံရ၏။

“မင်းရဲ့ပါးစပ်ရော၊ ခြေထောက်တွေ့လက်တွေ့ရော အားလုံး ငြိမ်ငြိမ်ထားပြီးနေစမ်း။ နို့တိုဆီရင် သေရမယ့်လူက မင်း အရင်ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

တကယ့်ကို ဒေါသထွက်စရာကောင်းလှ၏။

ကိုယ့်အသက်ဘေးအန္တရာယ် လုံလုံခြုံခြုံဖြစ်အောင်လုပ်နေရသည် ယခုလိုဘေးကျပ်နံ့ကျပ်အချိန်မျိုးတွင် နိုင်လင်းလိုလူက ထထပြီဟောက်နေသည်မှာ တစ်ချို့တော့စိတ်ဒေါသထွက်ဖို့ ကောင်းလှ၏။

အခန်း (၂၇)

အတိတ်၏သားကောင်

တစ်ချိန်တုန်းက သည်နေရာတစ်ဝိုက်တွင် လူများဖြင့်စည်ကားခဲ့သည်။ သာယာခဲ့သည်။ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားရှိခဲ့သည်။

အဲသည်တုန်းက

သူတို့သားအမိသည် လူပုံအလယ်မှာ မျက်နှာမပြေရဲ၊ မျက်နှာငယ်ခဲ့ရသည်။ လူအများ၏ အကဲ့ရဲ့ခံဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ရသည်။

ဟော နောက်တော့လည်း

လူတွေတဖြည်းဖြည်းနှင့် လျော့ပါးသွားသည်။ တခြားသော ခြံ့ရွာသို့ ပြောင်းရွှေ့ကုန်သည်။

ထိုသို့ပြောင်းရွှေ့သွားကြသူတွေထဲမှာ သူတို့သားအမိကို လှောင်ပြောင်တဲ့သူတွေ ပါသည်။ နှိမ်သူတွေ ပါသွား၏။

တစ်စတစ်စနှင့်

သည်နေရာတစ်ဝိုက်မှာ အိမ်တွေပျက်သုဉ်းပြီး သစ်ပင်တွေ ပေါက်ရောက်လျက် တောကြီးမြိုင်လယ်ဖြစ်သွား၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ

သူတော်ဆိုသည့် သူ့အဖို့တော့ လွတ်လပ်ခြင်းအရသာကို တိတိပပခံစားလာရသည်။ ငယ်ငယ်လေးကတည်းကစပြီး မွေးလာခဲ့သော ကျားကြီးသုံးကောင်၏ဖခင်နေရာသို့ ရောက်လာ၏။

ဒါတောင်မှ

လူတွေက သည်ဝက်ပါမြိုင်သို့ ရောက်ရောက်လာကြသေး၏။

ကြာလျှင်သည်လူတွေ သည်ဝက်ပါမြိုင်တွင်အခြေချမှာ စိုးရ၏။ ဒါမျိုးတော့ လုံးဝအဖြစ်မခံနိုင်။

သူ့သားကြီးသုံးကောင်ကတော့ အင်မတန်အားကိုးရသည်။

ဝက်ပါမြိုင်သို့ရောက်လာသမျှလူတွေအားလုံးကို ဖယ်ရှားပေးခဲ့သည်ချည်း။

ဟော အခုလည်း လူငါးယောက်။

သူ့သားကြီးသုံးယောက်အတွက် သားကောင်တွေ သူ့အိမ်ထဲမှာ ပိတ်မိနေပြီ။

သူ့သားကြီးတွေခေါ်ပြီး ထိုသားကောင်တွေဆီ လွှတ်ပေးဖို့ ပဲ ကျန်တော့၏။

သူတော်သည် စိတ်ကျေနပ်စွာဖြင့် မလှမ်းမကမ်းကနေ သူ့အိမ်ဆီသို့လှမ်းကြည့်ရင်း လက်ထဲမှတောင်ဝှေးကို သုံးချက် ဆင့်ခေါက်လိုက်၏။

'ဒုတ် ဒုတ် ဒုတ်'

မြေကြီးနှင့်တောင်ဝှေးထိတွေ့သံ ထွက်ပေါ်လာပြီးနောက်မှာတော့

ချုံဝင်တွေကြားထဲနေ ကျားသတ္တဝါသုံးကောင်က ထွက်ပေါ်လာလျက် အိမ်ကြီးဆီသို့ ဦးတည်သွားနေကြတော့သည်။

အိမ်နားသို့ရောက်သည်နှင့် အိမ်ထဲသို့ဝင်မည့်ဝင်ပေါက်ကို လိုက်ရှာသည်။

တံခါးတွေအားလုံး လုံလုံခြုံခြုံ ခေပိတ်ထားသောကြောင့် သူတို့အဖို့ အခက်ကြုံတွေ့သွားရတော့သည်။

သုံးကောင်အနက် ကျားသတ္တဝါနှစ်ကောင်က တိုင်တွေတွယ်ဖက်တက်ကာ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်သို့တက်၍ အကျအနာထိုင်နေ

သည်။

ကျွန်တစ်ကောင်ကတော့မူ

အိမ်ရှေ့တံခါးပေါက်ဝတည့်တည့်ဝင်ထိုင်ရင်း သားကောင်ကို
ချောင်းမြောင်းနေသည်။

“ကဲ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊ နှစ်ကောင်ကတော့ အပေါ်မှာ
အမြင့်သားရောက်နေပြီ၊ တစ်ကောင်ကတော့ ရှေ့မှာ”

မင်းခေါင်၏အဖေကို နေဇော်က ပြုံးလျက်။

“ဒီလောက်လည်း စိတ်ပူမနေစမ်းပါနဲ့၊ ပြဿနာတိုင်းမှာ
အဖြေဆိုတာ ရှိပြီးသားပါ။ မောင်ရင်နဲ့ ဒီပြဿနာကိုရှင်းမယ်၊
ကျွန်တို့လူတွေက ဘေးဖယ်နေကြ”

“ခင်ဗျားက ဘယ်လိုဖြေရှင်းမှာလဲ”

“ကိုယ့်မှာ သေနတ်ပါလာတယ်၊ အရေးအကြောင်းရှိမှ
ထုတ်သုံးဖို့ ယူလာတာ၊ လိုင်စင်နဲ့သေနတ်ပါ”

“ဟင်”

မင်းခေါင်တော်တော်အံ့အားသင့်သွား၏။

နေဇော်ဆိုမှာ သေနတ်ပါလာသည်ဆိုသည့်စကားကြောင့်
ဖြစ်၏။ နေဇော်သည် သူ့ညာဘက်ပခုံးတွင်စလွယ်သိုင်း၍ထည့်
ထားသော ဇော်ဘိုမစ်တစ်ပစ္စတိုသေနတ်ကို ထုတ်ယူထားလိုက်ရာမှ

“ကဲ မောင်ရင် ရှေ့တံခါးကိုဖြည်းဖြည်းချင်းသွားပြီး ဖွင့်လိုက်
တော့”

နေဇော်က ဝင်ပေါက်ဆီသို့ သေနတ်ဖြင့်ချိန်ထားရင်း ပြော
သည်။

“ဖြစ်ပါ့မလား၊ အပေါ်မှာလည်းနှစ်ကောင်ရှိသေးတယ်နော်”

“သွားပြီးဖွင့်မှာသာ ဖွင့်စမ်းပါ၊ အပေါ်ကနှစ်ကောင်အတွက်
ပူမနေနဲ့၊ အရေးကြီးတာက ရှေ့ကောင်ကြီးကို ရှင်းပစ်နိုင်ဖို့ပဲ”

မင်းခေါင်သည် တံခါးနားသို့ ကပ်ခဲ့သည်။ တစ်ဆက်တည်း
ကျားသတ္တဝါကြီးသည် တံခါးဖွင့်သည်နှင့် တဖြည်းဖြည်းချင်းထ၍
အိမ်ထဲသို့ ဝင်ရောက်လာလေတော့၏။

နေဇော်သည် ထိုကျားကြီး၏နဖူးတည့်တည့်ဆီသို့ အသေ
အချာချိန်ရွယ်ကာ ခလုတ်မောင်းကို ဆွဲညှစ်လိုက်၏။

‘ခိုင်း’

‘ဘုန်း’

ကျားကြီးမှာ ကားခနဲ ပစ်လဲကျသွား၏။ တစ်ချက်နှစ်ချက်မျှ
တွန့်ပြီးနောက် ငြိမ်ကျသွား၏။

နဖူးအလယ်တည့်တည့်မှာ ထိလိုက်သောသေနတ်ဒဏ်ရာ
က ကျားကြီးအား တမလွန်ဆီသို့ ဝိုင်းဆောင်ပေးလိုက်ပြီဖြစ်သည်။

တစ်ကောင်တော့ မပြန်လမ်းသို့ကြွသွားပါလေပြီ။

နောက်ထပ်နှစ်ကောင်ပဲ ကျန်ပါလေတော့၏။

အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်မှ ကျားသတ္တဝါနှစ်ကောင်ကလည်း ထိုင်နေရာမှထလိုက်ကြ၏။

သည်စဉ်မှာပင်

‘ဒိုင်း’

‘ဒိုင်း’

သေနတ်သံနှစ်ချက်က ထပ်မံထွက်ပေါ်လာ၏။

ထိုသေနတ်သံနှစ်ချက်ထွက်ပေါ်လာပြီးနောက် အိမ်ခေါင်မိုး

ပေါ်မှ ကျားသတ္တဝါနှစ်ကောင်မှာလည်း အောက်သို့တလိမ့်ခေါက်ကျွေးဖြင့် ပြုတ်ကျလာလေတော့၏။

‘ဘုံး ဘုံး’

ထိုသတ္တဝါနှစ်ကောင်ကျွန်က အရှိန်ပြင်းသည်။

မြေပြင်ထက်သို့အရောက်တွင် တစ်ခါတည်း ငြိမ်ကျသွား

လေ၏။

ဝမ်းဗိုက်တွင်ထိမှန်လိုက်သောသေနတ်ဒဏ်ရာနှစ်ချက်ကြောင့်

ထိုကျားသတ္တဝါနှစ်ကောင်အသက် ဝိညာဉ်ချွပ်ငြိမ်းသွားခြင်းပဲ ဖြစ်သည်။

အိမ်ထဲရှိလူတွေအားလုံး တစ်ယောက်မျှက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်လိုက်မိကြ၏။

အံ့အားသင့်သည့် အကြည့်။

မယုံမကြည်ရှိသည့်အကြည့်။

အထူးသဖြင့်

နေ့စော်နှင့်မင်းခေါင်တို့သည် ပို၍အံ့အားသင့်မိကြ၏။

တကယ်တော့ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်မှ ကျားနှစ်ကောင်ကို နေဇော်က ပစ်ချလိုက်ခြင်းမဟုတ်။

အပြင်ဘက်ထိမှ တစ်စုံတစ်ယောက်က ပစ်ချလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုသေနတ်သံက ချုံတောစပ်ထိမှ ထွက်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

တစ်စုံတစ်ယောက်သည် ချုံတောစပ်ထဲကနေ ထိုကျားသတ္တဝါနှစ်ကောင်ကို လှမ်း၍ပစ်ချလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“အပေါ်ကကျားတွေကို ဘယ်သူပစ်လိုက်တာလဲမောင်”

လွင်မိုးမြိုင်က မေးသည်။

“အဲဒါကိုပဲ ကိုယ်လည်းစဉ်းစားနေတာ၊ သေနတ်ကိုင်တာတဲ့ လူတစ်ယောက်ယောက်တော့ အပြင်ဘက်မှာရှိနေတာ သေ

ချာတယ်”

နေဇော်က ပြန်ပြောသည်။

“အဲဒီတစ်ယောက်ယောက်က ဘယ်သူလဲ”

မင်းခေါင်က တစ်ကိုယ်တည်းရေရွတ်သကဲ့သို့ ရေရွတ်လိုက်သည်။

သူတို့ကို အသာထား။

သူတော်ကိုယ်တိုင်လည်း လက်ငင်းပစ္စက္ခမှာ ကြုံတွေ့လိုက်ရသောအဖြစ်တို့ကို အံ့ဩသင့်စွာ ငေးမောကြည့်နေမိသည်။

သူသားကြီးသုံးကောင် ထိုကဲ့သို့အဖြစ်ဆိုးနှင့်ကြုံတွေ့ရမည်ကို သူ စိုးစဉ်းမျှမှော်လင့်မထားရိုးအမှန်။

သူငယ်စဉ်ကတည်းက ကျွေးမွေးလာခဲ့သည့် သတ္တဝါကြီးသုံးကောင်။

သူ့အတွက် အစဉ်အမြဲ အဖော်ကောင်းအဖြစ်နေထိုင်သွားလိမ့်မည်ဟု ယုံမှတ်ထားခဲ့သည့်ကျားကြီးတွေ။

ထိုကျားသတ္တဝါတွေနှင့် စပ်လျဉ်း၍ သူ သံယောဇဉ်ကြီးမားစွာ ထားခဲ့သည်။ မေတ္တာတရား ထားခဲ့သည်။

ယခုတော့

သူသားကြီးသုံးကောင်သည် သူ့မျက်စိအောက်မှာတင်

အသက်ပျောက်သွားကြပါလေပြီတည်း။

မကျေနပ်နိုင်ပါ။

သူသားကြီးသုံးကောင်ကို သတ်လိုက်ကြသည့်လူတွေကို မကျေနပ်နိုင်ပါ။

ဒါကြောင့်လည်း

သူတော်သည် ဝမ်းခေါင်းသံကြီးဖြင့် အသံကုန်ဟစ်ကြွေးမိတော့သည်။

“မင်းတို့ကို မကျေနပ်ဘူး။ ငါ့သားကြီးသုံးကောင်ကို အသေသတ်လိုက်ကြတဲ့ မင်းတို့အားလုံးကို မကျေနပ်ဘူး။ ငါ့သားကြီးတွေ သေရသလို မင်းတို့အားလုံးလည်း ခွေးသေဝက်သေသေစေရမယ်ဟေ့”

သူ့အသံကြီးက ကျယ်လောင်လွန်းလှ၏။ တောလုံးဟိန်းမျှရှိ၏။

နာကြည်ခြင်း၊ ဒေါသထွက်ခြင်း၊ စသည်တို့ပေါင်းစပ်လျက် သူတော်၏တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်လိုက်မောလာလျက် အိမ်ဘက်ဆီသို့ မြေကုန်သုတ်ပြေးလာလေတော့၏။

‘ခေါင်း’

အသံတစ်သံ၊ တစ်ခုည်းအားဖြင့် ကျားဟိန်းသံ တစ်သံ၊

“ဟင်”

သူတော်ကိုယ်တိုင်ပင် အလွန်အမင်းအံ့အားသင့်သွား၏။
ပြေးနေခဲ့သည့်ခြေလှမ်းမှာလည်း တံ့ခိုင်းရပ်သွားလျက်။ ကြောင်စိစိ
ခိုင်းလှသော မျက်လုံးအုံ့ဖြင့် ကျားဟိန်းသံထွက်ပေါ်လာရာတက်ဆီ
သို့ ကြည့်နေမိသည်။

သစ်ပင်ချုံနွယ်ကြားထဲကနေ ကျားတစ်ကောင်ပြေးထွက်
လာလျက် ကြောင်စိစိရပ်နေသည့် သူတော်အားပြေးရန်အုပ်လိုက်ပါ
လေတော့၏။

“အား”

သူတော်ဆီမှ ငယ်သံပါအောင် အော်လိုက်သည့်အသံက
အဆက်မပြတ် ထွက်ပေါ်လာ၏။

ကျားသည် သူတော်၏လည်ကုပ်ကို မိမိရရခဲထား၏။

သူတော်က ရုန်းထွက်ဖို့ကြိုးစားသော်လည်း အချည်းနှီးသာ
တည်း။

သူတော်မျှာ မြေပြင်ထက်သို့လဲကျသွားလျက် ကျားဆွဲဆီ
ရာနောက်သို့ ယက်ကန်ယက်ကန်ဖြင့် တစ္ဆတ်တိုက်ပါသွားလေ၏။

သူတော်သည် နောက်ဆုံးတိုက်မှုအင်အားဖြင့် ကျား၏လက်
ထဲမှရုန်းထွက်ဖို့ကြိုးစား၏။

လက်ထဲမှတောင်ရှေးဖြင့် ကျား၏ဦးခေါင်းကို နောက်ပြန်
ဖိုက်ဖို့ကြိုးစားသည်။

မည်သို့မျှ အရာမထင်ပါပေ။

ကျား၏ရွဲခေါ်ရာနောက်သို့ လိုက်ပါသွားရသည့် သူတော်
၏အော်သံသည် တစ်စတစ်စဖြင့် ပျောက်ကွယ်လေတော့၏။

နေဇော်နှင့်မင်းခေါင် အပြင်သို့ထွက်ကာ သူတော်နှင့်ကျားကို
လိုက်ရှာသော်လည်း မတွေ့ရတော့ပေ။ လုံးဝမြေစလက်စပျောက်
နေတော့၏။

“အင်း စိတ်ပကောင်းစရာပဲ ဒီလိုအဖြစ်ဆိုခဲ့ တိုးသွားတာ
ကို တွေ့လိုက်ရတော့လည်း သူ့အတွက် တကယ်ပဲစိတ်မကောင်း
ဖြစ်မိတာ အမှန်ပဲ”

မင်းခေါင်မျက်နှာမှာ ညှိုးလျှော့နေ၏။ သူတော်၏အဖြစ်
ဆိုးကြောင့် စိတ်ထဲမှာ အမှန်တကယ်ထိခိုက်နေပုံရ၏။

နေဇော်သည် သေနတ်ကိုပန်းစလွယ်အိတ်ထဲ ပြန်ထည့်
သည်။

“သူထင်နေတာက ဝက်ပါမြိုင်ထဲမှာ သူ့မွေးထားတဲ့ ကျား
သုံးကောင်ပဲ ရှိတယ်လို့ တစ်ထစ်ချတွက်ထားတာ၊ တကယ်တမ်း
တခြားကျားတစ်ကောင်ထွက်လာတဲ့အခါကျတော့ သူလည်း ကြံမှာ

ဝင်တော့တာပဲ၊ ငြိမ်အလှူပွဲဆရာ ငြိမ်နဲ့သေရသလိုပေါ့။ သူ ကျားတွေမွေးထားတော့ သူ့ကျားတွေဆီကို အဲဒီကျားလာရင်း နောက်ဆုံး သူ့တော်က ဘေးစာခံဖြစ်သွားရတာပဲ”

နေဇော်က သတိသံဝေဂရသလိုပြောသည်။

မင်းခေါင်သည် အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်ကနေ အောက်သို့ကျ၍ အသက်ပျောက်နေသည့် ကျားနှစ်ကောင်ကိုကြည့်လျက်

“ကျွန်တော်တော့ တစ်ခုတော့ စဉ်းစားလို့မရဘူး”

“ဘာကိုလဲ”

“အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်က ကျားနှစ်ကောင်ကို ဘယ်သူက သေ နတ်နဲ့လှမ်းပစ်လိုက်တာလဲဆိုတာပဲ”

“အင်း ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါတော်တော်လေးထူးဆန်းတယ်၊ ဒီနေရာမှာ ကိုယ်တို့အပြင် တခြားလူတစ်ယောက်ရှိနေပြီထင်တယ်၊ အဲဒီလူမှာလည်း ကိုယ့်လိုပဲ သေနတ်ရှိနေမှာပဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီလူကို ကျေးဇူးတင်ဖို့ကောင်းနေတာ တော့ အမှန်ပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီလူက ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အသက်ကိုကယ်လိုက်တာကိုး၊ သူ့သာမကယ်ရင် ကျွန်တော်တို့တော့ ရှေ့ဆက်ဘာဖြစ်ဦးမယ် မသိဘူး”

ပြောရင်းမှာပင်

မင်းခေါင်သည် တစ်စုံတစ်ရာကိုတွေးမိပြီး ကြက်သီးမွေးညင်းထသွားသလို ပခုံးနှစ်ဖက်ကိုတွန့်လိုက်သည်။

နိုင်လင်းက ပြုံးသည်။ သူ့အပြုံးက တည်ငြိမ်သလို အပြုံးရင့်ကျက်သည့်အပြုံး၊ ငြိမ်းလေးလေးနက်နက်ရှိသည့် စကားကိုလည်း ပြောလာ၏။

“မင်းတို့ကသာ မယုံတာ၊ ငါကတော့ တစ်ထစ်ချယုံကြည်ထားတာ ရှိတယ်”

“ဆိုစမ်းပါဦး၊ မင်းက ဘာကိုယုံကြည်ထားတာလဲ၊ မဟုတ်တာတွေတော့ လျှောက်မပြောနဲ့နော်၊ ငါ့လက်သီးစာ ဝိသွားမယ်”

မင်းခေါင်က လက်သီးဆုပ်၍ နိုင်လင်း၏မျက်နှာရှေ့မှာ ဝဲပြထားလိုက်၏။

“မင်းကို ငါ ဘာမှမဟုတ်တရုတ်တွေ ပြောစရာမရှိဘူး၊ အစကတည်းက မင်းတို့ကို အတည်ပြောခဲ့တာ၊ ငါ့စကားကို မင်းတို့မှ မယုံဘဲကိုး”

“အခု မင်းဘာပြောမှာလဲ”

“ဝင်းအောင် ဘာမှမဖြစ်သေးဘူးဆိုတာပဲ၊ မင်းတို့ပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ဝင်းအောင်မှာ သေနတ်ပါသွားတယ်မဟုတ်လား၊ အခု ဒီကျားနှစ်ကောင်ကလည်း သေနတ်ဒဏ်ရာနဲ့သေနေတာဆိုတော့”

ဤအနေနဲ့ နောက်ထပ်ဘာဆက်ပြောစရာ လိုတော့လဲ။ မင်းတို့ ဦးနှောက်အေးအေးနဲ့ အခြေအနေမှန်ကို တွက်ဆကြည့်ရင် အဖြေက လယ်ပြင်မှာဆင်သွားသလို ရှင်းရှင်းပဲဥစ္စာ”

နိုင်လင်းက ဒက်ခနဲ ဒက်ခနဲ ရှင်းပြသွားလေ၏။

ဖြစ်နိုင်ကောင်းပါ၏။

နိုင်လင်း၏ရှင်းပြချက်တို့သည် အများဆုံးဖြစ်နိုင်ခြေ ရှိပါ၏။ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်မှကျားနှစ်ကောင်ကိုပစ်ချလိုက်သူသည် ဝင်းအောင် အများဆုံးဖြစ်နိုင်၏။ ဝင်းအောင်ဆိုမှာ သေနတ်ပါသွားသည်ပဲ မဟုတ် လာ။

“အေး ဟုတ်တယ်နိုင်လင်း။ မင်းပြောတာ ဖြစ်နိုင်တယ်။ ဝင်းအောင်မှာ သေနတ်ပါသွားတာပဲ။ ဒါကို ငါ အကဲ မဆုံးစားမိဘူး။ မင်း မဆိုးဘူးနိုင်လင်း။ ဒီတစ်ခါတော့ မင်းက ငါ့တို့ထက်ပိုပြီး ဉာဏ် သာသွားပြီ။ ဒါထက် မင်းပြောသလို ဖြစ်နိုင်ပုံမလား။ တကယ်လို့ ဝင်းအောင်သာဆိုရင် အခုလောက်ဆို တို့ဆီလာနေလောက်ပြီပေါ့”

မင်းခေါင်၏ စကားမှမဆုံးတတ်သေး

နောက်ကျောဘက်ဆီမှ ဝင်းအောင်၏အသံကို ကြားလိုက် ရတော့၏။

“မင်းခေါင်နဲ့ နိုင်လင်း”

သူတို့အားလုံး၏ အစုံစုံသောမျက်လုံးတွေက ခေါ်သံကြား ရာဘက်ဆီသို့ ကျရောက်သွားလေ၏။

အမှန်ပင်

ဝင်းအောင်မှ ဝင်းအောင်အစစ်။

တစ်ကိုယ်လုံး ရှိအလိမ်းလိမ်း၊ ဝုံအလူးလူးဖြစ်နေ၏။ အဝတ် အစားတွေမှာ ပေရေညစ်ပတ်နေ၏။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ရွှေးတွေသံ တွေနှင့်။

သူသည် ခရီးဝေးကနေ ပြေးလာသူတစ်ယောက်ကဲ့သို့ အသက်ကို ပြင်းစွာရှုနေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ဝင်းအောင်ကိုအသက်ရှင်လျက် ပြန်တွေ့ လိုက်ရသောကြောင့် သူတို့စိတ်မှာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်သွားမိကြ သည်မှာ အမှန်။

“သူငယ်ချင်း မင်း ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်”

မင်းခေါင်က ဝမ်းသာလှိုက်လှဲသည့်အသံဖြင့် မေးလိုက်မိ သည်။

ဝင်းအောင်သည် နှာခေါင်းကို လက်ညှိုးဖြင့်အသားပွတ်သပ် လျက်

“ငါက ဘာဖြစ်ရမှာလဲကွာ၊ အပြဲသတိရှိနေတာပဲ ဥစ္စာ”

“နို့ နေစမ်းပါဦး။ နှင်က ဘယ်လိုကဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ပျောက်ချက်သားကောင်းသွားရတာလဲ”

ဧကရီလိုင်းက မေးလိုက်သည့်နောက် ဝင်းအောင်က

“အဲဒီတုန်းက ကိုမျိုးအောင်ကြီးနောက်ကိုခြေရာခံပြီး လိုက်သွားတာ ထူးထူးဆန်းဆန်းအဖြစ်တစ်ခုကိုတွေ့လိုက်ရတယ်”

“ဘာကိုလဲ”

“ကိုမျိုးအောင်ကို ကျားဆွဲသွားတော့ ကိုမျိုးအောင်က အလွတ်ရှုန်းနေတာ တွေ့ရတယ်။ ကျားရဲ့ပါးစပ်ထဲကနေ သူ့ရဲ့ငြေထောက်လွတ်ခါနီးမှာ ဟိုတောင်ဝှေးနဲ့လူ့ရောက်လာပြီး သူ့လက်ထဲက တောင်ဝှေးနဲ့ ကိုမျိုးအောင်ကို အဆက်မပြတ်ရှိုက်တော့တာပဲ။ အဲဒီလူရှိုက်လို့ ကိုမျိုးအောင်ပျော့ တစ်ခါတည်း သတိလစ်သွားတော့တာပဲ။ အဲဒီမှာ သတိလစ်နေတဲ့ ကိုမျိုးအောင်ကိုဆွဲယူပြီး ဟိုလူက ရေထဲတစ်ခါတည်းပစ်ချလိုက်တော့တာပဲ။ အဲဒီမှာ ငါ့စိတ်တွေ တော်တော်တုန်လှုပ်သွားတယ်။ မျက်လုံးတွေလည်း တစ်ခါတည်းကိုပြာဆင်းသွားတော့တာပဲ။ သတိရလို့ကြည့်လိုက်တော့ ဟိုလူကြီးက တစ်ခါတည်း ပျောက်နေပြီ။ ငါလည်း စိတ်ထဲကမကျေနပ်တာနဲ့ သူ့ကို နေရာအဖို့ လိုက်ရှာတာ မတွေ့ရတော့ဘူး။ သူ့ကိုမတွေ့တော့တာနဲ့ ငါလည်း လက်လျှော့ပြီး မင်းတို့ဆီကိုနောက်ကြောင်းပြန်လှည့်လာတော့တာပေါ့။”

မင်းတို့ကိုလည်း မတွေ့ရော တော်တော်ကိုစိတ်ဓာတ်ကျသွားမိတယ်လေ”

“ငါတို့ကလည်း မင်းကို စောင့်မလိုပါပဲကွာ။ ဒါပေမဲ့ မင်း သိတဲ့အတိုင်းပဲ။ ဒီကအခြေအနေက ဘာမှန်းမသိတော့ အဲဒီနေရာကို အပြန်စွန့်ခွာခဲ့ရတာပေါ့ကွာ”

ဝင်းအောင်က စိတ်မောလှမောဖြစ်ဟန်ဖြင့် ပြောသည်။

ခိုင်လင်းက မင်းခေါင်ကိုမေးဝေပြကော

“ငါက စောင့်ခိုင်းပါတယ်ကွာ။ မင်းပြန်လာမယ်ဆိုတာကို ငါက တစ်ထစ်ချယုံကြည်ထားတာကိုးကွ။ မင်းခေါင်တို့ကသာ မင်းပြန်လာမယ်ဆိုတာကို အယုံအကြည်မရှိတာ”

“ဒါကို အသာထားလိုက်ပါ။ မင်းတို့ဆီရောက်လို့ မတွေ့တာနဲ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းတို့ကိုတော့ မတွေ့တွေ့အောင်ရှာမယ်ဆိုပြီး ရှေ့ကိုခရီးဆက်ခဲ့တာပေါ့။ ဒီနားရောက်တော့ မင်းတို့ရဲ့ကားကို တွေ့တာနဲ့ ငါ တော်တော်ဝမ်းသာသွားတယ်။ အားလည်းတက်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေရာကိုသေသေချာချာကြည့်လိုက်တော့ အခြေအနေက တစ်မျိုးဖြစ်နေတာကိုတွေ့တာနဲ့ ပြန်ပုန်းနေရသေးတယ်။ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်မှာလည်း ကျားနှစ်ကောင်၊ အိမ်ရှေ့မှာလည်း ကျားတစ်ကောင်၊ ပြီးတော့ ကိုမျိုးအောင်ကို ဒုက္ခပေးလိုက်တဲ့သူကြီးကိုလည်း တွေ့လိုက်”

ရော အခြေအနေကတော့ သိပ်မဟန်တော့ဘူးဆိုတာ ငါ ကောင်းကောင်းကြီးခိုင်မိလိုက်တာပေါ့။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ မင်းတို့ရဲ့အိမ်ရှေ့တံခါးပွင့်သွားတာရယ်၊ ကျားက အိမ်ထဲထဲသွားပြီးမကြာခင် သေနတ်သံတစ်ချက်ကြားလိုက်ရတာရယ်၊ အဲဒါတွေကိုလည်း တွေ့လိုက် သိလိုက်ရော မင်းတို့တော့အိမ်ထဲမှာ ရှိနေမှာပဲ အခြေအနေလည်း သိပ်မဟန်တော့ဘူးဆိုတာ တွေးလိုက်မိတယ်။ အဲဒီကြားထဲ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ်က ကျားနှစ်ကောင်ထရပ်လိုက်တာကိုတွေ့လိုက်တာနဲ့ ငါလည်း ရှေ့နောက် ဘာမှစဉ်းစားမနေတော့ဘဲ သေနတ်ထုတ်ပြီး တစ်ခါတည်း အပြတ်ရှင်းပစ်လိုက်တော့တာပေါ့ကွာ။ ငါ အသက်မသေဘဲ ပြန်ရောက်လာတာ မင်းတို့အတွက် ကံကောင်းသွားတယ်မှတ်ပါ သူငယ်ချင်း။”

ဝင်းအောင်က စကားအဆုံးမှာ ဂုဏ်ယူဝံ့ကြွားဟန်ဖြင့် ပြုံးသည်။

မင်းခေါင်က ဝင်းအောင်၏ပခုံးတစ်ဖက်ကို ပုတ်လျက်

“အေးပါကွာ၊ မင်းရဲ့ကျေးဇူးကတော့ တို့အပေါ်တင် သွားပြီပေါ့ကွာ၊ တကယ်လို့ မင်းသာ အချိန်မီရောက်မလာရင် ငါတို့တော့ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာ မတွေးဝံ့အောင်ပဲ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သူငယ်ချင်း တကယ်ပါ။”

“တော်ပြီလေကွာ၊ ငါတို့ကတော့ သူငယ်ချင်းတွေလေကွာ၊ သူ့စိမ်းတွေ မဟုတ်ဘူးလေ၊ သူငယ်ချင်းမှာ ကျေးဇူးတင်တာတို့ ဘာတို့ မရှိရဘူးလေ”

“အေးပါ အေးပါ၊ ငါမှားသွားတယ်”

မင်းခေါင်က သူ့အမှားကို ဝန်ခံသည်။

“ကဲ မောင်ရင်တို့ကောင်းပြောပြီးကြရင်လည်း ရှေ့ကို ဘာဆက်လုပ်မလဲဆိုတာကို အစီအစဉ်ဆွဲကြဦးလေ”

နေဇော်က ပြောခဲ့သလို ကေရီလှိုင်ကလည်း

“အေးဟယ် ပြန်ဖို့လည်းလုပ်ကြလေ၊ ငါတော့ ဒီမှာကြုံခဲ့ရတဲ့အဖြစ်တွေကြောင့် စိတ်မောလွန်းအားကြီးလို့ တစ်မိနစ်၊ တစ်ကြော့နဲ့လေးတောင် နေချင်တဲ့စိတ်မရှိတော့ဘူး”

“ခက်တာက ကားထဲမှာ ဘက်ထရီမရှိတော့ဘူး၊ ဟိုလူယုတ်မာက ငါတို့ကားထဲကဘက်ထရီကို ဖြုတ်ပြီးဘယ်သွားပစ်ထားလိုက်လဲမသိဘူး၊ တော်တော်ဆိုးတဲ့လူ”

မင်းခေါင်က သူတော်ကို အပြစ်တင်သည်။

ဝင်းအောင်က ခေါင်းထက်ရှိဆံပင်တွေကို ကုတ်ဖွဲ့လျက် ညည်းညည်းညာညာလေး

“အင်း အဲဒါမှပြဿနာပဲ၊ ကြီးမားတဲ့ပြဿနာကြီး တစ်ခု

ကိုတော့ ခြေရှင်းလိုက်နိုင်ပြီး ဘာမဟုတ်တဲ့ အသေးအမွှေးကိစ္စလေးကျမှ လာပြီးတစ်နေ့ရသေးတယ်။ တို့တော့ အခုအချိန်အထိ ကံမကောင်းကြသေးဘူးနဲ့တဲ့တယ်။ ဒါ တို့ရဲ့ကံဇာတာက ဒီဝက်ပါပြိုင်တဲ့မှာပဲ ဇာတ်မြှုပ်ဖို့များဖြစ်နေရော့သလား မသိပါဘူးကွာ”

“မင်းကလည်း ယောက်ျားမဟုတ်တဲ့အတိုင်းပဲ။ ငါတို့အားလုံးက ခြေတွေလက်တွေအကောင်းတွေနဲ့ပဲဥစ္စာ၊ ကားအခက်အခဲရှိတော့လည်း ကိုယ့်ခြေထောက်ကိုယ်အားကိုးပြီး လမ်းလျှောက်သွားကြတာပေါ့ကွာ။ ဘာခက်တာလိုက်လို့”

ဝင်းအောင်က မင်းခေါင်ကို မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးလိုက်ရာမှ တစ်ဆက်တည်း

“အေး၊ မင်းတို့ငါတို့ကတော့ ယောက်ျားသားတွေဆိုတော့ ဟုတ်တာပေါ့ကွာ။ အားခွဲတဲ့သူတို့လို မိန်းမသားတွေကျတော့ ငါတို့လိုမလျှောက်နိုင်ဘူးလေကွာ။ သူတို့အတွက်လည်း ထည့်စဉ်းစားဦးမှပေါ့”

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သား။

ယောက်ျားသားတွေအဖို့ လမ်းလျှောက်ရတာ သိပ်အခက်အခဲမရှိသော်လည်း မိန်းမသားတွေကတော့ မလွယ်ရေးချ မလွယ်။ သည်လိုတောလမ်းခရီးမျိုးမှာ ရေရှည်လျှောက်နိုင်မည် မဟုတ်။

အချိန်ကတော့ ညနေစောင်းသို့ရောက်နေပြီဖြစ်သည်။
နေရောင်က အားပျော့လာပြီ ဖြစ်သည်။
မကြာမီ အမှောင်ထူလာ အစားထိုးဝင်ရောက်လာတော့မည်။
သူတို့အနေဖြင့် တစ်ခုခုတော့ ဆုံးဖြတ်ရပေတော့မည်သာ
တည်း။

❖ ❖ ❖

အခန်း (၂၈)

မြန်ဆုံမြို့

သူတို့သည် ထင်သလောက် ကံမဆိုးပါလေ။
မကြာမီမှာပင် ကံစာတာတက်လာသည့်အဖြစ်ကို တွေ့လာ

ရ၏။

ကြည့်လေ။ ရှေးဦးစွာ ကားဟွန်းသံကို ကြားရ၏။

'တိ တိ တိ'

အစုံစုံသောမျက်လုံးတွေက ထိုကားဟွန်းသံကြားရာဘက်
ဆီသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်မိကြ၏။

ကားလမ်းကြောင်းအတိုင်းမောင်းနှင်နေသော ဒက်ဆန်း

ဗူးစာပေ

စက်ယိုမြိုင်

◆ ၂၉၅

ကားပြာလေးကိုတွေ့မြင်လိုက်ရသည်နှင့်အမျှ လွင်စိုးမြင့်၏မျက်နှာ
လေးမှာ ဝင်းခနဲဖြစ်သွား၏။ နေဇော်လည်း ထို့အတူပမာ။ ဆိုရလျှင်
ငယ်ဖမ်းရာမှ လွတ်မြောက်လာသော လမင်းကဲ့သို့။

“မောင် မောင် ဟိုမှာမိုးတို့ရဲ့ကား လာနေပြီ”

“အေး ဟုတ်တယ်။ ကိုညိုဝင်းကြီး အခုမှပဲ ပေါ်လာတော့
တယ်”

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထိုဒက်ဆန်းကားပြာလေးသည် သူတို့
အတွက်တော့ ကယ်တင်ရှင်။ သူတို့အားလုံး ကိုယ့်ခြေထောက်ကိုယ်
အားကိုးစရာ မလိုတော့။

ဒက်ဆန်းကားက အနားသို့ရောက်လာ၏။ ကားစက်သတ်
၍ ကားအောက်သို့ဆင်းလာသော ကိုညိုဝင်း၏တစ်ကိုယ်လုံး စက်ဆီ
များပေကျဲနေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ကိုညိုဝင်း။ ကားဘီးလဲတာ ကားထဲရေထည့်
တာ အဲသလောက်ကြာရသလား”

ကိုညိုဝင်းသည် လက်တွင်ပေကျဲနေသည်များကို နေဇော်
ဘား ပြသလျက်

“ဆရာရယ် ကျွန်တော်ရဲ့အဖြစ်ကိုလည်း ကြည့်စမ်းပါဦး။
ကားဘီးလဲပြီးလို့ ကားရေထည့်ပြီးလို့ မောင်းထွက်လာရုံ ရှိသေးတယ်။

ဗူးစာပေ

လမ်းမှာတစ်ခါပြန်ပြီး ကားက ဒုက္ခပေးပြန်ချော့၊ ဘဗိုတ်ပေါက်တယ်
လေ၊ အဲဒါကိုပြင်နေတာနဲ့ မကြာသင့်ဘဲ ကြာသွားတာ၊ ဆရာတို့တော့
စိတ်ပူနေမှာပဲဆိုတာ ကျွန်တော်တွေးမိပါတယ်။ ကျွန်တော် စိတ်
မကောင်းလိုက်တာဗျာ”

“ကဲ ဒါကို အသာထားဦး၊ ခင်ဗျား အခုလာတဲ့လမ်းမှာ
မြေပြိုပြီး လမ်းတွေပိတ်နေတယ်ဆို၊ ဟုတ်လား”

နေဇော်ကမေးလိုက်ရာ ကိုညိုဝင်းသည် ဝေဝေဝါဖြစ်သွား
သလို မျက်မှောင်ကြွတ်လိုက်ရာမှ တစ်ဆက်တည်း

“ဆရာ့ကို ဘယ်သူပြောသလဲ၊ ကျွန်တော်တော့ မကြားမိပါ
ဘူး။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်တောင် ဒီလမ်းတွေအတိုင်း မောင်းလာခဲ့
တဲ့ဥစ္စာပဲ”

နေဇော်က သဘောကျသလို ပြုံးလိုက်၏။

“အင်း သူတော်ဆိုတဲ့လူက တို့ကိုလိမ်ပြီး လမ်းကြောင်း
လွှဲခဲ့တာပဲ၊ ကဲပါ ဒါတွေအားလိုက်ပါတော့၊ ပြီးတာတွေ ပြီးသွားပြီပဲ၊
အရေးကြီးတာက ရှေ့ခရီးဆက်ခိုင်း၊ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်နဲ့ အိမ်ပြန်
ရောက်ဖို့ပဲ”

ဗွဲ ဗွဲ ဗွဲ

ဇူးစာပေ

အခန်း (၂၉)

သုဘယ်သူလဲ

ကားရှေ့ခန်းမှာ သုံးယောက်၊ နောက်ခန်းမှာလည်း သုံး
ယောက်။

ကားမောင်းသူကိုညိုဝင်းဘေးမှာတော့ အမျိုးသမီးနှစ်
ယောက်၊ လွင်မိုးမြင့်နှင့် ကေရီလှိုင်။

အသွားတုန်းက သွက်သွက်လက်လက်ရှိခဲ့သလောက်၊
အပြန်ခရီးကျတော့ အားလုံး တွေတွေဝေဝေ ငေးငေးပိုင်ပိုင်၊ နွမ်းလျ
အိမ်ပြန် ဖြစ်နေကြ၏။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စကားပြောဖို့
လည်း သတိမရကြပါလေတော့။

ဇူးစာပေ

နေရောင်သည် လုံးဝကွယ်ပျောက်သွားပြီဖြစ်သည်။
အမှောင်က အုပ်စိုးမင်းမူထားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။
လမ်းတစ်လျှောက်မှာ မည်သည့်ကားအသွားအလာကိုမှ

မတွေ့ရ။

လမ်းတစ်လျှောက်မြင်ကွင်းက ရှင်းလင်းနေ၏။
ကိုညိုဝင်းသည် ရှေ့မီးကြီးကို တွန်း၍မောင်းနှင်နေခြင်း
ဖြစ်သည်။

ထို့နောက်
မြင်ကွင်းအားလုံးမှာ ထင်းထင်းကြီးဖြစ်နေ၏။
“ရှေ့မှာ လူတစ်ယောက်ကားတားနေတယ် ကိုညိုဝင်း”
ဧကရီလှိုင်က သတိပေး၏။

အမှန်ပင်။

လမ်းဘေးတွင်ရပ်၍ လက်ပြတားနေသောလူတစ်ယောက်
၏အရိပ်သဏ္ဍာန်ကို မြင်တွေ့ရ၏။

“ဒီအချိန်ကြီးကျမှ ဘယ်လိုလူလဲမသိဘူး၊ ပြီးတော့ ဒီနား
တစ်ဝိုက်က လူကလည်းပြတ်ပါဘိနဲ့၊ ဘယ်လိုလဲဆရာ၊ ကားကို
ရပ်ပေးလိုက်ရမလား”

“ရပ်ပေးလိုက်ပါဗျာ၊ သူလည်း ခရီးသွားရင်းဒုက္ခတစ်ခုခုနဲ့

တွေ့လာလို့ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”
နေဇော်က ကိုယ်ချင်းစာနာစိတ်ဖြင့် ပြောသည်။ ကိုညိုဝင်း
က ကားကို လမ်းဘေးထိုးရပ်ပေးလိုက်သည်။ ထိုသူက ကားနားတိုး
ကပ်လာလျက်

“ကားကြုံလိုက်ပါရစေဗျာ”

“ဘယ်အထိလဲ”

“လမ်းဆုံအထိပါ၊ ဒီဘက်ကို လမ်းမှားပြီးရောက်လာလို့
ကျွန်ုပ် ကားကြုံစောင့်နေတာ တစ်နာရီလောက်ရှိပြီ၊ ခင်ဗျားတို့
ကားတစ်စီးပဲ လာတာတွေ့ရသေးတယ်”

ထိုသူက ပြောသည်။

မှောင်ရိပ်ထဲမှာမို့ ထိုသူမျက်နှာကို ကောင်းစွာမမြင်တွေ့ရ

ပေ။

နေဇော်က သူ့ဘေးမှကားတံခါးဖွင့်ပေးကာ တစ်ဖက်သို့
တိုးထိုင်လိုက်သည်။ ထိုသူက နေဇော်ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။
ကိုညိုဝင်းက ကားကို ဆက်လက်မောင်းနှင်ခဲ့သည်။

“ခင်ဗျားက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဒီဘက်ရောက်လာတာလဲ”

နေဇော်က မေးသည်။ ထိုသူက အပြင်ဘက်ဆီသို့ငေး

ကြည့်ရင်း

“လမ်းမှားလာတာ ဆိုပါတော့ ကျွန်သွားရမှာက ရတနာဒီပ
ကိုး ရောက်နေတာက ရတနာသိင်္ဂါ၊ ကျွန်လိုက်လာတဲ့ကားက ကျွန်
ကိုလမ်းဆုံမှာချပေးပြီး ဆက်မောင်းသွားတာ”

သည်ကနေတွေ့သမျှ အထူးအဆန်းတွေချည်း ဖြစ်နေ
သည်။ ထိုသူ့ကိုကြည့်ရသည်မှာလည်း အူကြောင်ကြောင်နိုင်းမည့်ပုံ
ရ၏။

“ကိုညိုဝင်း ကားအတွင်းမီး ဖွင့်လိုက်ဦးလေဗျာ”

“မီးလုံးကျွမ်းနေတယ်ဆရာ၊ ဟိုကိုရောက်မှ မီးလုံးပြန်လဲ
ချဦးမယ်”

သို့နှင့်

ကားအတွင်းထဲမှာ မှောင်နှင့်မည်းမည်းနှင့်ပင် ရှေ့သို့ ခဏ
ဆက်နေခဲ့၏။

နာရီဝက်ခန့်မောင်းလိုက်ပြီးနောက် ကားက လမ်းဆုံသို့
ရောက်လာ၏။

“ခင်ဗျားရောက်ချင်တဲ့ဆီတော့ ရောက်လာပြီဗျို့”

ပြောရင်း ကိုညိုဝင်းသည် ကားကိုလမ်းဘေးသို့ ထိုးရပ်ပေး
လိုက်၏။

ထိုစဉ်

ကားထဲမှ မီးခြစ်ခြစ်သံပေါ်လာ၏။ နေဇော်က မီးခြစ် ခြစ်
လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ခံတွင်းချဉ်လာသောကြောင့် စီးကရုက်သောက်
မည့်အကြံဖြင့် ဖြစ်သည်။

ကားထဲမှာ အခိုက်အတန့်မျှ မီးအလင်းရောင်ရသွား၏။
တစ်ယောက်မျက်နှာကိုတစ်ယောက် ကောင်းစွာမြင်တွေ့ရတော့၏။

မီးအလင်းရောင်ကြောင့် ထိုသူ့မျက်နှာကို မြင်တွေ့သည်နှင့်
နေဇော်သည် ရင်ထဲမှဒိန်းခနဲဖြစ်သွားလျက်။ အာမေဒိုတ်သံ လွှတ်
ထုတ်မိသည်။

“ဟင် သူတော်”

ထိုသူက မျက်မှောင်ကြွတ်လျက်

“ခင်ဗျား ဘယ်သူ့ကိုပြောတာလဲ၊ ကျွန်နာမည်က သူတော်
မဟုတ်ဘူး၊ လူတော်ပါဗျ၊ ခင်ဗျားကိုကြည့်ရတာ ကျွန်တစ်ယောက်
ယောက်နဲ့မှားနေပြီနဲ့တူတယ်၊ အေးဗျာ အခုလို လမ်းကြိုလိုက်ဖို့ပေး
တာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ အဝေးကနေ ကျားဟိန်းသံတွေကြား
ကတည်းက ကျွန်က အသည်းထိတ်နေတာဗျာ၊ ကျွန်က ကျားဆိုရင်
တော်တော်ကိုကြောက်လည်းကြောက်တယ်၊ မုန်းလည်းအင်မတန်
မုန်းတာ၊ ကဲ သွားပြီဗျို့”

လူတော်ဆိုသည် ထိုသူသည် ကားတံခါးဖွင့်ဆင်းကာ တစ်

၃၀၂ ◊

အောင်ဇေရုတ်

ဖက်လမ်းရှိ အမှောင်ထုထဲသို့ တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားလေ၏။
ထိုသူသည် သူတော်လား။ ဒါမှမဟုတ် လူတော်ပဲလား။
မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ

သူတို့အဖို့ကတော့ ညမှောင်မှောင်ထဲမှာ တစ္ဆေသရဲအ
ခြောက်ခံလိုက်ရသလို ခံစားမိလိုက်သည်ကတော့ အမှန်။

နေဖော်သည် တုန်ယင်လှိုက်မောသည့်စိတ်ကို တည်ငြိမ်
အောင် ဇွတ်အတင်းထိန်းချုပ်လျက် ကိုညိုဝင်းအား လှမ်း၍ အမိန့်
ပေးလိုက်ပါတော့၏။

“ကိုညိုဝင်းရ နောက်တစ်ခါ ဘယ်သူပဲတားတား ရပ်မပေး
နဲ့တော့ဗျို့။ ဒီအချိန်က လူကောင်းသူကောင်းတွေ သွားလာတတ်
တဲ့အချိန်မဟုတ်ဘူး”

ကိုညိုဝင်းက ခေါင်းကိုမသိမသာညှိတ်ပြ၏။

ညသည် မှောင်မည်းလျက်။

ကားက တစ်ရိပ်ရိပ်ဖြင့်ပြေးနေလေသည်။

ကမ္ဘီရသန်းကြယ်ဝတ္ထု

စင်တင်သည်

နေရုတ်

နရသိန်အကျဉ်းသား

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၉၈၃၂၀၈

ဗျူးစာပေမှ သေသေသပ်သပ် ခန့်ခွင့်ညှားညှား
ထွက်ရှိပါတော့မည်။

ဂန္ထီရသန်းကြယ်ဝတ္ထု

ဗျူး

စင်တင်သည်

ခိုင်စိမာန်

ဂန္ထီရမောင်းညို

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၀၂၀၉၀၂၀၉

ဗျူးစာပေမှ သေသေသင်္ဂါသင် ခန့်ခွင့်ညွှန်ညွှန်
ထွက်ရှိပါတော့မည်။

၅၅၂

စစ်တင်သည့်

ဒေသင်နေရာတို ဝက်ပါခြင်း

BURMESE
CLASSIC
COM

